

မန္တလေးတက္ကသိုလ်

မမာသဒ္ဒါဗျာဉ်

မုန့် : ရိုးကလည်းခက်ပါတယ်

မန္တလေးတက္ကသိုလ်၊ မန္တလေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း:

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃၊ အောက်တိုဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာမေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအာရုံဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး
အုပ်ချုပ်

- ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

၀၉၅-၀၃

မုန်းဖို့ကလည်း ခက်ပါတယ် / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၉၂ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ ဇင်တီ ။

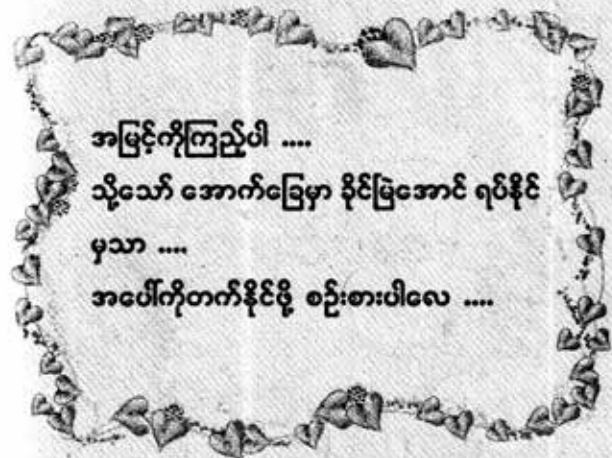
(၁) မုန်းဖို့ကလည်း ခက်ပါတယ်
မမသဒ္ဒါမောင်

မမသဒ္ဒါမောင်

မုန်းဖို့ကလည်း

ခက်ပါတယ်

အခန်း (၁)

ဘွားက 'မမ' တို့ရှေ့မှာ ဟိုဒီလျှောက်ရင်း နှုတ်မှလည်း
ဇက်ဒသနတ်ပစ်သလို တရစပ်ပြောဆိုနေတော့တာပါပဲ။ အသက်
(၆၀) ဟု ဘယ်လိုမှထင်စရာမရှိအောင်ကို ဖျတ်လတ်သွက်လက်
ကာ ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်တုန်း။ ဒီမြို့မှာ ဘွားနာမည်
'ဒေါ်တင်တင်ကြီး' ဆိုသည်နှင့် ပွဲပြီးမီးသေငြိမ်သွားကြတာပါလေ။

“သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမကောင်း
ဘဲဗီဇက ဒင်းဆီမှာ လာပုံနေသလဲကို မသိတာ”

မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဘေးမှ ဒူးတုပ်ထိုင်
နေသည့်အမေ့လက်က 'မမ' ပေါင်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိမ်လိုက်လေ
၏။ ကျစ်! နာလိုက်တာနော်။ ခံမပြော နားမထောင် ဒီသမီးမျိုး

ဖြစ်လာအောင် အမေပဲ ပုံသွင်းပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

“တို့အမျိုးထဲမှာ ဒီလိုဟာမျိုးမရှိပါဘူး။ ဘယ်နှယ်တော်!
စာမေးပွဲတစ်ခါကျတစ်နှစ် တော်ပြီပေါ့။ အခုတော့ နှစ်နှစ်တောင်
မအောင်ဘူးတဲ့။ ညည်း ရှေ့လျှောက်ဘာလုပ်စားမယ်စိတ်ကူးလဲ
'မမ' . . . ပြောစမ်း!”

ငါနော် . . . ငယ်ငယ်တုန်းက (မသိတတ်ခင်က)ဆို ခါး
ကလေးကို လက်ထောက်ပြီး 'ယောက်ျားယူမှာ' လို့ပြောလိုက်ရ
မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်အဘွားကိုပြန်ခံပြောရင် ဟိုတုန်းဘုန်း ဟော
သလို ဒယ်အိုးပွက်သံက ထွက်လာမှာမဟုတ်လား။ ခက်ပါရဲ့။

“အငယ်တွေသာ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်
နဲ့ ကျော်တက်သွားကြတယ်။ ညည်းကတော့ ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပဲ။
မရှက်ဘူးလား”

မရှက်ပါဘူး။ ကျောင်းသူပဲ . . . စာမေးပွဲကျတာ ဆန်း
သလား။ အဲဒီစာတွေကို တစ်နှစ်ကျက်ပေမယ့် နောက်တစ်နှစ်
ကျက်ရင် ပျင်းစရာကြီးဖြစ်နေတာလေ။ 'မမ၊ စာကျက်' လို့ခိုင်း
လိုက်ရင် ကျောင်းစာအုပ်ကို ပစ်ပေါက်ချင်စိတ်က ဝုန်းခနဲဖြစ်
လာတာမဟုတ်လား။ ဒီဝဋ်က ကျွတ်ကို မကျွတ်နိုင်တော့ဘူး။
တကယ်ပါပဲ။

“ပြောလိုက်ရင် မထုံတက်တေးနဲ့ ခံမပြောနားမထောင်၊
လူကြီးက ဒါဆို ဒင်းက ဟိုဟာဆိုပြီး ကန့်လန့်တိုက်ဖို့ပဲသိတယ်။
ညည်းလည်း ညည်းအမေလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လင်နောက်
လိုက်ပြေးမယ့်ဟာလေး။ ဟင်းနော်! ငါသိပ်မပြောချင်ဘူး”

အမေ့မျက်နှာ ခပ်မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားရလေ၏။ ပြောပေ
မပေါ့။ အမေကလည်း အမေပဲကိုး။ ဘွားမှာ သမီးသုံးယောက်
ရှိပါ၏။ အကြီးဆုံးက နီနီ၊ အလတ်က မီမီ၊ အငယ်ဆုံး မမမေ
မေက သီသီပါ။ အကြီးနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်မကျခင် အမေ
ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးခဲ့တော့ အသက်ကလေးရှိလှ (၁၇)
လား (၁၈)လားပင်မသိ။ မမအဖေနာမည်က ဦးဟန်ဇော်။

အဖေက ရုပ်ရှင်မင်းသားလို သိပ်ချောဆိုပဲ။ ရှင်းရှင်း
ပြောရရင် ကြီးကြီးတို့ပါ အဖေ့ကိုအပြိုင်ပိုးပန်းခဲ့ကြပြီး အဖေက
အမေ့ကိုမှ သုတ်ပြေးသွားခဲ့တာတဲ့လေ။ ဒီတော့ ဒီညီအစ်မအရင်း
ခေါက်ခေါက်ကြီးတွေ ကမ္ဘာမကြေဖြစ်ကုန်ကြတာ ဆန်းသလား။

အတော်အတန်လည်း ပြည့်စုံပါလျက် လူကြီးတွေ မျက်
နှာပျက်အောင် လုပ်ရလားဆိုပြီး အမေတို့ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေ
ပစ်ထားတာ သုံးနှစ်တဲ့။ အဲဒီမှာ 'မမ' ကိုမွေးလာတော့မှ အမေ
ကို အဘွားက အိမ်ပြန်ခေါ်ခဲ့တာ။ အဖေက ကြီးပွားအောင် ရွှေ

သွားရှာမယ်ဆိုပြီး အပေါင်းအသင်းတွေခေါ်သွားတာနဲ့ သတင်းအစအနတောင် မကြားရတော့ပါချေ။

ဒီလိုနဲ့ ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အမေ့ကို ကရုဏာရှေ့ထားပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တင်တော့ ကြီးကြီးနဲ့အန်တီက သိပ်မကြည်ကြ။ အိမ်ထောင်အသီးသီးကျကြပေမယ့် ဘွားက ဆွေမျိုးစည်းလုံးဖို့ဆိုပြီး ရေနံဝနေတဲ့ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ခေါ်တင်ကျွေးထားတာပါလေ။

အငယ်ဆုံးသမီးက အရင်မွေးထားတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် (ကြီးကြီးအခေါ်ပါ) 'မမ'က မြေးဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့မောင်နှမတွေထက် နှစ်နှစ်ကြီးကာ အားလုံးထက် လူကောင်ထွားပြီး ခေါင်းခပ်မာမာနဲ့ ခံပြောနားမထောင် တေမိရုပ်လေးဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“မအေက ရှေ့ကလမ်းကြောင်းပြတာ မဟုတ်မှတော့ ဒီတိုင်း စုန်းပြူးပဲထွက်လာပေမယ့်။ ဒါကြောင့် ရှေ့ကနွားလား ပြောပြောသွားမှ နောက်နွားတစ်သိုက် ပြောပြောလိုက်၏ ဆိုတဲ့စကားပုံ ဖြစ်လာတာ”

အမေ ခေါင်းမဖော်တော့ပါလေ။ အချစ်တဲ့ အဖေ့ကို ချစ်တဲ့ အမေ့ရဲ့အချစ်တွေက အဲဒီလိုမိုက်မဲမှုတွေကိုပဲ ဖြစ်စေခဲ့သလား။ သင့်၏မသင့်၏ မချင့်ချိန်တတ်တော့ဘဲ 'လာ၊ လိုက်ခဲ့'

ခေါ်ရုံနဲ့ ငေါက်ခနဲထလိုက်သွားစေသတဲ့။ ခုတော့... ခုတော့ အမေ့ခမာ လင်ပစ်မဘဝနဲ့ ညီအစ်မအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်နေရရှာတာပါလေ။

“ညည်းမဆုံးမလို့ ညည်းသမီး ခုလိုဖြစ်နေတာ မိသိသိရဲ့။ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပညာကလေး မတောက်တခေါက်နဲ့ ယောက်ျားနောက်၊ လိုက်မှတော့ ဒီပုံစံနဲ့ ဒီသမီးပဲ ထွက်လာတော့မှာပေါ့။ တောက်!”

ဘွားက ဒေါသထွက်လာပြီး တက်ခေါက်လိုက်လေ၏။ အခန်းဝမှာ အငယ်တွေ ပြုတစ်ပြုတစ်လာကြည့်နေတာမို့ အော်လိုက်ချင်ပေမယ့် ဘွားကိုကြောက်ရသည့်အရှိန်က ရှိသေးတာကို။ ပြောသာပြောရတာ၊ ဘွားက မြေးတွေထဲမှာ 'မမ'ကိုအချစ်ဆုံးသိလား။ တခြားမြေးတွေက သူတို့မှာ မိဘတွေရှိတာမို့ လက်ဖြန့်တာနဲ့ ရတယ်တဲ့။ 'မမ'က အမေ့ဆီကပဲ တောင်းရမှာမို့ အမေက မပေးနိုင်ဘူးတဲ့လေ။ ဒါကြောင့် 'လာဦး'ဆိုပြီး လက်ပြရုံနဲ့ ဘွားဘေးကို 'မမ'လှစ်ခနဲပြေးသွားရင် လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအလိပ်လိုက်ရတာ ဘယ်သူများသိကြလို့လဲ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီလို ဘွားအလိုလိုက်လို့ 'မမ'ဆိုးလာရတာလေ။ အမေ့ကို အိမ်မှာ ဝိုင်းနှိမ်ကြမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဘွား

လုပ်တဲ့ပွဲရုံမှာ အလုပ်ပေးထားတော့ 'မမ' အတွက် အမေက မုန့်
ဖိုးပေးရင် ဘယ်လောက်ဆိုပြီး မပေးပါ။ ပိုက်ဆံအိတ်ရဲ့ဇစ်ကို
ဖွင့်ပြီး နှိုက်သုံးရုံလေ။ ဒီတော့ 'မမ' ဘဝက ပျော်စရာချည်းမဟုတ်
ပါလား။ ငွေဘယ်လိုရှာ၊ အမေပိုက်ဆံအိတ်ထဲက၊ ထမင်းဘယ်
လိုရှာ၊ မီးဖိုချောင်က ပေါင်းအိုးထဲကဆိုသလို ဖြစ်နေလေ၏။

“ဘာလာချောင်းနေကြတာလဲ၊ နင်တို့ပါ ရောအဆူခံ
ချင်လို့လား”

ဘွား လှည့်ဟန်လိုက်တာမို့ အငယ်တွေ အကုန်ပြေး
ထွက်ကုန်ကြလေ၏။ ကြီးကြီးက သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်
ယောက်၊ အန်တီက သမီးနှစ်ယောက် သားတစ်ယောက်မို့ 'မမ'
က မောင်သုံးယောက်နဲ့ ညီမသုံးယောက်ရဲ့ဗိုလ်ပါပဲ။ ကလေး
တွေနဲ့ ဆော့လည်းပါ၊ လူကြီးတွေ (ဘွားနဲ့အမေ) သွားလည်း
ပါဆိုသလို ပါလေရာ ငါးပိချက်ပါလေ။

အငယ်တွေလည်း ချောကြပါရဲ့။ သို့သော် ကြီးကြီးတို့
ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ အမေက အချောဆုံးဖြစ်သလို 'မမ'
အဖေကလည်း လူချောမို့ ဒီမြေးတွေထဲမှာ 'မမ' က အချောဆုံး
အလှဆုံး အထွားဆုံးဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒါကတော့ ကုသိုလ်ထူး
လို့ထင်ပါရဲ့။

ရုပ်ကလေးရှိတော့ တော်ရုံလူ မကပ်ရဲဘဲ ရှိန်သွားတာ
မျိုးလေ။ State ကျောင်းတက်တုန်းကဆို ကျောင်းခန်းထဲ လာ
ကြည့်ကြတဲ့ကောင်လေးတွေက မနည်းမနော။ အဲဒီလို 'မမ' နာ
မည်ကြီးတာလေ။ စာကတော့ ခပ်ညံ့ညံ့။ မနာလိုတဲ့သူငယ်ချင်း
တွေက ကွယ်ရာမှာ အဆင်းသာရှိပြီး အချင်းမရှိတဲ့သူတဲ့။ အတင်း
တုပ်ကြလေရဲ့။

တကယ်တော့ သူတို့မှားနေတာပါလေ။ 'လောကမှာ
ယောက်ျားဆို အချင်း၊ မိန်းမဆို အဆင်း' တဲ့။ ဒါကို ဒင်းတို့နား
မလည်တာဘဲဖြစ်မှာပေါ့။ 'မမ' ရဲ့အန္တရာယ်က လမ်းထွက်တာနဲ့
အနောက်မှာ ကောင်လေးသုံးယောက်လောက် ပါလာတော့တာ
ပါလေ။

“ဟဲ့! ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟင်! ဘာလဲ ဘွား”

“တွေ့လား၊ လူကြီးကပြောနေရင် နားစိုက်ထောင်မယ်
လို့ကိုမရှိဘူး။ တကယ်ကို ကျွဲပါးစောင်းတီးပဲ။ ငါ့နော် . . . စိတ်
ရှိလက်ရှိလုပ်ထည့်လိုက်ရ”

နှုတ်ကပြောပြီး လက်က ရောက်မလာပါချေ။ အဖေပစ်
သွားတဲ့မြေးဆိုပြီး တုန်နေအောင်ချစ်တဲ့ဘွားပဲမဟုတ်လား။ ကြီး

ကြီးတို့ ဝိုင်းနှိပ်ကြပေမယ့် ဘွားမကြိုက်မှန်းသိတာမို့ သိပ်မပြော
ခဲ့ကြ။ အငယ်တွေကလည်း 'မမ'ထက်ငယ်ကြတာမို့ နိုင်စားလို့
မရဘဲ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ ဝိုင်းကျချင်တိုင်း ကျနေမိတာလေ။

“ရန်ကုန်ပို့မယ်လို့ပြောနေတာ”

“ဟမ်! 'မမ' မသွားဘူး ဘွား”

“ဘာလို့မသွားချင်ရတာလဲ”

“မသွားချင်လို့ပေါ့”

“မသွားချင်လို့မရဘူး။ ဟိုမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းက ဘော်
ဒါဆောင်ဖွင့်ပြီး ကလေးတွေကို စည်းကမ်းတကျနဲ့သင်ပေးနေ
တာ။ နှစ်တိုင်း ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်နဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေထွက်ပြီး အောင်
ကြတာတဲ့”

“ဒီမှာလည်း ကျူရှင်ရှိတာပဲ ဘွားရဲ့”

“ဘာကျူရှင်လဲ၊ ကျူရှင်အကြောင်းပြပြီး လမ်းသလား
နေတာ ငါ့မသိဘူးများထင်နေသလား။ လမ်းသွားရင် ကောင်လေး
တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာထင်နေသလဲ”

“မမက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေတာပါ ဘွားရဲ့၊ သူတို့
ဟာသူတို့ လိုက်ကြိုက်ကြတာကိုးလို့”

“ငါ... တယ်လေ၊ လုပ်လိုက်ရ။ ညည်း ညှိမြဲမလုပ်

ရင် ဟိုဟာတွေက လိုက်ကပ်မလား။ ညည်းကိုယ်ညည်း အဟုတ်
ထင်မနေနဲ့။ ညည်းရုပ်လေးရှိတယ်ဆိုပြီး လက်မ မထောင်ချင်နဲ့
'မမဟန်သီဇော်' ရဲ့။ ငါ့မြေးဖြစ်နေလို့ဆိုတာကို သဘောပေါက်
စမ်းပါ”

“အ!”

နားရွက်ကိုဆွဲလိမ်လိုက်တာမို့ တီးတိုးရယ်သံတွေ ထွက်
လာပြန်လေ၏။ ဘွားမြေးတဲ့၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘွားအချစ်ဆုံးမြေး
ဖြစ်တဲ့ 'မမ'ကိုရရင် အမွေတွေတစ်ပြုံကြီးရမှာဆိုတဲ့သတင်းက
တစ်မြို့လုံးမှာ မွှေးနေတာပါလေ။

အမွေတဲ့။ အဲဒီအမွေကြောင့် အမေ့ကို ကြီးမေတို့က
မကြည်သလို မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေကလည်း 'မမ'ကို မချစ်ချင်ကြ
တာပါလေ။ အမွေက ဘာလုပ်ရမှာတုန်း။ 'မမ'က ဒီနေ့ခိုက်ဝရင်
နောက်နေ့ကို မစဉ်းစားချင်တဲ့လူစားမျိုးပါလေ။

ချောင်းကြည့်နေသည့်အငယ်တွေကို သေချာမမြင်ရပေ
မယ့် မျက်စောင်းကိုတော့ လှမ်းထိုးလိုက်မိပါ၏။ နင်တို့တော့
နာတော့မယ်။ ငါ့အမိုက်ခံ အဆူခံနေရတာကို ဝမ်းသာနေကြတာ
ပေါ့လေ။

“ဒီမှာပဲ ပြန်ဖြေလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဘွားကလည်း ‘မမ’မှ အမေနဲ့မခွဲနိုင်တာ”

“အံ့မာ! အနားမှာအမြဲမရှိတဲ့မအေကို ဆွဲထည့်နေပြန်ပါပြီ။ ညည်းလား... အမေကိုချစ်တာ”

“ချစ်တာပေါ့ ဘွားရဲ့၊ ‘မမ’မှာ ဒီအမေပဲရှိတာကို”

“ဪ... ဒါဖြင့် ငါကဘာလဲ၊ ငါ့ကိုတော့ ခွဲနိုင်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား မယ်မင်းကြီးမ”

ဧကပုသွားရပါ၏။ အလကားနေ အလကား အမေနဲ့ ဆင်းပြိုင်ရတယ်လို့။ အဲဒီဘွားကတော့လေ၊ သူ့ကျ ‘မမ’နဲ့ခွဲနိုင်တာကျနေတာပဲ။ ကျူရှင်က ပြန်မရောက်သေးရင် ‘ဟဲ့! မမပြန်မရောက်သေးဘူးလား’ ဆိုပြီး ထမင်းချက်နေတဲ့မစိန်ကို ခေါ်မေးလေ့ရှိတာမဟုတ်လား။ ခုတော့ ရုတ်စက်ချင်လေပြီ။

“ဘွားလည်း ‘မမ’ကိုမခွဲနိုင်ရင် အဲဒီရန်ကုန်ဆိုတာကြီးကို မလွှတ်နဲ့ပေါ့”

“ဟဲ့! ညည်းအတွက် ပြောနေတာ မမရဲ့၊ ညည်းပညာ တတ်ဖြစ်ဖို့ ငါလွှတ်ရတာ”

“ဘွားပြောတော့ ကြောင်လေးတွေ ခွေးလေးတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သူများကိုမေးရင် မိသားစုကွဲတတ်တယ်ဆို

ဝဋ်လည်တတ်တယ်ဆို၊ ‘မမ’မှအဲဒီလိုမလုပ်ဖူးတဲ့ဟာကို”

“ရော်! ပြောနေပုံကိုက ငါကပဲ သူ့ကို သူများဆီ အပြီးပေးလိုက်တာကျနေတာပဲ။ မိသိသိ၊ ညည်းသမီးကိုကြည့်ပြောဦး၊ တကတည်းမှ”

အမေ့ကိုခွဲကြည့်တော့ အမေက မျက်စိပုံမှိတ်ကာ ခေါင်းခါပြလေ၏။ မငြင်းနဲ့ဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ။ အဲဒီလိုသာငြိမ်ပြီး နားထောင်နေလို့ကတော့ တစ်သက်လုံးကျောက်ရုပ်ပဲ ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။

“အမေ”

“ဘာလဲ”

“ ‘မမ’ မသွားချင်ဘူး”

“သမီးကလည်းလေ၊ အဘွားပြောနေတာကို”

“ဘွားက သွားခိုင်းပေမယ့် ‘မမ’မှမသွားချင်တာ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ဘယ်နှယ်မှမလဲဘူး၊ ငါကသွားဆို သွားရမှာပဲ။ ဒါအမိန့်ပဲ မမ”

နားကလည်း ပါးပါပေ။ အမေနဲ့တီးတိုးပြောနေတာကိုလည်း ကြားလိုက်တာပါပဲလားနော်။ စိတ်ကြီးရယ် ညစ်ပါ။ မျက်

ရည်သာ တပေါက်ပေါက်ကျပြရင် ဒီကိစ္စက ပြတ်သွားမှာလေ။
ခက်နေတာက 'မမ' က အကြောခပ်မာမာရယ်။ တော်ရုံပြောတာ
လောက်ကလေးနဲ့ ဒီမျက်ရည်က ကျမှမကျဘဲကိုး။

“အဲဒီရန်ကုန်ဆိုတာ လူလိမ်တွေပေါတယ်တဲ့”

“ပေါတော့ ဘာဖြစ်တုန်း”

“မမပျောက်သွားတော့ ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ ဘွားရဲ့”

“အမယ်! ညည်းကလား။ အဲဒီလောက်တုံးမှာ။ တစ်
ယောက်တည်းမလွှတ်ပါဘူး မမရယ်။ ငါ မောင်တင်အောင်နဲ့
လွှတ်လိုက်မှာပါ။ ရထားနဲ့သွား။ ကားနဲ့သွား... အိမ်အထိလိုက်
ပို့မှာပါတော်”

“လေးလေးနဲ့”

“အေး”

မျက်နှာကို ရှုံ့တွဲလိုက်ပါ၏။ လေးလေးဆိုတာ အန်တီ
ယောက်ျားမဟုတ်လား။ လေးလေးက ကိစ္စမရှိ၊ အန်တီက အမေ
တို့မကျေနပ်တာမို့ 'မမ' ကိုပြဿနာရှာချင်နေတာလေ။ ခက်ပါ
ရဲ့နော်။

“မောင်တင်အောင်”

“ဗျာ... မေမေ”

ဟောကြည့်! ဘယ်တုန်းကတည်းက လူ...
လိမ့်။ လူလွတ်မခေါ်ရပါဘဲ ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာတော့တာလေ။

“နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေ အားမလား”

“အားပါတယ် မေမေ”

“အေး... 'မမ' ကို ရန်ကုန်က ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကို
သွားပို့ပေးချေ။ ငါစာရေးပေးလိုက်မယ်”

အမိန့်တဲ့။ 'မမ' တော့ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျမိတာနဲ့ပဲ အမေ
နဲ့ခွဲပြီး တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့ အဲဒီရန်ကုန်ဆိုတဲ့မြို့ပြကြီးကို သွား
ရတော့မှာလေ။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။

ရည်သာ တပေါက်
ခက်နေ

အခန်း (၂)

ရထားက ဥဩသံပေးနေပြီမို့ ပြတင်းပေါက်နားမှာရပ်ကာ အမှေ့ကိုလက်ပြလိုက်ပါ၏။ အမေက ချည်ပဝါကလေးဖြင့် မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်နေလေသည်။ ငိုမှာပေါ့လေ၊ ဒီသမီးကို တစ်ခါမှမခွဲဖူးတာကိုး။

“သမီး ‘မမ’၊ ထိုင်တော့လေ”

လေးလေးပြောလိုက်တာမို့ ဘူတာကိုငေးကြည့်နေရင်း ခုံမှာထိုင်လိုက်ရပါ၏။ အထူးတန်းမှာစီးရဖို့လက်မှတ်ကို သုံးရက်ကြိုမှာထားရတာမဟုတ်လား။ မြို့ပြင်က ပတ်တာမို့ အချိန်မကြာဘူးတဲ့။

“ငိုချင်လား”

“ဟင့်အင်း”

လေးလေးက မမခေါင်းကို အသာပုတ်လိုက်လေ၏။ လေးလေးသမီးနှစ်ယောက်ကို အကျီဝယ်လာရင် ဆိုဒ်ကြီးကြီး တစ်ထည်ပါပြီး ‘မမ’ပါ ရခဲ့တတ်ပါသည်။ လေးလေးရဲ့သား ‘သားငယ်’ကို ‘မမ’လည်းချစ်ပြီး သားငယ်ကိုမုန့်ဝယ်လာရင် ‘မမ’ အတွက်ပါ ဝယ်လာပေးတာ လေးလေးပါပဲ။ အန်တီမကြိုက်မှန်း သိပေမယ့် သားငယ်ကိုဝှက်ခိုင်းပြီး ယူသွားဆိုပြီး ‘မမ’ဆီ မုန့် ထုပ်လေး ရောက်လာတတ်တာပါလေ။

“မမ”

“ရှန်”

“သမီးဘွားဘွားလည်း သမီးကိုမချစ်လို့ အခုလိုလွတ် တာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ စာမေးပွဲဆက်တိုက်ကျလို့ဆိုပြီး သမီး အန်တီရော ကြီးကြီးပါ ကျောင်းထွက်ခိုင်းပြီး အလုပ်ခိုင်းဖို့ ဝိုင်း ပြောကြတာ လေးလေးသိပါတယ်။ ကိုကြီးက လူအေးဆိုတော့ သူတို့ပြောတာကို ဝင်မပါချင်ပေမယ့် သမီးကို ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ခိုင်းမှာကိုတော့ မကြိုက်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ပဲ လေးလေး တို့ မေမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အခုလိုလုပ်ခဲ့တာပါကွယ်”

အပြင်မှလယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းတို့ကို အငေးသားကြည့်နေ

မိလေ၏။ ‘မမ’ကို အလုပ်ထွက်လုပ်ခိုင်းကြသတဲ့။ အမေလည်း သိနေမှာပေါ့။ မသိဘဲဘယ်နေပါမလဲ။ ‘မမ’လို ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ ပေါ့စားသမီးလေးကို ပညာမတတ်ဘဲ သူများခိုင်းစားမှာကိုတော့ မေမေလည်း ဘယ်ကြည့်ရက်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ဘဝကိုပေါ့ပျက် ပျက်နေတတ်တဲ့သမီးကို ပွေးထားတဲ့အမေကိုး။

“ဟိုရောက်ရင် လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ စာလည်း ကြိုး စား၊ သမီးပညာတတ်ပြီး အလုပ်ကောင်းကောင်းရမှ သမီးမေမေ ကို တစ်လှည့်ပြန်ရှာကျွေးနိုင်မှာ။ လေးလေးပြောတာ နားလည် ခဲ့လား”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ပညာတတ်မှတဲ့။ ‘မမ’ အလေးအနက်မထားမိတာကို လေးလေးပြနေပါရောလား။ အမေ ကို ‘မမ’က တစ်လှည့်ပြန်ရှာကျွေးနိုင်မတဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ အမေ ဖြစ်သူက ဘွားရဲ့အရိပ်မှာခိုပြီးနေရတာမို့ ဘွားကိုအားကိုးပြီး နေ နေရတာပါလေ။ ဒီတော့ ဒီအရိပ်ကလွတ်အောင်ရှုန်းပြီး အမေ ကို ‘မမ’က တစ်လှည့်ရှာကျွေးပြီး ပြုစုရမှာပေါ့။

“မမတော့ လွမ်းနေတော့မှာပဲ၊ အမေ့ကိုရော ဘွားကို ရော သားငယ်နဲ့ချောကလက်လှစားနေကျမို့ သားငယ်ကိုလည်း လွမ်းနေမှာ”

“တစ်လတစ်ခါ PHOne ဆက်ပေါ့ မမရဲ့”

“ဘွားကကြိုက်ဦးမှကိုး လေးလေးရဲ့”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ”

“မမကို ဒီလိုချည်းပစ်ထားကြမှာပဲလား”

“လေးလေးတော့ မကြာမကြာလာရမှာပါသမီးရဲ့၊ ဘော်ဒါကြေးသွင်းဖို့ စားသောက်စရိတ်လာပေးဖို့ရော၊ ပြီးတော့ သမီးအသေးသုံးဖို့အတွက်ပါ လာပေးရမှာလေ”

“အင်း”

မပွင့်တပွင့်ထောက်ခံလိုက်ပါ၏။ နယ်လှည့်ရထားကြီးက တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ဝင်ပြီး ဆက်သွားနေတာလေ။ မျက်မိယဲမှာတော့ မြန်မာပြည်က တကယ်လှနေတာပါပဲ။ နိုင်ငံခြားကိုတစ်ခါမှမရောက်ဖူးပေမယ့် TV ထဲမှာ မကြာခဏမြင်ဖူးတဲ့ မိုးယုံတိုက်တွေ အများကြီးမဟုတ်လား။ ဒီလိုလယ်ကွင်းတွေ၊ ကောက်ရိုးပုံတွေ၊ ကြံခင်းတွေ၊ ပြောင်းခင်းတွေကို အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာ ရှာလို့ရနိုင်ပါ့မလား။ ဒီမြေမှာမှ လေသန့်သန့်လေးပဲ ရှူလို့ရနေတာပါလေ။

“ရောက်တော့မယ် သမီး၊ အထုပ်တွေ စစ်တော့”

“မြန်လိုက်တာ”

တကယ့်ကို ခဏလေးလိုပါပဲလား။ ‘မမ’အဝတ်အစားက သိပ်များများစားစားရှိလှပါလေ။ ဟိုမှာလည်း စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ တဂျောင်းဂျောင်းအပြင်သွားနေတာမို့ T-Shirt နဲ့ Jeans Pants တွေသာ များနေတာပါ။ အဝတ်အစားမှန်သမျှ ပွပွရွရွနဲ့ ဘိုသီဘတ်သီဝတ်တတ်တဲ့ ပေါက်ကျော်မကိုး။

အမေထည့်ပေးလိုက်သည့်စာအုပ်ထုပ်နှင့် အဝတ်ကတစ်အိတ်။ ဒါပါပဲ။ ဆံပင်က ပုံမသွင်းဘဲ ဒီအတိုင်းထားဖြစ်တာမို့ အုံထူထူနဲ့ ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေတာကိုက ‘မမ Style’ ဆိုပြီး မြို့မှာ နာမည်ကြီးခဲ့တာလေ။

“Taxi!...”

ဘူတာမှာဆင်းပြီး Taxi ငှားကာ မြို့ထဲအရောက်မှာ ‘မမ’မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ အလို! ဘုရား... ဘုရား... များလိုက်တဲ့ကားတွေပါလား။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုထွက်လာမှန်း မသိ၊ တကယ့်ကိုမှ သေးသေးကြီးကြီးအများကြီးပါလေ။ ကိုယ့်မြို့သေးသေးလေးမှာ ကားလေးတစ်စီးရှိရုံနဲ့ ချမ်းသာလှပြီထင်နေတာ၊ ဒီကလူတွေ အတော်ချမ်းသာကြပါလားနော်။

ကားက မြို့ထဲမှာ အတော်ကြာကြာလေး မောင်းပြီးမှ သွားမည့်နေရာကို ရောက်လာလေ၏။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်

လာတာမို့ သစ်ပင်တွေအုံ့ဆိုင်ပြီး အေးစိမ့်နေလေသည်။ Taxi က ခြံတစ်ခြံရှေ့ရပ်လိုက်တာမို့ ခြံဝကိုဟောကြည့်လိုက်မိ၏။

‘သိင်္ဂါရရိပ်မြို့’ . . . တဲ့။

“ဟိ! ဟိ!”

ကားဟွန်းတီးလိုက်ပေမယ့် ခြံတံခါးမဖွင့်တာမို့ Taxi ပေါ်မှဆင်းလိုက်ရပါ၏။ အခြေကတော့ ခပ်ကြီးကြီးပါပဲလားနော်။ ခြံဝမှလူခေါ် Bell ကို လေးလေးနီပ်လိုက်လေ၏။ နောက်ထပ် သုံးလေးခါနီပ်လိုက်မှသာ ခြံတံခါးပေါက်အသေးလေးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာဖွင့်ပြီးမေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဒေါ်မြတ်သစ္စာနဲ့ပါ”

“ဘယ်သူလို့ပြောပေးရမှာလဲ”

“ဒေါ်တင်တင်ကြီးလွှတ်လိုက်တာပါလို့ ပြောပေးပါဗျာ”

“ခဏလေးနော်”

တံခါးသေးသေးကလေးက ပိတ်သွားချေပြီ။ ဘာလဲ၊

‘အထဲကိုကြွပါ’ ‘ဒီမှာခဏထိုင်စောင့်ပါ’ ဆိုပြီး ဧည့်သည်ကိုမကြိုကြပါလား။ ဘယ်လိုမြို့ပါလိမ့်။ အထင်ကြီးချင်ချင်စိတ်က ချက်ချင်းပျယ်သွားလေပြီ။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်နော်။

ခဏအကြာမှာ တံခါးကိုလာပြန်ဖွင့်လေ၏။ အထုပ်အပိုး တွေမြင်ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှမသယ်ပေးတာမို့ လေးလေးပဲ သယ်ကာ ‘မမ’က အထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်ဝင်ခဲ့ရပါသည်။ ခုမှပဲ တောက ငွက်ထော် ရန်ကုန်ရောက်တဲ့ပုံစံမျိုးပေါက်နေတာလေ။

“အထဲမှာ မေမေကြီးစောင့်နေပါတယ်”

အခုမှပဲ အထဲဝင်ခွင့်ရပြီမို့ အိမ်ဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ ကတ္တီပါခင်းကိုက အိမ်စက်ညက်ညောနေတာမို့ နင်းရက်စရာတောင်မှမရှိတော့တာလေ။ အို! ချမ်းသာလိုက်တာ ပါပဲလားနော်။

“ထိုင်ပါ . . . ထိုင်ပါ။ စောင့်နေတာကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်းလှေကားထိပ်မှဆင်းလာသည့် ဘွားဘွားကြီးက ဘွားထက် ပိုချောပြီး ပိုခန့်နေတာမို့ သဘောကျသွားရပါသည်။ ဘွားက သူငယ်ချင်းအရွေးတော်တာပါပဲလား။ လေးလေးက ဘွားဘွား ဒေါ်မြတ်သစ္စာ ခုံမှာအရင်ထိုင်လိုက်မှသာ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“တင်တင်ရော မာရဲ့လား”

“မာပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ မေမေ စာပေးလိုက်ပါတယ်”

ခင်ဗျ”

လေးလေးက စာအိတ်ရှည်ကို တရိုတသေ လှမ်းပေးလိုက်တာမို့ ဘွားကပြုံးလိုက်ပြီး စာကိုဖောက်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် စာကြည့်မျက်မှန်ပြောင်းတပ်ကာ စာကိုစိန်ပြေနပြေ ဖတ်နေလေသည်။ ဘာတွေများ ရေထားတာပါလိမ့်နော်။

ဧည့်ခန်းကို တစ်ချက်မျှဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်၏။ ဘွားအိမ်မှာလိုပါပဲလား။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပန်းချီတွေရော၊ ပန်းပုရုပ်တွေပါ အကုန်ရှိနေတာပါလေ။ သူငယ်ချင်းပီသကြပါပေ။ မှန်ပုံးလေးလုပ်ပြီး ထည့်ထားသည့် ဂျပန်မရုပ်ထုလေးကို ငေးခနဲကြည့်နေမိပါသည်။ လှလိုက်တာနော်။

“တင်တင်နဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ အတော်ကြာနေပြီ။ မောင်ရင်က အလတ်မရဲ့အမျိုးသားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်တင်အောင်ပါခင်ဗျ”

“အေး... မောင်တင်အောင်၊ အန်တီကတော့ သမီးတစ်ယောက်နဲ့သားတစ်ယောက် ရခဲ့တာပါ။ ကလေးတွေရှိစတုန်းကတော့ စာနဲ့ဆက်သွယ်ကြတုန်းပါပဲ၊ မြေးတွေဖြစ်တွေ ရတော့မှပဲ စိမ်းသလိုဖြစ်ကုန်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဘွားဘွားကြီးက ‘မမ’ကိုအကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ‘မမ’ဝတ်လာတာက T-Shirt ပေါ်မှာ ဂျင်းဂျာကင်ထပ်ဝတ်ထားပြီး အောက်ကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ပါ။ အရောင်က ခပ်မှိုန်မှိုန်မို့ ဘွားရဲ့မြှေးလို့တောင် ထင်ပါ့မလား။

“နာမည်က မမနော်”

“ဟုတ်”

“ဒီခေတ်မှာ ခပ်ရှားရှားနာမည်မျိုးပဲ။ နာမည်က မြင့်ပြီးလူက မြင့်ဖို့လိုတယ် မြေးရဲ့”

မျက်လွှာကို အသာချလိုက်မိ၏။ နာမည်က မြင့်တယ်တဲ့လား။ ဒီနာမည်ကို အဖေကိုယ်တိုင် ‘မမ’ကိုပေးခဲ့တာတဲ့။ နောက်ထပ်သားလေးတစ်ယောက် ထပ်ရရင် ‘မောင်မောင်’လို့ပေးဖို့ အဖေတွေ့ခဲ့တာတဲ့လေ။ အမေ့နာမည်ရော သူ့နာမည်ပါပါအောင် ‘မမဟန်သီဇော်’လို့ အမှတ်တရပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ဟိုမှာလည်း ဒီပုံစံနဲ့ပဲနေတာလား”

“ဟုတ်”

“တင်တင်က ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောလည်း သူက နားထောင်ချင်မှနားထောင်တာပါ”

အန်တီ။ ‘မမ’က အတော်ခေါင်းမာတဲ့ကလေးမျိုးပါ”

ဒေါ်မြတ်သစွာ ပြုံးလိုက်လေ၏။

ဘွားက နှုတ်မှတချစ် တောက်တောက်ပြောတတ်ပေမယ့် ဒီဘွားဘွားကတော့ စကားနည်းပြီး မျက်စိနဲ့ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ရင်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲအေးသွားသလိုပါလေ။ ရင်ထဲအထိ ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့အကြည့်မျိုးပါပဲလား။

“တင်တင့်မြေးပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

မှတ်ချက်လေလား။ တင်တင့်မြေးတဲ့၊ ဘွားကရော ဒီလိုပဲလား။ ‘မမ’လိုခေါင်းမာတဲ့မိန်းကလေးမျိုးပဲလားလေ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ‘မမ’လိုပဲ ယောက်ျားလေးဆန်ဆန်မျိုးဝတ်ပြီး ခပ်မာမာပြောတဲ့ကောင်မလေးများ ဖြစ်ခဲ့သလား။

“မမဟန်သီဇော်”

“ရှန် . . . ဘွား”

မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ ထူးတာကိုက စပြီးပြင်ရတော့မှာပါလား။ ‘ရှင်’လို့ထူးရမှာဖြစ်ပေမယ့် မမက ‘ရှန်’လို့ပဲ ထူးတတ်တာပါလေ။ တစ်ခါတလေ ‘ဟမ်’လို့ပြောတတ်တာ မဟုတ်လား။

“ဘာလို့စာမေးပွဲကျရတာလဲ”

နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ လာပြန်ပြီ ဒီမေးခွန်း။ တဆိတ်ရှိမဖြေချင်တဲ့မေးခွန်းကိုပဲ မေးနေကြရတယ်လို့။ စာမေးပွဲကျတာပဲ၊ မဖြေနိုင်လို့ကျတာပေါ့။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား။

“ကျောင်းသားဆိုတာ စာသင်တဲ့အရွယ်မှာ စာကျက်ဖို့တာဝန်တစ်ခုတည်းပဲရှိတာကွယ်။ ဒီတာဝန်သေးသေးလေးကိုတောင်မှ ကျေပွန်အောင် မထမ်းဆောင်နိုင်ရင် အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဒီသားစုတာဝန်ကြီးကို ဘယ်လိုတာဝန်ယူလို့ရမှာလဲ”

ဘုရားရေ! စိတ်ထဲကနေ ပညာမတတ်ပေမယ့် အချင်းရှိရင် အိမ်ထောင်ပြုလို့ရမှာပဲဆိုတဲ့ကိစ္စကို ထုတ်မပြောပေမယ့် ဘယ်လိုကြိုသိနေရတာပါလိမ့်။ အမြဲတစေ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲနေတတ်တဲ့ ‘မမ’ကို ပုံစံခွက်ထဲ ထည့်ကြတော့မှာပါလား။ စိတ်ဆင်းရဲရပါလားနော်။

“မြေးက ငွေဆိုတာကို လက်ဖြန့်ရုံနဲ့ရတဲ့အရာလို့ထင်နေမှတော့ ဘဝဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို အလေးအနက် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဒဿနတွေ ဖွင့်ပြတော့မှာလား။ ဘွားဆိုရင် မမကိုဆူပြီးပြောနေတဲ့စကားလုံးတွေက ထပ်ကာထပ်ကာ ရစ်ဖွင့်ပြတဲ့ သီချင်းခွေလိုဖြစ်နေရတာလေ။ ကြားရဖန်များနေတာမို့ ရိုးနေပြီဖြစ်

တဲ့ မမအတွက် ဒီဘွားဘွားရဲ့ဆုံးမစကားကတော့ဖြင့် ရင်ထဲထိ နှစ်ဝင်လာတဲ့ အေးစက်စက် ဓားသွားထိပ်ဖျားလိုပါပဲလား။

“မြေး နေ့စဉ်စားနေရတဲ့ထမင်းကို ထမင်းပေါင်းအိုးထဲ ကပဲ ရတာလို့ပဲမြင်မှာပေါ့။ နေပူစပ်ခါး မိုးရေထဲမှာ ရေစိုဝတ်နဲ့ စိုက်ပျိုးနေတဲ့လယ်သူမတွေ လယ်သမားတွေရဲ့ဘဝကို မမြင်တတ် ရင် ဆန်တစ်စေ့ရဲ့တန်ဖိုးကို ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီမြေပေါ်မှာနေ ပြီး ဒီရေကိုသောက်၊ ဒီလေကိုရှူပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ရတာ နည်း တဲ့ကုသိုလ်လား။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် လူ့တာဝန်ကိုကျေပြီး ကိုယ် စားသောက်နေတဲ့ဆန်အတွက် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တတ်ရတယ်”

“...”

“မောင်တင်အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါအန်တီ”

“တင်တင့်ကိုပြောလိုက်ပါ။ သူ့အတွက် လစဉ်ကြေးတွေ နှစ်စဉ်ကြေးတွေ ဘာတစ်ခုမှပို့စရာမလိုပါဘူးလို့။ ဘာအသေးသုံး မှလည်း မပေးခဲ့ပါနဲ့။ သူ့နေ့စဉ်စားတဲ့အစား၊ သောက်တဲ့ရေ၊ ရှူတဲ့လေအတွက် သူ့ခွန်အားနဲ့ သူ့ပြန်ပေးဆပ်ရမှာပါ။ ဘဝဆို တာ ဘာလဲဆိုတာကိုသိဖို့ သူ့ကိုပုံစံသွင်းပေးမှာပါဆိုတဲ့ကတိ ကို ပေးပါတယ်လို့ တင်တင့်ကိုပြောလိုက်ပါ”

ဘွားကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေလိုက်မိ ပါ၏။ ‘မမ’တော့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲအိုးထဲ ပြုတ်ကျပြီထင်ပါ ရဲ့။

အခန်း (၃)

နေရမည့်အခန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ကျသွား
ဆူညံ့စိတ်ဓာတ်က ဘုံးဘုံးလဲကျသွားရသလိုပါပဲ။ 'အမေရယ်၊
မမအဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး' ဟု စိတ်ထဲရှိသမျှ အသံကုန်
အကျယ်ကြီးဖြင့်အော်ကာ ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်ချင်တော့တာပါလေ။

“သမီး မမ”

“ရှန်”

“မေမေကြီး ခေါ်နေပါတယ်”

စောစောကတော့ 'နားတော့ချေ' ဆို။ အခန်းထဲမှာ
အထုပ်ချရုံရှိသေး။ ခေါ်ပြန်ပါပေါ့လား။ အခန်းပြင်သို့ထွက်ကာ
ညှိခန်းသို့ပြန်ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ မမအတွက် အိမ်အောက်ထပ်မှာပဲ

အခန်းပြင်ပေးထားတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အပေါ်ထပ်မှာသာနေရရင် ဒီလှေကားအမြင့်ကြီးကို တစ်နေ့တစ်နေ့ အခါနှစ်ဆယ်လောက် တက်လိုက်ဆင်းလိုက်လုပ်နေရမှာလေ။

ဒေါ်ပု(ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီး) လာခေါ်တာမို့သာ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဘာပြောဦးမှာလဲဟု စိတ်ထဲမှစိုးထိတ်နေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဘွား... မမ ရောက်ပါပြီ”

“လာ... ထိုင်”

ထိုင်ခိုင်းပြီမို့ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် မမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်နေသည့် အန်တီချောချောကြီးကြောင့် အံ့ဩသွားရလေ၏။ ချောလိုက်တာနော်၊ အမေ့ထက်တောင် အံ့ကြီးချောတာပါပဲလား။

“ဒါ ဘွားရဲ့ချွေးမပဲ၊ ဒေါ်နန်းစပယ်တဲ့။ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအိမ်ရဲ့အထွေထွေကိစ္စမှန်သမျှ စပယ်ဆီမှာပဲ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီးမှလုပ်ရတယ်။ စပယ်က အုပ်ထိန်းသူဆိုပါတော့”

ဟင်! အုပ်ထိန်းသူတဲ့။ ဘွားက အုပ်ထိန်းသူမဟုတ်ဘူးလား။ လေးလေး အပ်ပေးသွားတာ ဘွားလက်ထဲမို့ ပြီးပြီထင်နေ

မမယ့် နောက်ထပ်အုပ်ထိန်းသူက ထပ်ရှိရတယ်လို့။

ဒေါ်နန်းစပယ်က မမကို တစ်ကိုယ်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေပြီမို့ မျက်လွှာကိုချလိုက်မိ၏။ ဟိုမှာသာဆို ‘ဘာကြည့်ဘာလဲ’ ဆိုပြီး မမက ပြဿနာစရာတတ်တာလေ။ ဇာတ်ဇာတ် ဘွဲ့မလေးကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ထိန်းချုပ်ကြဦးမှာပါလိမ့်။

“နာမည်က ဘယ်လို”

“မမဟန်သီဇော်ပါ အန်တီ”

“စီးပိုးလိုက်တာဟယ်၊ အိမ်နာမည်လေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မမကို မမလို့ပဲခေါ်ကြတာပါ အန်တီ”

အန်တီသက်ပြင်းချလိုက်တာမို့ မပြုံးမိအောင် နေလိုက်မိ၏။ ဒါ အစပဲရှိသေးလို့ပါနော်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့သာ မမရဲ့ မကောင်းတဲ့)အကျင့်တွေကို သိလာရင် မျက်လုံးပြူးသွားရမှာ အမှန်ပါပဲ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မမက နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာလေ။

“ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်ရဲ့စည်းကမ်းနဲ့အညီ နေနိုင်ရ

မယ်”

“ဟင်! မမကို အဆောင်မှာ ထားမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“မထားပါဘူး။ အဆောင်ကျောင်းသားကျောင်းသူအား လုံးက သူတို့စည်းကမ်းနဲ့သူတို့ ကျောင်းချိန်၊ ကျူရှင်ချိန်၊ Guide ချိန်နဲ့ ပြည့်နေတာကြာပြီပဲ။ ကျောင်းဖွင့်တာပဲ နှစ်လကျော်နေတဲ့ ဟာ၊ မင်းက နှစ်ကျမို့ သူတို့နဲ့စာအတူတူ ဘယ်သင်လို့ရမှာလဲ”

မမကလည်း မသင်ချင်ပါ။ ဟိုမှာ ကျူရှင်သွားတက်ရင် လည်း မမတို့အုပ်စု စကားနည်းနည်းပြောမိတာနဲ့ ‘Repeater တွေနော်’ ဆိုပြီး အငေါက်ခံရတာလေ။ ကိုယ်ရထားပြီးသား စာ တွေ မှန်းသိပြီးပေမယ့် ထမဖြေပြန်ရင်လည်း ‘အဲဒါကြောင့် ကျ တာ’ဆိုတဲ့ ခပ်နိမ်နိမ်အကြည့်တို့နဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြတာမို့ ကျူရှင် တက်ချင်စိတ် ပျောက်တော့တာပါလေ။

“သူ့အတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမယ်မှန်းမသိတော့ပါ ဘူး။ ကျူရှင်ဆရာဆရာမတွေကို မေမေ့မြေးပဲသိတာ။ အဆောင် က ဆရာတွေကိုသွားပြောလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာက နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားထားပြီးသားကို”

“လောလောဆယ် မသင်သေးဘဲ တခြားကိစ္စပဲလုပ်ပေး လိုက်ပေါ့သမီးရယ်။ သားကြီးရော၊ ကိုခ ဘယ်နေ့ပြန်လာမလဲ ဆိုတာ သိထားလား”

“အစ်ကိုတော့ သိမယ်ထင်ပါတယ်မေမေ။ စပယ့်ကို

တော့ သေချာမပြောထားဘူး”

‘ကိုခ’တဲ့။ နာမည်က အဆန်းပါပဲ။ ဒီအန်တိုမှာ သား အစ်ယောက်တော့ရှိတာ သေချာပြီပေါ့။ အဆောင်လည်း မနေရ ဘဲ ဒီအိမ်မှာ လူကြီးတွေနဲ့သာ အမြဲနေရရင် ပျင်းလို့သေရချည် ခဲ့။ မမလိုလူငယ်သာရှိရင် စကားပြောဖော်ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

“ကိုခတော့ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ပက်လက်လန်မှာကို မြင် သောင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပါ! ဟိုမှာ တင်တင်က မြေးဦးဆိုပြီး လွှတ်အလို သိုက်ထားမှတော့ ဒီပုံစံအတိုင်းဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ မအေက လည်း အသက်(၂၀)လောက်နဲ့ ကလေးမအေဖြစ်တာဆိုတော့ အလေးကို ဘယ်ဆုံးမတတ်ပါ့မလဲ”

“ဒါကြောင့် မေမေ့လက်ထဲကို သူတို့မနိုင်လို့ ပို့လိုက် တာပေါ့လေ”

ကြည့်ပါဦး။ လူကိုရှေ့ထားပြီး မမအကြောင်းတွေ ပျစ် ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောနေတော့တာလေ။ အတင်းလား အဖျင်းလားဆို တာ မမ မခွဲခြားတတ်ပေမယ့် အမှန်ကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဘွား အလိုလိုက်ခဲ့လို့ ဘွားအပြစ်တဲ့။ အမေ စောစောအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ လို့ အမေ့အပြစ်တဲ့လေ။

“ပုံစံကိုက စပြောင်းပေးရတော့မှာပါပဲ၊ မင်းဆံပင်ပုံစံက ဘာလဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“မေးရင် ကောင်းကောင်းပြန်ဖြေလေ မမရဲ့၊ လူကြီးကို ပြန်မေးရင် ရိုင်းတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

အား! စလာပါပြီ ဒဿနတွေ။ ဟိုမှာတုန်းကဆို ဘွားဘယ်လိုပဲအော်အော် ပြန်ခံမပြောဘဲ မထုံတက်တေးနဲ့နေခဲ့တဲ့ မမပါလေ။ အခုတော့ သူစိမ်းသူရဲတွေ ဖိနှိပ်သမျှ အနိုင်ခံဘဝကို ရောက်နေရပါရောလား။ မမကိုယ်မမ သနားလိုက်ပါဘိ။

“ဆံပင်က လူကြီးတွေထားခိုင်းသလိုထားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းစိတ်ကြိုက်ထားထားတဲ့ပုံလား”

“ဒီလိုပဲ”

“တွေ့လားသမီး၊ ငါးဖယ်ကတော့ အမာစားပဲ၊ အတော့်ကို ပုံသွင်းရမှာ”

ကြည့်စမ်း! ငါးဖယ်တဲ့။ အိမ်မှာ ဘွားကသာ မမကို နားရွက်ဆွဲတာမျိုး၊ လက်မောင်းကို ပတ်ခနဲရိုက်တာမျိုးကို (သိပ်မနာဘဲ) ခံခဲ့ရတာအမှန်ပါ။ အခုတော့ မမကိုပုံစံသွင်းမယ့်အထဲမှာ ထုနှက်တာမျိုး ရိုက်နှက်တာမျိုးပါ ရှိမှာတဲ့။ ကြောက်စရာ

ကြီးပါလား။

“ဝတ်ပုံကိုက၊ မင်းလုံခြုံမဝတ်တတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဟိုမှာ မမ ဒီလိုမျိုးတွေပဲဝတ်တာ”

“အမယ်လေး!”

လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံး ရင်ဘတ်ဖိသွားတာမို့ ကျေနပ်သွားရပါ၏။ ဒီလောက်တော့ရှိရမှာပေါ့လေ၊ မမကို ပုံစံပြင်ပေးမယ်ဆိုရင် ပထမဦးဆုံး မမအကြောင်းမှန်သမျှ ဂဃဏာန သိထားဖို့လိုအပ်မှာမဟုတ်လား။

“ဒီလောက်အုံ့ထူနေတဲ့ဆံပင်ကို ညှပ်ရမှာလည်း နှမေရာ”

“ဒါဆိုလည်း မညှပ်ခိုင်းနဲ့လေ သမီးရယ်”

“အဲဒါလည်း မဖြစ်ပြန်ဘူးမေမေရဲ့၊ စာကြိုးစားရမယ့် အရွယ်က ဘိုသီဘတ်သီနဲ့ ကြည့်လို့မှမကောင်းတာကို”

ကြည့်! မမဆံပင်ကိုတောင် မမမပိုင်ဘဲ သူတို့လုပ်ချင်သလို လုပ်ကြမယ်ဆိုပါလား။ အမေကတော့ မမကျူရှင်သွားခါနီးတိုင်း အုန်းဆီလိမ်းပေးပြီး ကျစ်ပေးလေ့ရှိတာမို့ ဒီလိုဘုတ်သိုက်ကြီးမျိုးမဟုတ်ဘဲ သေသေသပ်သပ်လေး အမြဲရှိနေတာပါလေ။ ခုတော့ လူကို စိတ်ကြိုက်ပုံစံပြောင်းကြတော့မှာကိုး။

“ကိုခကို မေးကြည့်ပါဦး သမီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကဲ! မမ မင်းကိုတော့ တခြားနာ မည်ပေးဦးမှပါပဲ။ ခေါ်ရတာ ရင့်လိုက်တာ”

လုပ်ပြန်ပြီ။ မမပိုင်တဲ့နာမည်ကိုအစ စွက်စွက်ဖက်ဖက် နဲ့၊ ဘယ်လိုလူတွေမှန်းကိုမသိ၊ ဘွားကလည်း ဒီလိုလူတွေရဲ့လက် ထဲကို မမကို ဝကွက်အပ်လိုက်ရတယ်လို့။ ခုမှ သူတို့လက်ခုပ် ထဲက ရေကွက်လေးဘဝ ရောက်နေရပါပေါ့လား။

“အရင်ဆုံး လုံချည်ဝတ်တာ စသင်ရမှာပဲ”

“မမမှမဝတ်ချင်တာ”

“မဝတ်ချင်လို့မရဘူးလေ၊ မင်း မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး လား။ မိန်းကလေးဆိုရင် လုံခြည်ဝတ်တတ်ရမှာပေါ့။ ငါမပြော လိုက်ချင်ဘူး။ တက္ကသိုလ်တက်ရင် လုံခြည်နဲ့ပဲတက်လို့ရတယ် ဆိုတာ မသိဘူးလား”

ဟိဟိ! ဆယ်တန်းအောင်မအောင်ကဖြင့် ဘယ်နားနေ မှန်းမသိ။ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့က ကြိုပြောနေပါရောလား။ ဟိုမှာ ဆိုရင် တဟားဟားနဲ့သာ ရယ်ချတော့မှာလေ။ အခုတော့ သူများ အိမ်မှာမို့ ထိန်းထားရဦးမှာပါပဲ။

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မယ်လို့

ချည်ရွယ်ထားလဲ”

လာပြန်ပြီ ဒီမေးခွန်း။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ‘ယောက်ျား ယူမယ်’ လို့မမြေမိအောင် မနည်းကြီးဘာရိုက်အုပ်ထားရတာပါလေ။ ငါနော်. . . အောင့်အည်းရတာတွေ များနေပါရောလား။

“ဘာချည်မှန်းချက်မှမရှိဘူးလား၊ အံ့ဩပါရဲ့။ လူဆိုတာ ချည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရှိရတယ် မမရဲ့။ ဒါမှသာ ကိုယ်ရောက်ချင် တဲ့ပန်းတိုင်ကို ဇွဲလုံ့လစီရိယစိုက်ပြီး ရောက်အောင်လုပ်နိုင်မှာ”

“ဒါတွေ သူနားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ မျက် တောင်တဆုံးမကြည့်ဘဲ မျက်စိတဆုံးကြည့်တတ်ရမယ်ဆိုတာ လည်း ပြောပြလို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အရိပ်ပြရုံနဲ့ အကောင်မြင် တတ်ပုံမှမရတာ”

အလိုလေး! အထင်အမြင်တသေးနဲ့ ပြောချလိုက်တာပါ လား။ တကယ်တော့ မမက ထုံထုံထိုင်းထိုင်းကလေးမျိုးမဟုတ် ရပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့အရွယ်သူ့ဉာဏ်နဲ့ အဆင့်တော့မို့ ပြီး အသင့်အတင့်အဆင့်ရခဲ့သူလေ။ အတန်းထဲမှာ (1) to (5) မဝင်ပေမယ့် မမအဆင့်က (5) ကနေ (10) အထိမှာတော့ ရှိခဲ့တာပါပဲ။

လေချိန်တန်တဲ့ကာလ၊ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ

အဖျက်ဝင်တတ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ စာတွေများတာရော၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျူရှင်လစ်ပြီး မုန့်လျှောက်စားကြတာမျိုး၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာမျိုးကစပြီး မမကို ကျောင်းစာဘက်မှာ အားနည်းအောင် တွန်းပို့ခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီကစပြီး စာကျက်ချင်စိတ်မရှိဘဲ စာမေးပွဲတဘုံးဘုံး ကျတော့တာပါလေ။ မမက ရွဲ့တတ်တဲ့စိတ်ဉာဉ်ဆိုးလေးရှိတာ ပိုပြီးဆိုးခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

“ဟင်း! . . . တော်တော်ကိုပြင်ယူရမှာပဲ”

သက်ပြင်းရှိုက်ပြန်လေ၏။ မမတော့ သူတို့လက်ထဲက ပန်းပုရုပ်ဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့။ ထုလိုထု ဖဲ့လိုဖဲ့နဲ့ အရုပ်ဘဝရောက်ရတော့မှာလေ။

“လောလောဆယ်တော့ စာမသင်သေးတာမို့ အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ရမယ်။ မနက်ကို ငါးနာရီထရမယ်”

“ရှန်! ငါးနာရီ”

မမ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ငါးနာရီတဲ့။ အဲဒီအချိန် မမ အိပ်မက်မက်လို့ကောင်းတုန်းမဟုတ်လား။ အန်တီက မနှစ်သက်သလို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြလိုက်လေ၏။ ဘာများမှားပြန်လို့ပါလိမ့်။

“အဲဒီ ရှန်ဆိုတာကစပြီး ပြင်ရမှာ။ ဘယ်နှယ် ရှန်လဲ၊ ရှင်လို့ထူးရမှာလေ မမရဲ့။ မင်းမေမေက သင်မပေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဒီလိုပဲပြောတတ်တာကို”

“မရဘူး၊ ပြင်ရမယ်။ ပြောကြည့်စမ်း! ရှင်လို့”

ငြိမ်နေမိ၏။ လူကို စက်ထဲကျိတ်ပြီး အသစ်သာလလိုက်ကြပါတော့။ အစစလိုက်ပြင်နေတာ သူတို့မို့ မမောသလိုလေ။

“ပြောပါဆို”

“ရှင့်!”

‘ဘာရှင့်လဲ၊ ရှင်လို့ လေပြည်လေးနဲ့ထူးခိုင်းတာ’

“ရှင်”

“အေး . . . အဲဒီလိုမှပေါ့”

“မမ ငါးနာရီမထနိုင်ဘူး။ အိမ်မှာဆို ရှစ်နာရီကျော်မှ ထနေကျ။ ကျူရှင်သွားချိန်နီးမှ မမကို အမေလာနှိုးတာကို”

“အေး . . . အဲဒါကြောင့် ညည်း စာမေးပွဲကျနေတာ”

ဘွားရော အန်တီပါ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြလေ၏။ အားတက်သရောနှိပ်ကွပ်နေကြပါရောလား။ တဆိတ်ရှိမမမှာ အပြစ်တွေတစ်ပြကြီးရှိနေတဲ့ တရားခံလိုဖြစ်နေတာပါလေ။

ဘယ်ဘဝက အကုသိုလ်ကိုများ ဒီဘဝမှာရပြီး ခံနေရပါလိမ့်နော်။

ဘွားရေ... ဘွားချစ်တဲ့မြွေကို မမြင်ကွယ်ရာ တစ်
နေရာ ခပ်ဝေးဝေးမှာ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်နဲ့ သွားပစ်ခဲ့တာကို သိမှသိ
ရင် မလာ။ ဘာငွေကြေးအထောက်အပံ့မျိုးမှ မပေးတာမို့ အဆောင်
နဲ့ ကျော့ကျော့လေးမနေရဘဲ အိမ်ဖော်အလုပ်သမားလိုမျိုး အိမ်
အလုပ်တွေ အကုန်သိမ်းကြိုးလုပ်ပေးရတော့မှာလေ။

အမေ... မမတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာ
ပါပဲ။

အခန်း (၄)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြားပေမယ့် မျက်လုံးမဖွင့်မိသေးပါ။
မနက်ငါးနာရီတဲ့။ မထပါဘူး... ဘာကိစ္စထရမှာလဲ။ လူ့စည်းစိမ်
အပြည့်နဲ့နေရတဲ့လူကိုများ မထဘူးဆို လုံးဝမထဘူး။

“မမ... ငါးနာရီကျော်နေပြီနော်၊ အခုမထရင် မနက်
အဆာပြေစားဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးလေနဲ့”

မနက်အဆာပြေတဲ့။ မစားရလည်း ဘာဖြစ်တုန်း။ ငံနက်
ဦး... ဒီအိမ်မှာ နေ့လယ်စာစားချိန်က (၁၂)နာရီဆိုလား။ အမယ်
လေး! အဲဒီအချိန်ထိသာ ရေသောက်ခိုက်မှောက်နေရရင်တော့
ဆာလွန်းလို့ သေရုံပဲရှိတော့မှာလေ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မမက

ညစာမစားရင် ကိစ္စမရှိ၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ခိုက်မပြည့်ရင် တစ်နေ့လုံး အားမရှိသလို ပျော့ခွေနေတော့မှာမဟုတ်လား။

“ထပြီ... ထပြီ”

“အိပ်ရာပါ တစ်ခါတည်းသိမ်းခဲ့ချေ”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ Lesson (1) က အစပါပဲလား။ တစ်သက်လုံး ကိုယ်ခြံတဲ့စောင်ကိုတောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မခေါက်ခဲ့တဲ့မမအတွက် လုပ်စရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးဖြစ်နေပြီလေ။

“မပြီးသေးဘူးလား၊ ငိုက်မနေနဲ့နော်။ ဒါလေးလုပ်ရတာ အလွန်ဆုံးကြာလှ ဆယ်မိနစ်ကို”

“ပြီးပါပြီ အန်တီ”

တံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားသလို အခန်းထဲကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည့်အန်တီက သနပ်ခါးအဖွေးသားပါပဲလား။ ဘယ်အချိန်ကများ နိုးနေတာပါလိမ့်နော်။

“ကြည့်စမ်း! အိပ်ရာကို သေချာပြန်အောင် မဖြန့်ဘူး၊ မခါဘူးမဟုတ်လား။ စောင်ကိုလည်း သေချာညှိအောင်မခေါက်ဘူး။ ဒါလေးတောင် မတတ်ဘူးလား။ ဒါလား... မိန်းကလေး၊ အကုန်ပြန်လုပ်စမ်း”

‘အာ... မမ ရှူးပေါက်ချင်နေပြီ အန်တီရဲ့’

“အောင့်ထား၊ ဒါအကုန်သေချာလုပ်ပြီးမှ သွားရမယ်။ ပြန်လုပ်”

သေစမ်း! အခုမှ စစ်တပ်ထဲရောက်တဲ့စစ်သမီးလို တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပြရတော့မှာပါလေ။ လုပ်ချင်ဘဲ ဆန္ဒပြကန့်ကွက်ပြလိုက်ချင်ပေမယ့် တော်ကြာ အခန်းထဲက ပေးမထွက်မှ သေမှာလေ။

“ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို သေချာပြန်ဖောင်းအောင် လုပ်၊ နက်လုံးကို အောက်ပြုတ်ကျအောင် အအိပ်ဆော့ရသလား။ အိပ်ရာကို သဲစင်အောင်ခါ။ အေး... အိပ်ယာဖုံးကိုဆွဲဆန့်။ ဟုတ်ပြီ မွေ့ရာအောက်ကြားထဲ ထိုးညှပ်လေ၊ အင်း... ခေါင်းအုံးဆွဲနဲ့ ဖက်လုံးထား။ စောင်ကို အနားစထောင့်ကိုကိုင်ပြီးခါ၊ ပြီးခေါက်။ တွေ့လား... ဘယ်လောက်လွယ်သလဲ၊ နေရာတကာ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘဲ ပျင်းနေတာကြာရင် ဖျင်းသွားမှာပေါ့။ ရပြီ၊ နှုတ်နာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင် ရေအိမ်ဝင်တာကို အနီဝက်အတွင်း အကုန်ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့”

“ဟင်! မမမှ အိမ်သာမတက်ချင်သေးရင်ရော”

“မေးခွန်းပြန်မထုတ်နဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ ခုဏ

ကတော့ ဆီးသွားချင်နေပြီဆို။ မြန်မြန်... သွားပွတ်တံ တစ်
ခါတည်းယူသွား။ တိုက်ပြီးတာနဲ့ မြန်ယူပြီးသိမ်း”

“ဟုတ်”

မြန်မြန်တဲ့။ သေပြီပဲ။ အသစ်ထုတ်ပေးထားသည့် သွား
ပွတ်တံကို ပါကင်ပိတ်အတိုင်းယူပြီး အခန်းထဲမှအပြေးထွက်တော့
တံခါးဘောင်နှင့် ခြေသန်းလေး ခတ်လိုက်မိတာမို့ အသံထွက်
သွားရလေ၏။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“မပြေးနဲ့လေ၊ ကလေးကလားနဲ့”

သန့်စင်ခန်းထဲဝင်ပြီးလုပ်တာ နာရီဝက်တောင် မကြာပါ
လေ။ အန်တီပြောမှပဲ အိမ်သာတက်ချင်စိတ်ပါ ပျောက်သွားတာ
ကို။ အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ အန်တီက လက်ပိုက်လျက် မမ
ကိုစောင့်နေခဲ့တာပါလေ။

“သနပ်ခါးလိမ်း”

“ဟမ်! မမမှ သနပ်ခါးမကြိုက်တာ”

“ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် လိမ်းဆိုလိမ်းပေါ့။ ဘာ
လဲ... မျက်နှာပြောင်နဲ့ အပူသည်ရုပ်လို ဒီအိမ်မှာ နေလို့ရမယ်
ထင်နေသလား။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ ဒီနေ့လုံချည်ချုပ်တာ

ပြီးရင် လုံချည်ဝတ်ကျင့်ရမယ်။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ လုံချည်ကျွတ်
ကျရင်တော့ ပေါင်တွင်းကြော ပြတ်ပြီမှတ်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားသည့် ကျောက်ပျဉ်ကြီးမှာ ရှင်မ
တောင်သနပ်ခါးတုံးကြီးက အယ်စတုံပါပဲလား။ အိမ်မှာဆို မမကို
အမေကိုယ်တိုင်ပဲ သွေးပြီး သနပ်ခါးလူးပေးလေ့ရှိတာပါလေ။

“အားစိုက်ပြီးသွေးမှ အနှစ်ထွက်မှာပေါ့။ သေချာလူး။
ခွပ်လေးက လှရဲ့သားနဲ့ ဂျမ်းတောပုံဖြစ်နေတာများ အံ့ပါရဲ့။ ပြီး
ခင် ဆံပင်ကို ကျစ်”

“မမ မကျစ်တတ်ဘူး”

“ကျွတ်! ညည်းလုပ်တတ်တာ ဘာရှိလဲ၊ အိပ်တာနဲ့စား
တာပဲရှိတာမဟုတ်လား။ သိပ်မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

အမှန်ပဲမို့ မမ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဒါလည်းသိ
နေတာပါပဲလား။ အန်တီမသိတာ မတတ်တာ ဘာများရှိနေမလဲ
ဘင်။

“ဒီနားကိုလာ”

အနားခေါ်လိုက်တာမို့ ကုတင်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပါ
၏။ အန်တီက မမခေါင်းကို အုန်းဆီရွှဲလူးပေးပြီး နှစ်ဖက်ခွဲကာ
ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပေးနေသည်။ အမေ့ကိုသတိရလိုက်တာနော်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဆံပင်အရှည်လေးနဲ့မှ ကျက်သရေ ရှိတာ။ ဘာလဲ... ကြက်တောင်ပျံလို ဆိုးဆေးရောင်စုံတွေနဲ့ တိုနဲ့နဲ့ပုံစံမျိုးတွေ ကြည့်လို့မရပါဘူး”

“အဲဒါဆို မမ အရှည်ထားရမှာလားဟင်”

အန်တီက သိုးမွေးကွင်းလေးတပ်ပေးရင်း ပြုံးရုံပြုံးလေ ဖြစ်၏။ အန်တီဆံပင်လည်း အရှည်ကြီးထင်ပါရဲ့။ မနေ့ကတော့ အပြင် သားတာမို့ ဆံထုံးပုံပွဲလေး ထုံးပြီး ဒီမနက်တော့ ဘီးကျော့ပတ် ထားတာလေ။

“မမစိတ်နဲ့ဆုံးဖြတ်တာ ဘာရှိလဲ”

ခေါင်းခါပြလိုက်မိပါ၏။ ဘာရှိလို့လဲ။ ဒါယူဆိုယူ၊ ဒါဝတ် ဆိုဝတ်ပြီးနေခဲ့တာ အခုအသက်(၁၇)နှစ်ကျော်ချိန်အထိပါပဲ။

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အစွမ်းကိုယ်စီ ရှိ ကြတယ်သမီးရဲ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် သူများပြောသမျှ လိုက်လုပ် ရတဲ့ကျွန်ုပ်လိုလူ ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။ အန်တီပြောတာ နားလည် တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ! ဘုရားရှိခိုးရမယ်၊ ပြီးရင် ဘုရားခန်းကစပြီး အပေါ် ထင်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်။ အဲဒါတွေပြီးရင် လှေကား၊ လှေ

ကားပြီးရင် ဧည့်ခန်းပေါ့”

“ဟင်! မမလုပ်ရမှာ”

“ဒါပေါ့”

“မမမှမလုပ်တတ်တာ”

“မလုပ်တတ်လို့ သင်ပေးနေတာပေါ့။ နာမည်မှာပဲ ‘မ’ တပ်အခေါ်ခံပါ မမရယ်။ နေရာတာကာမှာ ‘မ’တပ်ပြီး မလုပ်တတ် ဘူး၊ မသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးဆိုတာမျိုးကို နောက်ကိုမဖြစ်စေ ရဘူး... ထ! ”

အန်တီက ဒေါ်ပုချက်ထားပေးသည့်ထမင်းပေါင်းအိုးထဲ မှ မွမ်းတော်ခူးကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။ ဘုရားခန်းမှာ သောက်တော်ရေလဲ၊ ဆီမီးပူဇော်၊ ဆွမ်းတော်ကပ်ကာ ဘုရား ရှိခိုးခိုင်းလေသည်။ အိမ်မှာ ဒီအလုပ်ကို ဘွားပဲ ပုံမှန်လုပ်လေ့ ရှိတာမဟုတ်လား။ ခုတော့ အန်တီနဲ့အတူ ဘုရားရှိခိုးရတဲ့အလုပ် ကို မမ လုပ်နေရပြီလေ။

ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ တံမြက်စည်းလဲ၊ ကြမ်းတိုက်တာ တို့ကို လုပ်ရလေတော့၏။ အန်တီက ကြက်မွေးဖြင့် ဝိရိတော့ စားပွဲတွေပေါ်ကို ဖုန်သုတ်ရင်း ဟိုလိုလုပ် ဒီလိုလုပ်ဖြင့် မမကို နင်းကန်ခိုင်းနေတော့တာပါလေ။

အမေရေ! မမတော့ အခုအိမ်ဖော်လက်သစ်ဘဝဖြစ်နေ
ပါပြီ။ မနေချင်ဘူးဆိုပြီး ပြန်ချင်ပေမယ့် လက်ထဲမှာ တစ်ပြား
တစ်ချပ်မှမရှိတာမို့ စိတ်ကူးတို့လွှင့်ပစ်ရုံသာ ရှိတော့တာပါလေ။

“လှေကားတိုက်ရမယ်။ သတိထားနော်၊ နောက်ပြန်
မကျစေနဲ့။ ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန်လုပ်၊ ပြီးပြီးရော မလုပ်နဲ့။ အန်
တီ မီးဖိုချောင်မှာ သွားစိမ့်ရဦးမယ်”

အန်တီက မမကိုမှာပြီး အရင်ဆင်းသွားလေ၏။ နောက်
ဆို မီးဖိုချောင်မှာပါ အခိုင်းခံရတော့မှာမဟုတ်လား။ သေချင်တယ်
နော်. . . သေချင်တယ်၊ လာကယ်မယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှ
မရှိပါလား။ အရင်ကဆို အပြင်မှာ လုပ်လျားလုပ်လျားလျှောက်
လိမ့်နေတဲ့လူက ခုတော့ အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမလို အိမ်အလုပ်
တွေ လုပ်နေရပြီလေ။

“ပြီးပြီလား”

“ပြီးတော့မယ် အန်တီ”

“ပြီးရင် ဧည့်ခန်းရှင်းပါ။ အဲဒါပြီးရင် မနက်အဆာပြေ
စားလို့ရပြီ”

အမယ်လေးနော်! မနက်အဆာပြေလေး စားရဖို့လုပ်ပေး
ရတာ ခါးကျိုးမတတ်ပါပဲလား။ ကိုယ်ချင်းမစာမနာနဲ့ ခိုင်းနေတော့

ဘာပါလားနော်။ ဧည့်ခန်းက ဘာမှရှုပ်ပွမနေတာမို့ ဟိုစားပွဲ ဒီခုံ
ဆွာကို ကြက်မွေးတံမြက်စည်းနဲ့ လှဲကျင်းပြီး တံမြက်စည်းလှဲရုံ
သာ။ ပန်းပုရုပ်လေးတွေကိုသုတ်ဖို့ အန်တီက အဝတ်စသန့်သန့်
ဆေး ထုတ်ပေးတာမို့ ဂရုစိုက်ပြီး သုတ်နေပါ၏။

မှန်ပုံးထဲထည့်ထားသည့် ဂျပန်မရုပ်တုလေး၏အောက်
ခြေမှာ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတာမို့ မမ နားမလည်ပါလေ။ အောက်
ဘရလက်ဆောင်တစ်ခုခုပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“အမယ်! သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲလားဟေ့”

ဘွားအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ နံရံထက်မှ
အီက ခုနစ်နာရီကိုညွှန်ပြနေလေပြီ။ အလို! အချိန်က ဒီလောက်
ထောင်မှရှိနေပြီလား။ တစ်မနက်လုံး တကုပ်ကုပ်နဲ့လုပ်နေရတာ
မို့ နာရီကိုတောင် ဘယ်လောက်ရှိနေမှန်းမသိတော့တာပါလေ။

“မင်္ဂလာပါ ဘွား”

“မင်္ဂလာပါရှင်. . . မင်္ဂလာပါ၊ လူက မင်္ဂလာရှိပေမယ့်
အဝတ်အစားကတော့ မင်္ဂလာမရှိသေးဘူးနော်”

Quater ဘောင်းဘီဝတ်ထားတာကို ရည်ညွှန်းမှန်းသိ
ဘာမို့ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဘွားတောင် မနက်စောစော ထ
ကျင့်ရှိတာပါလား။

“ညက ဘယ်နာရီ အိပ်သလဲ”
“ဆယ်နာရီလို့ထင်တာပဲ ဘွားရဲ့”
“မနက်ငါးနာရီထရတာ အိပ်ချိန်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”
“အဲ!”

မမ လက်ချိုးရေတွက်လိုက်မိပါ၏။ တစ်သက်လုံး တစ် ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့အလုပ်ပါပဲ။ ဆယ်နာရီကနေ ငါးနာရီဆိုတော့ ခုနစ်နာရီပေါ့နော်။

“ခုနစ်နာရီပါ ဘွား”
“များမနေဘူးလား”
“ရှင်!”

“ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် အိပ်ချိန်က (၆) နာရီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီမမရဲ့။ အချိန်ကို ကိုယ်က လေးစား မှ ကိုယ့်ကို အချိန်က ပြန်လေးစားမှာသိရဲ့လား။ အချိန်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ရင် အဲဒီလူက အလကားတန်ဖိုးမဲ့မှာပဲ”

အချိန်တဲ့။ မမ သုံးဖြုန်းခဲ့တဲ့အထဲမှာ အဲဒီအချိန်တွေ က အများကြီးပါပဲ။ တကယ့်ကိုအများကြီးပါလေ။ ကုန်လွန်ခဲ့ သမျှကို ဘယ်မှာပြန်ရှာလို့ရပါတော့မလဲ။

“တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ဘာမှမဟုတ်လောက်ပေမယ့်

အဲဒီအချိန်အတွင်း ကုန်ခဲ့တဲ့ငွေ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်ကာလ၊ ပြီး တော့ သမီးတို့မိန်းကလေးတွေ သိပ်တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ အသက် အပိုင်းအခြား။ ဒါတွေအများကြီးကုန်ခဲ့တာကွယ့်။ ဘယ်လောက် နှမော့စရာကောင်းလိုက်သလဲ။ ငွေဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ရနိုင်ပေမယ့် ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အချိန်နဲ့ ကြီးလာတဲ့အသက်က ပြန်ယူလို့မရတဲ့ အရာဆိုတာကို သမီးနားလည်ဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွယ်တူတွေထဲမှာ ကိုယ်က အသက်ကြီးနေပြီး စာညံ့ နေရင် ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်မလဲ... မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား”

“ဒါကြောင့် သမီးရှက်မှာစိုးလို့ အသစ်တွေနဲ့အတူသွား တက်ဖို့ မလွှတ်တာပါ။ စာမသင်ရသေးပေမယ့် လူ့လောကရဲ့ အကြောင်း သမီးသိရမှာတွေ အများကြီးသိအောင် သင်ပေးရမှာ လေ”

“မေမေ၊ မနက်စာစားလို့ရပါပြီ”

“အေးအေး... လက်ဆေးခြေဆေးပြီး လိုက်ခဲ့ မမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

မနက်အသာပြောင်းက ထမင်းပူပူကို ပဲပြုတ်နဲ့ဆီဆမ်း
ထားတာပါလေ။ ရန်ကုန်မှာ စားတတ်တာက ကော်ဖီတွေ လက်
ဖက်ရည်တွေဆိုပြီး ထမင်းပဲစားတာမို့ မမအံ့ဩသွားရပါ၏။

“မနက်စာကို တစ်ရက်တစ်မျိုးပြောင်းတယ် မမရဲ့။ သမီး
ဆာနေမှာပေါ့... စားလေ”

ဘွားရဲ့သားကြီးပါ စားပွဲဝိုင်းမှာရှိနေတာမို့ မမ ပျက်နှာ
ပူနေသလိုပါပဲ။ အိမ်မှာဆို ဘွားရယ်၊ အမေရယ်၊ မမရယ် သုံး
ယောက်ပဲ အတူစားလေ့ရှိတာမဟုတ်လား။

“နေ့လယ် ရေမချိုးခင် ကိုယ့်အဝတ်အစားကိုယ် စင်
အောင်လျှော်ရမယ်။ ရေချိုးပြီးမှ နေ့လယ်စာစားရမှာနော်။ မမ
ဘာဟင်းချက်တတ်လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“သိရဲ့သားနဲ့မေးပြန်ပြီ သမီးရယ်”

မျက်နှာငယ်လိုက်တာနော်။ လောကမှာ မမ မသိမတတ်
တာတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေတာပါလိမ့်။ ခြေမွှေးမီးမလောင်
လက်မွှေးမီးမလောင် နေ့ခွင့်ရခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို ဘာနဲ့မှ အစား
ပြန်ထိုးလို့မရမှန်းသိနေပြီမို့ နောင်တက ရချင်နေပြီလေ။

အခန်း (၅)

“ရှေးတုန်းက ချွေးမရွေးရင် မီးဖိုချောင်မှာ ဟင်းချက်
ခိုင်းပြီး ငရုတ်သီးညက်အောင် ထောင်းနိုင်တာကို စစ်ဆေးပြီးမှ
ရွေးတာ”

“ဟင်! မမက ချွေးမလုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

အန်တီရော ဒေါ်ပုပါ မမပြောတာကို ရယ်လေပြီ။ ဟုတ်
တယ်လေ။ ကျောင်းပြန်တက်ရမှာဆိုပြီး ချွေးမရွေးတာကို ဘာ
လို့ပြောရတာလဲလို့။

“သဘောပြောတာပါ မမရဲ့။ ကဲ! ငရုတ်သီးအပူအညှာ
ချွေးပြီး ရေနွေးစိမ်တာ ပျော့ပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို ငရုတ်ဆုံထဲကို ရေညှစ်ပြီး ထည့်ထောင်းတော့၊ လက်ဝါးနဲ့ကာပြီး ထောင်းနော်၊ ဖိတ်တစ်ဝက်စင်တစ်ဝက် မဖြစ်စေနဲ့။ အစေ့ကိုညက်အောင်ထောင်း။ မျက်စိထဲဝင်မှာစိုးရင် ဆားလေးနည်းနည်းလောက်ထည့်ပြီးထောင်း... ဖြည်းဖြည်း”

ရေချိုးခါနီးတုန်းက အဝတ်တစ်ခါမှမလျှော်ဖူးတဲ့မမကို ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ်လျှော်တတ်အောင်ခိုင်းလို့ လက်ဝါးပြင်မှာ ဆပ်ပြာမှုန့်တောင် စားသွားတာလေ။ ရက်စက်လိုက်တာနော်။ ရက်စက်ကြပါပေ။

“အား...”

“ဟဲ့! မျက်စိထဲဝင်ပြီလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ လက်မကို ထုပိတာ”

“ဪ... ဖြစ်ရမယ်၊ စိတ်ပါလက်ပါလုပ်လေ။ မှန်း! ညက်ပြီလား၊ နည်းနည်းလိုသေးတယ်၊ ဆက်ထောင်းဦး။ ငရုတ်သီးညက်မှ ဟင်းအရောင်လှတာကွလဲ့”

စိတ်တိုတိုနဲ့ ပိတ်ထောင်းလိုက်ချင်ပေမယ့် မျက်စိထဲဝင်မှာကြောက်တာမို့ မလုပ်ချဲ။ ရွဲတယ်ဆိုတာက နေရာတာက ကောင်းတာမှမဟုတ်တာလေ။

“ရပြီဆိုရင် ချင်းကို ညက်အောင်အရင်ထောင်း”

ချင်းတုံးကိုအခွံနွာပြီး ပါးပါးလှီးထားတာကို နည်းနည်းချင်းစီ ထည့်ထောင်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးကော့မှ ကြက်သွန်ဖြူထည့်၊ ကြက်သွန်ဖြူညက်မှ ကြက်သွန်နီ ထည့်ထောင်းရလေသည်။

“အား... ညောင်းလိုက်တာ”

“မညောင်းနေနဲ့၊ ဟင်းအိုးကဖြင့် တည်တောင်မတည်ရသေးဘူး။ ငရုတ်ဆုံ မပြီး ယူခဲ့၊ ပြုတ်မကျစေနဲ့”

သံမံတလင်းရှိ ခုံပုကလေးမှာ ချထောင်းခိုင်းထားတာမို့ သယ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပါ၏။ အန်တီပြောသလို ဖိတ်တစ်ဝက်စင်တစ်ဝက် ငရုတ်ဆုံနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ပေကျံနေတာပါပဲလေ။

“သေသေသပ်သပ်လုပ်တတ်အောင် ကျင့်”

“မမက စာမေးပွဲအောင်အောင်သင်ရမှာလား၊ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်တတ်အောင် သင်ရမှာလား”

“အကုန်သင်ရမှာ”

“ဟင်!”

“ဘာလဲ... မသင်ချင်ဘူးလား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စလေးမှမတတ်ရင် ညည်းကို ဘယ်ယောက္ခမက ချွေးမတော်ချင်မှာလဲ။ အပျင်းထူတဲ့မိန်းမကို ယောကျ်ားက ထုထောင်းပြီး မပေါင်းချင်ဘဲ ပစ်ခွဲတော့မှာပေါ့”

မမမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ ယောက်ျား
ပစ်သွားမှာတဲ့လား။ အမေ့ကုန်းကလည်း မမလို ဘာမှမလုပ်တတ်
ခဲ့လို့ အဖေပစ်ခဲ့တာပေါ့နော်။ ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ။

“ဟဲ့! ဘာခိုင်နေတာလဲ၊ ဟင်းအိုးပြင်ရမယ်လေ”

အန်တီသတိပေးလိုက်တာမို့ မျက်ရည်ဝဲမိတာကို ထိန်း
လိုက်ရပါ၏။ မမက နဂိုကတည်းက စိတ်ခိုင်တဲ့လူမို့ မျက်ရည်
ကျတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပါလေ။ ဘာမဆို ပျော်ပျော်နဲ့နေ
ပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာမှန်သမျှ မတွေးမိအောင်နေဖြစ်ခဲ့တာကိုး။

ငရုတ်သီးထောင်းထားတာကို ဖွန်းဖြင့်ခပ်ကာ ပန်းကန်
ပြားထဲထည့်လိုက်ပါ၏။ စောစောက အန်တီနှင့်အတူ လှီးထား
သည့် ပဲသီး၊ ခရမ်းသီး၊ အာလူး၊ ရုံးပဒေသီးတို့ကို ဒန်အိုးထဲ
ထည့်ကာ နယ်ဖိုပြင်ပေးထားတာပါလေ။ ငါးခြောက်တုံးလေးတွေ
နဲ့ သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းချက်မှာတဲ့။

“ပန်းပွင့်လှီးထားတာကိုထည့်၊ ရုံးပဒေသီးကို ဖယ်ထား
ဦး။ နောက်မှထည့်ရမှာ။ အေး... ဆားရယ်၊ နနွင်းရယ်၊ ဟင်း
ချိုမှုန့်ရယ်၊ ငံပြာရည်ရယ်၊ ဆီနည်းနည်းရောပြီး နံအောင်နယ်”

အန်တီက ဒယ်အိုးထဲ စုထည့်ထားတာတွေကို ခပ်စရာ
ရှိတာတွေထည့်ပြီး ရောနယ်ခိုင်းလေ၏။ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတာ

တွေကို စလုပ်ရတာမို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပါလေ။

“ရေနည်းနည်းထည့်၊ ရပြီ၊ ငုံးထားလိုက်။ ကြက်သား
ကိုဆီသပ်ပြီး အရင်ချက်ရမယ်။ ဒီကိုလား၊ ဒယ်အိုးကိုပူအောင်
တည့်၊ ဆီထည့်၊ ဆီပလုံစီလေးတွေထွက်ပြီး ကျက်မှ နနွင်းမှုန့်
နဲ့ ငရုတ်သီးထောင်းထားတာကို ဆီသတ်ရမှာ။ ခုန ဟင်းအိုးနယ်
တုန်းက ဖယ်ထားတာကို ယူလာခဲ့”

“အား...”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်လေ၊ ငါးကြော်ခိုင်းတာမဟုတ်သေး
ဘူး။ ဆီမပေါက်အောင် ကြော်တတ်ရမှာပေါ့။ မွှေးလာပြီလား။
မတူးစေနဲ့နော်”

အန်တီက ဘေးမှာရပ်ကာ မမ ဒယ်အိုးမွှေနေတာကို
တတွတ်တွတ်ဖြင့် ပြောပေးနေလေ၏။ အရင်ကဆို မီးဖိုခန်းထဲ
မှာ အမေချက်နေပြုတ်နေရင် ‘ဘာချက်နေလဲ’ ဆိုပြီး ကြော်ထား
သမျှ ကြက်သားတွေငါးတွေကို နှိုက်စားတတ်ခဲ့တာပါလေ။ အခု
တော့ မီးဖိုချောင်အလုပ်က ဘယ်လောက်အထိ လုပ်ရသလဲ၊
မောရသလဲဆိုတာကို မမ အခုမှသိရတာမဟုတ်ပါလား။

“ရပြီ၊ ကြက်သားနယ်ထားတာ ထည့်လိုက်တော့။ ရေ
စပ်စပ်လေးထည့်၊ အုပ်ထားလိုက်။ ပြီးရင် မန်ကျည်းသီးကို ရေ

စိမ်းထား သီးစုံဟင်းထဲထည့်ဖို့”

“ဟင်းအိုးကို ဘာအုပ်မှာလဲ အန်တီ”

“ဒါတော့သိသားပဲ”

“အမေကတော့ ဟိုမွှေးမွှေးလေးအမှုန့် ထည့်တာ မမ တွေ့တာပဲ”

“အဲဒါ မဆလားလေသမီးရဲ့၊ ဒီဟင်းရော သီးစုံဟင်းကို ပါ အုပ်လို့ရတယ်။ သီးစုံဟင်းထဲကို နံနံပင်အုပ်ရအောင် ရေဆေး ဦး။ အမြစ်ကိုဖြတ်၊ အရွက်အဝါနဲ့အမည်းတွေ မြက်ပင်တွေ အရင် ဆုံးဖယ်ဦး။ အကုန်စင်အောင်ဆေးပြီးရင် နှစ်ပိုင်းဖြတ်ထား။ ဟုတ် ပြီ”

“အန်တီ”

“ပြော”

“မမ စာမသင်တော့ဘဲ ဒါတွေချက်တာမျိုးပဲ သင်လိုက် ရမလား”

“ဪ... ချက်တတ်ပြတ်တတ်ပြီး ပညာမတတ်ရင် ညည်းကို ဘယ်သူကရွေးမှာလဲ”

“ဟင်! အကုန်လုံးတတ်မှလား”

“ဒါပေါ့”

“သမီးမမက အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား”

“အပျိုကြီးလုပ်တာ ပျင်းစရာကြီးဆို ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“သိဘူးလေ၊ သူများတွေပြောကြတာပဲ”

“အင်း... ရည်မှန်းချက်ကတော့ ခပ်ကြီးကြီးပဲ။ ညည်း အမေက ဒီလိုပဲသင်ပေးထားသလား”

“ဟုတ်ပါဘူး”

အန်တီက အဝိပွယ်များစွာပါသည့်အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံး လိုက်လေ၏။ မိသားစုနှစ်အိမ်ထောင်က အကွာကြီးကွာသလိုပါ ပဲလား။ ဒီမှာက စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံ ကြတာမျိုးလေ။ အိမ်စေအလုပ်သမားကိုလည်း အဆင့်အတန်း မခွဲဘဲ တစ်တန်းတည်းဆက်ဆံတာမျိုးပါ။

ဘွားတို့အိမ်မှာဖြင့် သွေးသားရင်းခြာတွေက အမြဲရန် ဆောင်နေကြသလို မျက်နှာငယ်နေရတဲ့အမေ့ကို ဝိုင်းနှိပ်နေကြ တာလေ။ အမေ့ဆိုတာက ဘယ်နားနေမှန်းမသိဘဲ ဘွားဘေးမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်စောင့်သလို စောင့်နေကြမှန်းသိသာနေတာမဟုတ် ပါလား။

ဆွေမျိုးဆိုပြီး စည်းလုံးခြင်းမရှိကြဘဲ ငွေကိစ္စနဲ့ အမြဲ

ပြဿနာရာချင်နေတာပါလေ။ ဒီမှာဖြင့် ဘွားဘွားဒေါ်မြတ်သဏ္ဍက တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်ဖြင့် အုပ်ချုပ်နေသလို အန်တီ ဒေါ်နန်းစပယ်က စီမံခန့်ခွဲပေးပြီး လက်အောက်ဝန်ထမ်းအားလုံးက တရိုတသေခွဲ လိုက်နာလုပ်ဆောင်ပေးနေတာ မျက်မြင်ပါပဲ။

“လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူချင်း ကွာတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မမကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“အေး... အဲဒါက လူတွေ အသက်ရှင်ရပ်တည်တဲ့ လမ်းကြောင်းမတူကြတာကို ဆိုလိုတာကွယ်။ လူတိုင်းမှာ သူ့ဘဝပေးကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်ဆိုတာ ပါလာခဲ့ပြီးသား။ ရှေ့ဘဝက ကောင်းမှုပြုခဲ့ပြီး ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ချမ်းသာတဲ့လူတန်းစားဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ရှေ့ဘဝမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်မပြုခဲ့ရင် ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ခွင့်ပြန်ရပေမယ့် ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ကြုံရတတ်ကြတာကွယ်။ မမရော လူချမ်းသာဖြစ်ချင်လား၊ လူဆင်းရဲဖြစ်ချင်လား”

“လူချမ်းသာပဲဖြစ်ချင်ပါတယ် အန်တီ”

“ကောင်းပြီ၊ လူကတော့ ချမ်းချမ်းသာသာရှိပါရဲ့။ ဒေပုံပေါ်မှာ ထိုင်နေပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ဆင်းရဲနေရရင်ကော”

မမငြိမ်သွားရပါ၏။ ဘာကိုဆိုလိုတာပါလဲ။ ဒီလောက်ထိ မမ ဉာဏ်မမီနိုင်ပါလေ။ ဗဟုသုတများတဲ့နေရာမှာလည်း အန်တီက အမှတ်ပြည့်နဲ့ရှိနေသလိုပါလေ။

“မမ စိတ်ချမ်းသာတာမျိုးပဲ လိုချင်တယ်”

“အေး... အဲဒါကို အန်တီက သိစေချင်တာ။ ငွေက လူကိုဖန်တီးထားတာမဟုတ်ဘူး။ လူကသာ ငွေကိုဖန်တီးထားတာလေ။ ဒီတော့ လိုတဲ့နေရာမှာပဲ သူ့ကိုသုံးရမှာမျိုး။ အဲဒီသက်မဲ့အရာကို တန်ဖိုးထားလွန်းပြီး တလွဲမာနတွေ ထောင်လွှားနေရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာတတ်တဲ့သဘောရှိတယ်”

မမဖြင့် ဒီလိုလေးလေးနက်နက် တစ်ခါမှမတွေးမိခဲ့ပါ။

“ငွေဆိုတာ သုံးဖို့ဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့တာမဟုတ်လား။ ရှာရတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲသလဲဆိုတာကိုလည်း ဒီနေ့အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေးကြည့်ခဲ့မိပါချေ။

“အန်တီ ဘာကိုပြောချင်တာလဲဟင်”

“ဪ... ငါချမ်းသာတယ်၊ ငါပညာဘယ်လောက် ဘတ်တယ်ဆိုတာမျိုး ဂုဏ်မောက်တာမျိုး မရှိသင့်ဘူးလို့ အန်တီ ပြောချင်တာပါ”

“မမက မာနမကြီးပါဘူး အန်တီရဲ့”

“ဟနကြီးရအောင် ညည်းမှာရော ဘာရှိလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

လျှာတစ်လစ်လေး ဖြစ်သွားရပါ၏။ အဲဒီလို အန်တီဇော့ သမ္မုအချက်တွေက မမသိမှာ ဘာတစ်ခုမှရှိတာမှမဟုတ်တာလေ။ ဟုတ်သားပဲ။ မမက ဘွားမြေးဆိုတဲ့အရှိန်နဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့ရတာမျိုးမဟုတ်ပါလား။ မမပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရာဆိုတာက နည်းပါးပါပဲ။

“မမသိတာကတော့ အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်မယ်ဆိုတာပဲ သိတာပါအန်တီ”

“သမီးကို မမလို့ရိုးရိုးမမြင်ဘဲ ဒေါ်တင်တင်ကြီးရဲ့ မြေးလို့မြင်ကြတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကြောင့်ပေါ့ မမရဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သမီးကိုဝယ်ကျွေးတဲ့သူငယ်ချင်းမျိုး၊ စာအတူကုန်ဖို့ခေါ်တဲ့အပေါင်းအသင်းမျိုး ဘယ်နှယောက်ပါသလဲဆိုတာ”

မမခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ ရှိမှမရှိတာကိုး။ အားလုံးပေါ့ပေမကသ ပေးခဲ့ကျွေးခဲ့ ပံ့ပိုးပေးခဲ့ရတာပါ။ ‘စာကျက်ရအောင် ပြောဖို့ထက် ‘ဘယ်ရုံကကား ဖိုက်တယ်၊ လစ်ကြစို့’ ဆိုသည့်စာမျိုးကိုသာ ကြားခဲ့ရတာလေ။

“မိတ်ဆွေစစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးကိုမကြည့်ဘဲ သူငယ်”

အကျိုးကိုသာ ရှေ့ရှုပြီး အနစ်နာခံကူညီတတ်တဲ့လူမျိုးကိုခေါ်ဘာ။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရဖို့စားဖို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြီး ရသမျှ နှင်နေတာ မိတ်ဆွေစစ်မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းကောင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သမီးသိရဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! ဒါတွေကို မမ ဘာကြောင့်မမြင်တတ်ခဲ့တာလို့နဲ့။ အနားမှာရှိသမျှလူတွေက မမကိုမြှောက်ပင့်ပြီး ညာစားသူလိုမျိုး ချူစားနေတဲ့သူငယ်ချင်းမျိုးတွေကသာ အများကြီး မဟုတ်ပါလား။ မမအကျိုးကို ငဲ့ကွက်တဲ့သူ ဘယ်နှယောက်များ နေလို့လဲ။

“ဘဝကိုပေါ့ပေါ့လေးသာနေပြီး ဖြတ်သန်းနေရင် လူ့ဘန်စိုးလျော့နည်းတဲ့လူပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ လေးနက်တဲ့စိတ်၊ ခိုင်မာတဲ့စိတ်၊ မှည့်မှန်းချက်ပန်းတိုင်နဲ့ ထက်သန်တဲ့စွဲလုံ့လစီရိယမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းတတ်မှသာ အောင်မြင်မှုရပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာ”

“မမကို... မမကို အဲဒီလိုတွေ ဘယ်သူမှမပြောဖူးဘူး”

“ဟုတ်မှာပါ။ ပြောလည်းပြောမှာပါပဲ... ဒါပေမဲ့ သမီးတတ်က နာခံလိုတဲ့စိတ်မျိုးမရှိလို့ မထားတတ်လို့ မကြားမိတာလည်းဖြစ်မှာပါ မမရဲ့”

“ကြက်သားအိုးဆီပြန်ပြီ မစပယ်”

“ချလိုက်ပါ ဒေါ်ပု၊ ချစ်ရည်ဟင်းအိုး ပြောင်းတင်ကြရအောင်”

အန်တီက ဆုံးမစကားပြောတာကိုရပ်ပြီး ချက်ပြုတ်တာတွေကို အာရုံစိုက်လိုက်လေ၏။ မမဒီရောက်တာ ဘာများရှိသေးလို့လဲ။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အိမ်ရှင်းတာ၊ အိမ်ပြင်ဆင်တာ တတ်နေပြီ။ လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်တတ်နေပြီ။ အခု ဒုတိယတစ်ပတ်မှာ ချက်တာပြုတ်တာ သင်နေပြီလေ။

“မမက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ကလေးပါ။ တစ်ခါပြန်နဲ့ တတ်တယ်။ နှစ်ခါထပ်မသင်ရဘူး။ ဒီလောက်ဉာဏ်ကောင်းရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့်စာမေးပွဲကျရသလဲ”

“...”

“သိလား မမ”

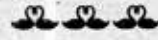
“ဟင့်အင်း”

“ပျင်းလို့ပဲ”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီဉာဏ်ဆိုးလေးကြောင့် ဒီနေရာမှာ သမီးထစ်နေတာလေ။ မဟုတ်ဘူးလား... စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ပျင်းလို့တဲ့။ အတော့်ကိုပြင်းထန်တဲ့စကားလုံးပါပဲ။ မမကိုယ်မမ တစ်ခါမှမမြင်ကြည့်တာလေ။ စာအုပ်ကိုကိုင်လိုက်ရင် နှုတ်ခွဲက အလိုလိုအိကျလာပြီး အိပ်ငိုက်လာတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတာမဟုတ်လား။ စာကျက်ဖို့ထက် ကာတွန်းဖတ်ဖို့ ဝတ္ထုခိုးဖတ်ဖို့ အခွေကြည့်ဖို့ကိုသာ စိတ်အားထက်သန်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ပျင်းလို့တဲ့ မမဟန်သိဇော်။

အခန်း (၆)

တစ်လဆိုတာ ခဏလေးလိုပါပဲလား။ အိမ်ထဲမှာ အလုပ်
ထုပ်နေရပေမယ့် ပျင်းလိုက်တာဆိုပြီး တစ်ခါမှမရွတ်မိတာ အမှန်
အိမ်ရှင်မတိုင်းရဲ့အလုပ်ဆိုတာ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်လိုက်တာ
နဲ့ အဆင်သင့်ရှိနေတာ အများကြီးပါလေ။ ညဘက်အိပ်ချိန်မှာမှ
မျက်စိမှိတ်ပြီး အိပ်မှသာ အလုပ်ပြီးတာတဲ့။

“ဘာပင်စိုက်ဖူးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ခက်ပျို မမရယ်၊ သမီးဘဝမှာ အင်းဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်
ပြန်တာ ဘာရှိလဲ”

ပြောပြန်ပြီကော။ အန်တီပြောသလို ဘွားရဲ့အရိပ်မိုး

အောက်က မမနာမည်ကလွတ်ပြီး လက်မထောင်နိုင်အောင် ကြိုး
စားပြရမှာကို သိခဲ့ရတာပါလေ။

“တစ်ရက်ပျော်ချင်ရင် အရက်သောက်. . .

တစ်လပျော်ချင်ရင် မိန်းမယူ. . .

တစ်နှစ်ပျော်ချင်ရင် ဘုန်းကြီးဝတ်. . .

တစ်သက်ပျော်ချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်’ ဆိုတဲ့စကားပုံကို
ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ ‘ဟင့်အင်း’ ဟုမပြောခဲ့တော့ပါလေ။ မမ
ရဲ့မသိမတတ်တာတွေက အများကြီးမို့ နာမည်ကိုတောင် ပြောင်း
ပစ်ရမလိုဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါလား။ အန်တီက မြေဆွေးအိတ်ထဲ
မှမြေကြီးတို့ကို မြေပန်းအိုးထဲသို့ မြေဆွေဂေါ်ဖွင့် နည်းနည်းချင်း
ထည့်ကာ မြေဆွေခက်ရင်းဖြင့် မွအောင်ဆွနေပါ၏။

“လူ့လောကထဲမှာ အပျော်တွေနဲ့ မျောပါနေရင် မောရ
တာပဲရှိတာ မမရဲ့။ အဲဒီဘဝအမောတွေကို ဖြေဆည်နိုင်တာ နှစ်
ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာတွေလဲဟင်”

“တစ်ခုက ဘုရားရိပ် တရားရိပ်မှာ ခိုနားပြီး တရား
ဘာဝနာပွားရတာကိုပြောတာ။ နောက်တစ်ခုက”

အန်တီက စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ရေပန်းကရားထဲမှရေ
ကို မြေပန်းအိုးထဲသို့ နည်းနည်းဖြန်းကာ မြေထပ်ထည့်နေပါသည်။
ဘုရားရိပ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွားဒေါ်မြတ်သစ္စာနဲ့ အန်တီဒေါ်
နန်းစပယ်မျက်နှာက အမြဲအေးချမ်းနေသလိုဖြစ်နေတာလေ။ မမ
ရဲ့ဘွားကဖြင့် ပုတီးစိတ်ဖို့နေနေသာသာ မြေးတွေကို အော်ဟစ်
ပြီး ဘုရားရှိခိုးတဲ့အလုပ်ကိုတောင်မှ မြောင့်မြောင့်မလုပ်ဖြစ်ပါချေ။

“နောက်တစ်ခုက အပင်စိုက်တာကိုပြောတာ”

“ဘာပင်ကိုလဲဟင်”

“ဘာပင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့မမရဲ့၊ ‘အိမ်နောက်ဖေး ဈေးဆိုင်
တည်’ ဆိုပြီး ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး. . . အဲဒါ အိမ်မှာ တစ်နိုင်စိုက်ခင်းလေး ပျိုးဖို့
ပြောတာလေ။ စားသောက်လို့ရတဲ့အပင်လေးတွေစိုက်ပြီး ကိုယ်
လည်းစားတန်စား။ ရောင်းတန်တာရောင်းပြီး ငွေရရင် အိမ်အတွက်
ဝင်ငွေမရဘူးလား”

“အင်း. . . ရတာပေါ့”

“ဟော! ပန်းပင်စိုက်လည်းဒီလိုပဲ၊ ခြံထဲမှာ မျက်စိပသာဒ
ဖြစ်အောင် စိုက်တန်တာစိုက်၊ ဘုရားပန်းတင်လို့ရင်ကော ပြန်

‘ရောင်းရင်ရော ဝင်ငွေရပြီး ကိုယ့်အိတ်ထဲကငွေ အပြင်ထွက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့’

“ဟုတ်သားပဲ”

“အေး... အလုပ်ဆိုတာ အပြင်ထွက်ရှာလုပ်မှ အလုပ် လို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထဲမှာနေရတဲ့အိမ်ရှင်မတွေမှာလည်း အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်ပြီး ဝင်ငွေရှာလို့ရတာ တစ်ပြုံကြီး”

“ပန်းပင်လေးရောင်းတာ ဘာများရမှာလဲအန်တီရဲ့”

“ရတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ ပျိုးပင်ဆို ဘယ်ဈေး၊ သစ်ခွဆို ဘယ်ဈေးဆိုပြီး ထောင်သောင်းဂဏန်းရတာလေ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“မဖြင့် အဲဒီလောက်ရတာ မသိပါဘူး”

“ပြီးရင် အချုပ်အလုပ် ဇာထိုးပန်းထိုးတို့ အလှပန်းအိုး ပြင်တတ်တာတို့ကလည်း ရှာနိုင်သေးတယ်။ ဒါလေးတွေကိုမှ မလုပ်တတ်ဘဲ အပျင်းထူပြီး အိမ်လိုက်စားလိုက်၊ TV လေးကြည့် လိုက်၊ သီချင်းလေးနားထောင်လိုက်၊ Shopping ထွက်လိုက်၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လိုက်၊ ဝယ်လိုက်ခြမ်းလိုက်လုပ်တတ်တဲ့ အိမ် ရှင်မကို အိမ်ရှင်မလို့မခေါ်ထိုက်ဘူး”

“ဘယ်လိုခေါ်ရလဲ”

“အိမ်ထောင်ဖြုန်းလို့ ခေါ်ဟယ်”

ဘုရားရေ! ‘အိမ်ထောင်ဖြုန်း’တဲ့၊ မမကိုများ စောင်းပြော နေလေသလား။ မမနေ့စဉ်လုပ်နေသမျှအလုပ်တွေကို အကုန် လုံးရွတ်ပြနေတာက အန်တီဖြစ်နေပြီလေ။

“စီးတဲ့ရေကို ဆည်တဲ့ကန်သင်းလို အိမ်ရှင်မက မထိန်း သိမ်းဘဲ မစီမံတတ်လို့ အိမ်ထောင်ဦးစီးနဲ့ နိစ္စဒူဝ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတာ၊ နားလည်မှုနဲ့ သည်းခံစိတ်မပွေးနိုင်ကြလို့ အိမ် ထောင်ကွဲတာမျိုးတွေဖြစ်ကြတာလေ။ တံခွန်မရှိတဲ့ဘုရား၊ အလံ မရှိတဲ့ရထား၊ လင်သားမရှိတဲ့မိန်းမဆိုတာ လောကအလယ် မတင့် တည်ဘူးလို့ ဆိုရိုးရှိတယ်။ အဲဒီလိုအိမ်ထောင်ကွဲထားတဲ့မိန်းမကို ဘယ်သူမှ မလေးစားကြဘဲ အထင်သေးကြသလို နှိမ်ချတတ် တဲ့လူတွေက အများကြီးရှိတယ်သမီးရဲ့”

အလို! အမေ့အကြောင်းတွေ ပြောပြနေသလိုပါပဲလား။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်မှု မနိုင်နင်းခဲ့လို့ အိမ်မှုကိစ္စကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမလုပ်တတ်ခဲ့ လို့များ အမေ့ကို အဖေထားရစ်ခဲ့တာများလား။ မမလည်း ဒီတိုင်း သာနေသွားဖြစ်ရင် အဆိုးတွေသာ ဖြစ်နိုင်တာလေ။

“အိမ်ရှင်မတွေ့အတွက် အိမ်မှာ အပ်ချုပ်စက်လေး တင်လုံးသာရှိရင် ထမင်းကိုးတည်လို့ရတဲ့ဝင်ငွေက ပုံမှန်ရမှာပဲ”

“အပ်ချုပ်စက်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စက်ကလေးသာ နင်းတတ်ရင် လက်ချုပ်လေးသာ သေသေသပ်သပ်လေး လိုက်တတ်ရင် ဘာမဆို အကုန်လုပ်လို့ရပြီ သမီးရဲ့”

“ဟင်! အင်္ကျီတွေ စကတ်တွေက သင်တန်းမတက်ဘဲ ဘယ်ချုပ်လို့ရပါ့မလဲ အန်တီရဲ့”

“မှန်တယ်လေ၊ အဲဒါကိုတော့ သင်တန်းတွေ တက်ထားမှ ချုပ်တတ်မှာပေါ့။ ပုဆိုးတွေ လုံချည်တွေ ခေါင်းအုံးစွပ်တို့ ဖက်လုံးစွပ်တို့ ခန်းဆီးလိုက်ကာတို့ချုပ်တာက သင်တန်းတက်စရာမှမလိုတာသမီးရဲ့။ ပါရမီဆိုတာ မွေးကတည်းက ပါလာသင့်တာမှန်ပေမယ့် ကိုယ်သာစိတ်ပါရင် သေချာမသင်ပေးဘဲနဲ့လည်း မျက်စိနဲ့တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ သင်လွယ်တတ်လွယ်တာမျိုးရှိရတယ်။ အိမ်တွင်းအလှဆင်တဲ့ Decoration ပညာ၊ အဝတ်အစားချုပ်လုပ်တဲ့ Designer ၊ အချက်အမြတ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ Cook တွေဆိုတာ အန်တီတို့လို ဗီဇပါတဲ့မိန်းမသားတွေကနေ စခဲ့တဲ့ပညာရှင်တွေဆိုတာ မမေ့လေနဲ့”

“မမသိထားတာက ယောက်ျားဆို အချင်းရှိမှ၊ မိန်းမဆို အဆင်းရှိမှတဲ့”

“သမီးက အပေါ်ယံကိုပဲမြင်ပြီး သိထားတာကိုး။ ထားပါတော့၊ မိန်းမသားက အဆင်းရှိတာကိုလေ၊ ရုပ်ကလေးလှပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်ရင် အိမ်ရှင်မလို့ခေါ်လို့ရပါ့မလား။ ရုပ်ချောတာလေးကို တစ်နေကုန်ထိုင်ကြည့်နေပြီးတော့ ဘယ်သူမှ ထမင်းမစား ရေမသောက်ဘဲ ဗိုက်ပြည့်ပါ့မလား။ စဉ်းစားကြည့်”

“အင်း”

ဟုတ်သားပဲ။ မမဖြင့် တစ်လွဲတွေ တွေးတောယူဆနေခဲ့တာပါပဲလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အများထဲမှာ ထင်ရှားမြင်သာတဲ့ ရုပ်ရည်ရှိတာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားပြီး စိတ်ပျော်ခဲ့တဲ့ကာလတို့က တကယ့်ကို အကြာကြီး တာရှည်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

“ရုပ်ရည်ဆိုတာ အပြောပေါ်က ဖြစ်တည်ချက်ပါ မမရဲ့။ တကယ်လိုအပ်တာက ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့နှလုံးသားနဲ့ စိတ်အစဉ်က ဖြူစင်ရိုးသားဖို့ကွယ့် . . .

“ဘဝင်မြင့်တာကို မာန

မနာလိုတာကို ကူသာ

ဝန်တိုတာက ပစ္စရိယ

စွဲလန်းတာကို လောဘ

အမျက်ထွက်တာက ဒေါသ” တဲ့။ အဲဒီအရာတွေသာ သမီးရဲ့စိတ်နှလုံးမှာရှိမနေရင် အေးချမ်းငြိမ်သက်မှုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာ”

တကယ့်ကိုတန်ဖိုးရှိလွန်းသည့် အဆုံးအမစကားတွေပါပဲ။ အပေါ်ယံအကာထက် အတွင်းကအနှစ်ကို မြင်တတ်အောင် အန်တီ သင်ပြနိုင်စွမ်းရှိတာ အမှန်ပါလေ။ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းနေအောင် ပြောတတ်တဲ့လေသံအေးအေးလေးတွေ မဟုတ်လား။ နားဝင်ချိုအောင်ပြောတတ်သည့် အန်တီကို မမသဘောကျနေရချေပြီ။ စတွေ့စဉ်က အကဲခတ်သည့်မျက်လုံးစူးစူးတို့ကိုကြောက်ရွံ့နေစိတ်တို့က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျက်ပြယ်ကုန်ပြီမဟုတ်ပါလား။

“အိမ်ထောင်တစ်ခုပြောတော့မယ်ဆိုရင် စိတ်အလိုလိုက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ခေါင်းညှိတ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကို ဦးစားပေးလို့ မရဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုရွေးရမှာလဲဟင်”

အန်တီက ပန်းပင်ကိုစိုက်ရင်း မြေဆွေးထပ်ပုံကာ မမကိုဥဲကြည့်ပြီးလေ၏။ အထင်များသေးလေမလား။ မမက ပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမှာလို့ပြောချင်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်

ပေါက်စလေးပေကိုး။

“ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးရတယ်”

“ဟင်! ဦးနှောက်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ဒါမှ ‘အရွေးမှန်ရင် ကြင်ဖက်ဖြစ်ပြီး အရွေးမှားရင် ရန်ဖက်’ ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို အမှန်ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပေါ့”

ထပ်ရပြန်ပြီ ဗဟုသုတတွေ။ ‘အရွေးမှန်ရင် ကြင်ဖက်၊ အရွေးမှားရင် ရန်ဖက်’ တဲ့။ အဖေနဲ့အမေဟာ ကြင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ရန်ဖက်ပဲဖြစ်ခဲ့လေသလား။ အရမ်းငယ်လွန်းခဲ့တဲ့မမအတွက် အဖေနဲ့အမေ စကားပျားရန်ဖြစ်တာမျိုးကို တစ်ကြိမ်လေးတောင်မှ မမှတ်မိခဲ့ပါချေ။

“လူဆိုတာ ဘဝမှာ ရည်မှန်းချက်နဲ့အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရတယ်ကွယ့်။ လောလောဆယ်မှာတော့ မမအတွက် အထက်တန်းအောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့ တစ်ခုတည်းပဲရှိတာမို့ ဝန်ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ထမ်းထားရဦးမှာလေ”

“မမ စာမေးပွဲအောင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် အန်တီ”

“နှုတ်နဲ့ကတိမပေးပါနဲ့ သမီး၊ တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ လက်တွေ့သက်သေပြနိုင်အောင် ကြိုးစားပြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက်ဖြန်တော့ အန်တီနဲ့ စက်ရုံလိုက်ခဲ့ချင်လိုက်ခဲ့လေ”

“ဘာစက်ရုံလဲဟင်”

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့မမရဲ့၊ နှုတ်နဲ့ပြောတာကိုကြားရတာထက် ပျက်စိနဲ့မြင်ပြီး ဦးနှောက်က အလိုလိုသိတာက ငိုတန်ဖိုးရှိတယ်။ ‘အလိမ္မာ စာမှာရှိ’ တဲ့။ စာများများဖတ်တာဟာ ဦးနှောက်ကိုအားပြည့်ပြီး ပိုဖွံ့ဖြိုးစေတဲ့ဗဟုသုတတွေ အများကြီး ရှိစေတယ်။ စာဆိုပြီး ပေါက်တတ်ကရစာပေတွေဖတ်ရင်တော့ အချိန်ဖြုန်းရုံပဲရှိပြီး ဘာဗဟုသုတမှရမှာမဟုတ်ဘူး။ အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတွေဆိုတာ အပျင်းပြေဖတ်ဖို့ဖြစ်ပေမယ့် ယူတတ်ရင်တော့ ဗဟုသုတရတတ်ပါတယ်”

အလို!.. မမ ဝတ္ထုနိုးဖတ်တာကိုများ သိနေလို့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အိမ်မှာစာအုပ်ဖတ်တာကို အမေသာသိပြီး ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးထားနိုင်တာလေ။ အန်တီက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုများ သိနေရတာပါလိမ့်။

“ရုပ်ရှင်ပဲကြည့်ကြည့်၊ သီချင်းပဲနားထောင်နားထောင် စိတ်ကိုအပန်းဖြေတဲ့အချိန်ပါပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်ပဲကောင်

ဘာမျိုးပေါ့။ အမြဲတစေသာ အားစိုက်ဖြစ်နေရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို အလဟဿဖြုန်းတီးပစ်ရာရောက်တယ်။ အချိန်ဆိုတာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့အရာဆိုတာ အင်မတန်တန်ဖိုးရှိလွန်းလို့ တင်စားဆားတာပေါ့။ ဥပမာ English Drama ကားပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ကြည့်၊ ဇာတ်ကားရဲ့အနှစ်သာရကို မြင်တတ် ကြည့်တတ်ဖို့ လိုဘယ်။ ဇာတ်ကားပြီးပြီးရောဆိုပြီး ပေါ့ပျက်ပျက်မကြည့်ရဘူး။ စာအုပ်ဖတ်ရင်လည်း ဒီလိုပဲ၊ စာအုပ်ကုန်သွားရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဖတ်တာမျိုးမဖြစ်ရဘူး။ စာရေးသူက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ဒီစာကိုဖန်တီးရေးသားသလဲဆိုတာကို တွေးတတ်ရတယ်။ သူဘို့ပြောချင်တဲ့ Message ကို ကိုယ့်အသိဉာဏ်နဲ့ အလိုလိုမြင်ဘတ်ရတယ်သမီးရဲ့။ ရသစာပေတွေ၊ ဗဟုသုတရမယ့်ဆောင်းအမျိုးတွေကို ရွေးချယ်ပြီး ဖတ်တတ်ရတယ်။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ‘အတုမြင် အတတ်သင်’ ဆိုသလို မဟုတ်တဲ့အယူအဆမျိုးနဲ့ အမှားဖြစ်တတ်တယ်လေ”

အန်တီက လက်ကမ်းနေတာမို့ ရေပန်းကရားကို မမ သွေးလိုက်ရပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းဆိုရင် ‘မမ ဘာယူလာပေးပါဦး’ ဆိုပြီး ပြောစရာမလိုတော့အောင် အန်တီလိုအပ်သမျှကို မမ ကြိုမြင်တတ်နေပြီလေ။

“မမလည်း စာဖတ်တာ ဝါသနာပါပါတယ်”

“မယုံပေါင်တော်”

“တကယ်ပြောတာ အန်တီရဲ့”

“စာဖတ်တာဝါသနာပါရင် ဒီလိုစာမေးပွဲကို တဘုံတဘုံ ကျစရာလား”

“ကျောင်းစာဖတ်မယ်ဆိုရင် မမပျက်ခွဲကို ခဲဆွဲထားသလို လာပိပြီး အိပ်ငိုက်တတ်တဲ့အကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ အန်တီရဲ့”

“အကြောင်းပြချက်လေးကတော့ တယ်ဟုတ်ပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ အပျင်းကြီးတာကို ဝန်မခံချင်ဘူးပေါ့လေ”

ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အမှန်ဖြစ်နေပေမယ့် မမဝန်မခံချင်တာကတော့ အမှန်ပါလေ။ အန်တီက ဒီတစ်အိုးပြီးပြီမို့ နောက်ပန်းအိုးတွေမှာ မြေဆွေး ထပ်ဖို့တန်တာဖို့၊ ပိုးကိုက်သစ်ရွက်တွေကို ဖြတ်တန်တာဖြတ် လုပ်နေလေသည်။

“စည်းကမ်းဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာရှိရတယ်။ စာကျက်ချိန်ကို သမီးစနစ်တကျပထားနိုင်ရင် အောင်မြင်မှုအရသာကို ဘယ်တော့မှ ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး”

“...”

“အပျင်းရောဂါခွဲကပ်လာ ပြန်စွာကုဖို့ပြင်’ တဲ့။ အန်

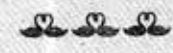
ဒီသား ‘ကိုခ’ရောက်လာရင် အခု သမီးပျင်းနေသမျှ ရောဂါအားလုံး အကုန်ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အန်တီသားက သိပ်စည်းကမ်းကြီးပြီး စနစ်သိပ်ရှိတာကွယ်။ သူ့ စာကိုဘယ်လိုကျက်ခဲ့ရသလဲ ဘယ်လိုစည်းကမ်းနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်တီရော သမီးဦးဦးပါ သင်ပေးခဲ့တာ ချီးမရှိဘူး။ သူ့နဂိုအသိစိတ်နဲ့သူ ကျင့်တတ်ခဲ့တာကွယ်”

အလိုလေး! မမကို ပုံစံသွင်းမယ့်နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာဦးမတဲ့။ အန်တီနဲ့ပျော်နေတဲ့ အပျော်အကားတွေ ဘယ်နားရောက်သွားမှန်းမသိအောင် ပျောက်သွားရတော့တာပါလေ။

‘ကိုခ’တဲ့။ မမြင်ရသေးခင် နည်းနည်းလေးတော့ လန့်နေမိတာကို မမ ဝန်ခံချင်ပါရဲ့။

အခန်း (၇)

ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ထွက်လာရတာမို့ မမ အပျော်ကြီးပျော်
နေရတာပါလေ။ လပြည့်နေ့မျိုးဆို ဘွားနဲ့အတူတူ ဘုရားတို့
ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ လိုက်ရတာကိုလည်း သဘောကျပါ၏။ ဒီ
နေ့ကတော့ အန်တီနှင့်အတူတူ လှိုင်သာယာစက်မှုစုံတက်သို့
ထွက်လာခဲ့ခြင်းပါပဲ။

“တွေ့လား”

“ဘာကိုလဲ အန်တီ”

‘အန်တီပြောထားတယ်လေ၊ သမီးကို ဒီနေ့ အပြင်ဗဟု
သုတရှာမှီးဖို့ ခေါ်လာတာလို့။ ဒါမှ ကျွန်ုပ်၏တစ်နေ့တာလို ဈေး
မြင်ကွင်းလို စာစီစာကုံးမျိုးကို လက်တွေ့မြင်ပြီး ရေးတတ်မှာပေါ့’

လမ်းဆုံမီးပွိုင့်မှာ ကားတွေ တန်းစီရပ်နေစဉ် ကားတန်းများကြား အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည့် လူငယ်လေးတွေကို မြင်ရလေ၏။ မိုးခပ်ပွဲခွဲလေး ရွာနေတာကိုတောင် အဆောင်းမပါဘဲ အပြေးအလွှား ဈေးရောင်းနေကြတာပါလား။

“အဲဒီလိုလက်ပွေ့ရောင်းတာ ဂျာနယ်တွေ၊ ပန်းသည်တွေ၊ ကွမ်းယာသည်တွေ၊ စာအုပ်ရောင်းသူတွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒီကလေးတွေအားလုံး သမီးနဲ့မတိမ်းမယိမ်းပဲ ရှိကြတာမြင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ဝမ်းတစ်ထွာလေး ပြည့်ဖို့အတွက် အမြော်အမြင်နည်းလေးသာရတဲ့ စီးပွားရေးကို နေ့စဉ်ရှာနေရတာလေ။ သမီးလို အရိပ်ထဲမှာနေရတဲ့လူ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စီးနိုင်တဲ့ဘဝမျိုး သူတို့လည်းနေချင်ရှာမှာပဲ။ ကိုယ်ရလာတဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကြောင့် ကိုယ့်ထက်နိမ့်တဲ့လူတွေကိုမြင်ရင် ‘ငါအတော်ကံကောင်းတာပဲ’ ဆိုပြီး တွေးတတ်ရတယ်။ မိဘတွေက သမီးကို လိုလေသေးမရှိ ဆင်ပေးနေတာ၊ ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ ထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့အခွင့်အရေးကို တန်ဖိုးထားပြီး အသုံးချသင့်တယ် သမီးရဲ့”

ဟုတ်ပါရဲ့။ မေဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ လစဉ်ဝတ်ခဲ့ရတဲ့အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ၊ လကုန်တာနဲ့ ကျူရှင်ဖိုး မုန့်ဖိုးတွေ၊ ဒီကြားထဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လျှောက်လည်ဖို့အကြောင်း ပြချက်နဲ့ ဘွားထံလက်ဖြန့်ခဲ့သမျှငွေတွေက အလိပ်လိုက် အထပ်လိုက် ခပ်လွယ်လွယ်ရခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ မေတစ်ရက်သုံးတဲ့ မုန့်ဖိုးက အနည်းဆုံး သုံးလေးထောင်ခန့်ရှိတာကိုတောင် နည်းသည်ဟု ထင်နေတတ်သေးတာပါလေ။

“ဒါ ဈေးပေါ့”

သူ့ထက်ငါ အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး ရောင်းနေကြသည့်ဈေးသည်တွေကိုကြည့်ပြီး မမနာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိလေ၏။ ဈေးတဲ့၊ မေတစ်သက် အမေခွဲဈေးကိုမလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရွံ့တွေဗွက်တွေ စင်မှာကို အရွံ့ဆုံးမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မမက မမခြေထောက်ကို သူများတွေ လာတက်နင်းမိတာကို အမုန်းဆုံးပါပဲ။

အသားနာမှာကိုရော ညစ်ပေမှာကိုပါ စိုးတာမို့ ဒီလိုစားသောက်ကုန်ရောင်းသည့်ဈေးမျိုးကို ယောင်လို့တောင်မှ ခြေဦးမလှည့်ခဲ့။ အန်တီခေါ်လာတာမို့ ဈေးထဲကို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရတာပါလေ။ ဘာမှလည်းမဝယ်ပါဘဲ ဈေးဆုံးအောင်ကို လျှောက်နေတော့တာပါလား။

“ကုန်စိမ်းရောင်းတဲ့ဈေးသည်တွေ မနက် ဘယ်နှနာရီ ထပြေး ကုန်ကြိုရသလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

“သုံးနာရီ ထရတယ်”

“ဟင်! သုံးနာရီကြီး”

“အေး... အဲဒီလိုစောစောထမှ ကုန်သန့်သန့်ပစ္စည်း ကောင်းကောင်း ရွေးယူလို့ရတာ။ နောက်ကျသွားရင် သူများတွေ အကျန် အနာပါတဲ့ကုန်တွေရတော့ ဈေးဘယ်ရောင်းကောင်းပါ တော့မလဲ။ ဒီလိုပဲ ဘုရားပန်းရောင်းတဲ့သူတွေလည်း အစောကြီး ပန်းသွားယူပြီးမှရောင်းရတာလေ။ သူတို့တစ်နေ့တာကို ဘယ်လို ဖြတ်သန်းရသလဲဆိုတာကိုမြင်ကြည့်”

ကလေးငယ်လေးပိုက်ပြီး ဈေးရောင်းနေသည့်ဈေးသည် အချို့ကိုမြင်ရစဉ် မျက်နှာလွှဲလိုက်မိလေ၏။ အလိုလေး! အမေ သာ ငယ်ငယ်က ဒီလိုဈေးရောင်းပြီးရှာစားရရင် ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ။ ဒါကိုကြိုမြင်လို့ ဘွားက မမတို့သားအမိကို အိမ်ပေါ်ပြန် ခေါ်တင်ခဲ့တာပေါ့။

ဘွားရဲ့စေတနာမေတ္တာတွေကို မသိနားမလည်ဘဲ မမ အတော်ကို ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးခဲ့တာ အသေအချာပါလေ။ လိမ္မာပါ

တဲ့။ လေးလေးကတောင် သတိတရနဲ့ မမကိုမှာခဲ့သေးတယ်လေ။ လွမ်းလိုက်တာ ဘွားရယ်။ ဘွားရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ မေတ္တာတွေကို ခုတော့ မမနားလည်နေပါပြီ။

“မေမေ့ဆီကို သမီးဘွားဘွား Phone ဆက်သေး တယ်”

“ဟင်!”

“မေမေက သမီးစာသင်တာ အနှောင်အယှက်ဖြစ်မှာစိုး လို့ အဆက်အသွယ်မလုပ်နဲ့လို့ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒါဆို မမက ဘွားတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှတွေ့ရမှာလဲ အန်တီရဲ့”

“ရှစ်လကျော်ကြာမှပေါ့”

“ဟင်! အကြာကြီးပဲ”

“ကြာမှာပေါ့မမရဲ့၊ ကိုခ ရောက်လာတာနဲ့ သမီးစာစသင် စာစကျက်ရတော့မှာ။ ဒီခြောက်လခုနစ်လအတွင်း စာမေးပွဲဖြေ ပြီးမှ အန်တီသင်ပေးချင်တာတွေကို သင်ပေးလို့ရမှာပေါ့။ ဒီတိုင်း ဒုံရင်းဒုံရင်းဘဝမျိုးနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်ချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ‘ဘွားရေ မြေးတော့ စာမေးပွဲအောင်ပြီ’ ဆိုပြီး အပြေးသွားပြောချင်လား၊ ရွေးလေ”

မေ ပြုံးမိလေ၏။ အန်တီက ကားပေါ်ပြန်တက်စေပြီး
ကော်မူနီဘက်သို့ ဒရိုင်ဘာကိုဆက်မောင်းစေလေသည်။ အကြာ
ကြီးခွဲရမှာမို့ အများကြီးလွှမ်းရမှာမှန်ပေမယ့် မမကိုနှိမ်သလိုကြည့်
ကြတဲ့မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေ့ရုံအကြည့်တွေ့ အရှုပ်ထုပ်ဆိုတဲ့ ရုံချ
သလိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြတဲ့ကြီးကြီးနဲ့အန်တီတို့ရဲ့အမြင်တွေ
ကို တွန်းလှန်နိုင်မယ့်ခွန်အားမျိုးကိုတော့ ရချင်ပါရဲ့။

‘ငါ့မြေးဟဲ့’ ဆိုပြီး ဘွားပျက်နာထက်မှာ ဂုဏ်ယူတဲ့အပြုံး
မျိုးတွေကို မမကြောင့် ရှိစေချင်တာအမှန်ပါပဲ။ သမီးအတွက်ဆို
ပြီး အမေဆို အဘယ်မျှဂုဏ်ယူရှာမှာပါလိမ့်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီ
အတွက် မမအများကြီးကြိုးစားပြရမှာပါလေ။

“သမီးဆိုတာ’မလိမ္မာရင် ‘မီး’၊ လိမ္မာရင်’ထီး’တဲ့။ မိဘ
ကိုပူလောင်အောင်လုပ်မယ့်မီးမျိုး ဖြစ်ချင်လား။ ဒါမှမဟုတ် မိဘ
ကိုအေးချမ်းစေအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်မယ့်ထီးမျိုးဖြစ်ချင်လား။”

“ထီးပဲဖြစ်ချင်ပါတယ် အန်တီ”

“အင်း... ‘သားမွေးရင် သူများအတွက်၊ သမီးမွေးရင်
ကိုယ့်အတွက်’ ဆိုပြီး ဆိုရိုးရှိတယ်သမီးရဲ့။ သားက အိမ်ထောင်
ပြုသွားတဲ့အခါ မိန်းမပြောတာကိုသာ နားဝင်တတ်တာမျိုး။ မိဘ
ကိုပြန်ကြည့်တတ်တဲ့သားမျိုးက ခပ်ရှားရှားပဲ။ သမီးမွေးရင် လိမ္မာ

ရင်ပေါ့လေ။ အဲဒီသမီးက အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တောင်မှ မအေ
အိမ်ကိုဟင်းတစ်ခွက်ပိုဖော်ရသလို မိဘကို လိုတတ်ကြတယ်ကွယ့်
သဘာဝပေါ့လေ”

“အန်တီမှာရော မိဘတွေရှိသေးတာပေါ့နော်”

အန်တီက အပြင်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေရင်း ခေါင်းခါ
ပြလိုက်လေ၏။ အလို! မိခင်ရဲ့အဆုံးအမမျိုးသာရှိမနေရင် အန်တီ
ဆိုမှာ ဒီလိုဆိုဆုံးမနိုင်မယ့်ဗဟုသုတတွေ ဘယ်လိုရှိနိုင်ပါ့မလဲ။
ဘာကြောင့် အန်တီ ဒီလိုခေါင်းခါပြရတာပါလိမ့်။

“အန်တီမိဘတွေက အန်တီငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးခဲ့ကြတာ”

“ရှင်!”

“ဘာလဲ။ အံ့ဩသွားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်တော့ အန်တီကို မေမေပဲ မွေးစားခဲ့တာသမီး
ရဲ့”

“ဪ”

“မေမေအဆုံးအမနဲ့ အန်တီ အခုလိုရပ်တည်ရှင်သန်
ခွင့်ရခဲ့တာ”

“ဦးဦးနဲ့အန်တီကို ဘွားပဲ သဘောတူခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

အန်တီအပြုံးက သက်ဝင်လှပလွန်းနေလေ၏။ မွှေးစား သမီးတဲ့လား။ ဘယ်လိုမှထင်မထားပါလေ။ ဘွားရဲ့ အန်တီအပေါ် ကြည့်တဲ့အကြည့်ကိုက ချွေးမကိုကြည့်တဲ့ ယောက္ခမရဲ့အကဲခတ် တဲ့အကြည့်မျိုးမဟုတ်ဘဲ သမီးကိုကြည့်တဲ့အမေတစ်ဦးရဲ့ နွေး ထွေးတဲ့အကြည့်တွေဖြစ်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။

“မေမေက သားယောက်ျားလေးကို ပိုချစ်ပေမယ့် အန် တီက သမီးမိန်းကလေးပဲ လိုချင်ခဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မေမေ အန်တီကိုသင်ပေးခဲ့သလိုမျိုး အန်တီသမီးလေး ကို လက်ဆင့်ကမ်းသင်ပေးချင်ခဲ့တာပေါ့ သမီးရဲ့”

ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မမကို့ကြည့်လိုက် သည့်အန်တီအပြုံးက အရမ်းကိုလှပနေသလိုပါလေ။ သမီးမိန်း ကလေးလိုချင်တဲ့အန်တီမှာ သားတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ ပါလား။

“ဘွားမှာ ဦးဦးတစ်ယောက်ပဲရှိတာလား အန်တီ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကို့အောက်မှာ မမသင်ရိုသေးတယ်”

မြတ်သဇင်တဲ့။ အန်တီထက် နှစ်နှစ်ကြီးတယ်”

“အဲဒီအန်တီကရှေ့”

“သူ့ယောက်ျားဘက်မှာ လိုက်နေရတာပေါ့။ မမသင် မှာလည်း အန်တီလို သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘွားတော့ မြေးယောက်ျားလေးတွေရလို့ သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာပဲနော်”

အန်တီ တီးတိုးရယ်လေ၏။ ဘာကိုများ သဘောကျလို့ ပါလိမ့်။ မမက ဘွားအတွက် ဂုဏ်ယူပြီးပြောလိုက်တာပါလေ။

“ဟင်းဟင်း... မေမေက ကိုခအတွက်ပဲ ပိုဂုဏ်ယူ တာသမီးရဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“မမသင်ရဲ့သား ကိုသုက ငယ်လည်းငယ်သေးတော့ နည်းနည်းဆိုးချင်တယ်လေ။ ကိုသုက အခု Second Year တက်နေပြီပေါ့။ သမီးနဲ့ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ်။ ကြီးလည်း တစ် နှစ်လောက်ပဲ”

“ဘာကျောင်းလဲဟင်”

“နည်းပညာ”

“အား...”

မေအာမေဋ္ဌိတ်သံထွက်သွားတော့ အန်တီက မမခေါင်းကို အသာပုတ်လိုက်လေ၏။ တော်လိုက်တာနော်၊ သူများသားသမီးတွေများ ပညာတော်ပြီး မြင့်တဲ့ကျောင်းတွေ တက်ခွင့်ရနေတာလေ။

“မမရော ဘာကျောင်းတက်ချင်လဲ”

“မသိဘူးလေ”

“အဲဒီမေးခွန်းကို အန်တီသားကိုခ မေးမှာအသေအချာပဲ။ သမီးမဖြေနိုင်ရင် ခေါင်းအထုပ်ရမှာနော်”

“ဟင်!”

“ကလေးတွေကို စေတနာ အနစ်နာ ကရုဏာဆိုတဲ့ နာသုံးနာနဲ့ ပညာဝေမျှပေးချင်တဲ့ကျောင်းဆရာမဖြစ်ချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် လူနာတွေကိုမရွံ့မရှာနဲ့ စေတနာထားပြီး ပြုစုပေးနိုင်တဲ့ သူနာပြုဖြစ်ချင်လား။ စဉ်းစားပေါ့။ တစ်ခုခုကိုတော့ သမီးရွေးတတ်ရမယ်”

အင်းပေါ့လေ၊ မမက အန်တီသားလို တူလို စာမတော်တဲ့သူဆိုတော့ ဆရာဝန်လို အင်ဂျင်နီယာလို သိပ်မြင့်တဲ့ရာထူးမျိုးကို အိပ်မက်တောင်မက်ခွင့် ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျောင်းဆရာမတဲ့၊ စာအုပ်ကိုင်ရင် အိပ်ငိုက်ပါတယ်ဆိုမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူနာပြု

တဲ့လား။ မမက ရွံတတ်ပါတီသနဲ့။ သွေးမြင်ရုံနဲ့ခေါင်းမူးတတ်တာကို သူနာပြုဘယ်လုပ်လို့ရပါ့မလဲနော်။ ဦးနှောက်စားပါပေ။

“လာ . . .”

အထည်ချုပ်စက်ရုံထဲရောက်ပြီမို့ အန်တီက မမကိုခေါ်ကာ စက်ရုံထဲဝင်ခဲ့ပါ၏။ စက်တန်းတွေ ပိတ်ဖြတ်တဲ့နေရာ ပါကင်ပိတ်သည့်နေရာ ချည်လုံးတွေသိမ်းသည့်(ထုတ်ပေးသည့်) တိုခန်းတွေအထိ စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ပြရင်း တစ်ခုစီရှင်းပြလေ၏။ ဒါ အန်တီဦးစီးရသည့်အလုပ်တဲ့လေ။

အရွယ်စုံလူငယ်လူကြီးပေါင်းစုံ၏ တစ်နေကုန်တကုပ်ကုပ်ဖြင့် အညောင်းမိအောင် ချုပ်နေရသည့်အလုပ်ပါလား။ မျက်စိလည်းညောင်း၊ နားကလည်း ငြီးလိုက်တာလေ။ အများစုက ပညာသိပ်မတတ်ကြသည့်လူငယ်တွေဖြစ်သတဲ့။

ကျောချမ်းစရာပါပဲလား။ ဘွားသာ မချမ်းသာခဲ့ရင် မေမေ့ကို အရိပ်ထဲမှာမခေါ်သလို မမလည်း ဒီလိုတစ်နေကုန်စက်ချုပ်ရရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာပါလိမ့်။ ‘ဘဝ’ တဲ့လား။ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကျင်လည်နေကြတဲ့လူတွေ ငွေဆိုတဲ့အရာကိုရဖို့ ဒီလိုမျိုး ခွန်းကန်ရှာဖွေနေရတာပါလား။

“ပညာမတတ်တဲ့လူဟာ ခွန်အားခွဲရင်းပြီး အသက်ရှင်

ရပ်တည်ရတယ်ကွယ်။ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်ဆုံတာ၊ လူတော
တိုးနိုင်တာ၊ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်တဲ့အလုပ်နေရာမျိုးမှာ လုပ်
ခွင့်ရတာ၊ လူတကာလေးစားခြင်းခံရတာမမရဲ့။ ဒီနေ့ အန်တီပြ
နေတဲ့လူတန်းစားကို သမီးမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သိရပြီမဟုတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ဒီတော့ သမီးပင်ကိုအသိစိတ်နဲ့ သမီးကိုယ်သမီး ပြ
ပြင်ပါ။ လက်တွေ့ကျင့်ကြံပါ။ ကြိမ်တို့ရတာ ကျွဲတွေနွားတွေလို
တိရစ္ဆာန်မျိုးပဲရှိတယ်။ စာကျက်လို့နေတိုင်းအပြောခံရရင် ကျွဲတွေ
နွားတွေကို မျက်စိထဲဝင်ကြည့်လိုက်။ ကိုယ်က အသိဉာဏ်ရှိတဲ့
လူဆိုရင် သူများပြောမှ သူများခိုင်းမှလုပ်တဲ့တိရစ္ဆာန်လို အပြင်
မခံပါနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

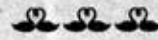
အန်တီက မေကျော့ကိုအသာပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေ၏။
တစ်နေ့ကုန်နီးပါးသွားဖြစ်တာမို့ ညနေစောင်းခါနီးမှ အိမ်သို့ပြန်
ဖြစ်ကြလေသည်။ မမတို့စီးလာသည့်ကားလေး ခြံထဲဝင်လာရင်
အနောက်မှ ကားတစ်စီးလိုက်ဝင်လာတာမို့ အံ့ဩသွားရလေ၏။

အိမ်ထဲမှ ‘ကိုခ ပြန်လာပြီ’ ဟူသည့်အသံဖြင့် ဘွား ထွက်
ကြိုလိုက်တာမို့ ကားထဲမှမထွက်ဖြစ်သေးဘဲ လှည့်ကြည့်လိုက်

မိပါသည်။ အန်တီ ကားပေါ်မှဆင်းတော့ ရယ်မောသံ နှုတ်ဆက်
သံတို့ဖြင့် ညနေခင်းလေးက နွေးထွေးသွားရသလိုပါလေ။

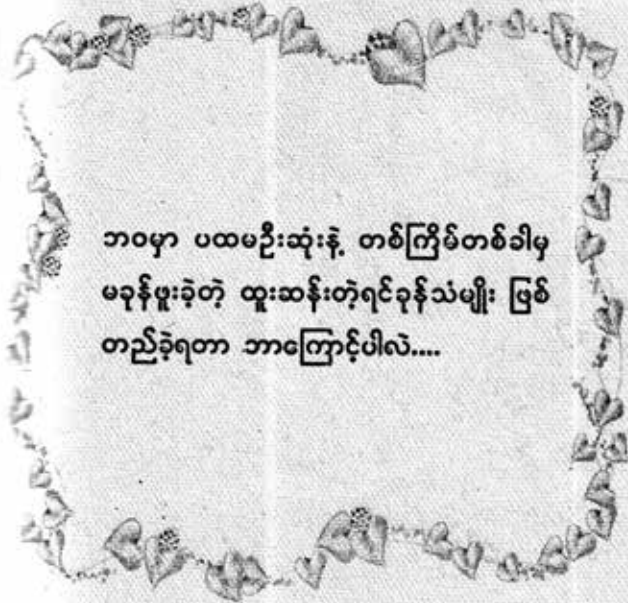
အန်တီခေါင်းငုံ့ကာ ထွက်လာခိုင်းနေပြီမို့ မမ ကားပေါ်
မှဆင်းလိုက်ရပါ၏။ တိုက်ထဲဝင်သွားသည့်အမျိုးသားက ရုတ်
ဘရက်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် မမ မှင်သက်သွားရလေသည်။

ဘုရားရေ! ရင်ထဲမှာ လုပ်ခနဲအေးသွားပြီး ခြေဖျားလက်
ဖျားတွေ ရုတ်တရက်အေးခဲသွားသလိုဖြစ်သွားရတာ ဘာကြောင့်
လိမ့်။

အပိုင်း (၂)

ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
မခုန်ဖူးခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ရင်ခုန်သံမျိုး ဖြစ်
တည်ခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ.....

အခန်း (၈)

“သား ကိုခါ မေမေ Phone ဆက်တုန်းက မိန်းကလေး
ဂေး။ မမဟန်သီဇော်တဲ့”

“ဪ”

သူ့အံ့ဩသွားရပါတ်။ ကြည့်ပါဦး။ နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်
တဲ့ကောင်မလေးပါပဲလား။ နယ်ကလာတဲ့မိန်းကလေးလို့ မထင်
ရလေအောင် ပုံစံကလေးက ခေတ်မီမိလေးဖြစ်သလို ငယ်နုတဲ့
အရွယ်နဲ့ တင့်တယ်လှပတဲ့ ဒီခေတ်ကောင်မလေးပါလေ။

“သမီးလည်း သားကိုခါကို အန်တီနဲ့ဘွားဘွားလို ပြော
သမျှ နားထောင်ရမယ်နော်။ အန်တီသား မြတ်သိခံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“သူ့ကိုစာသင်ပေးဖို့ Guide ရော ဆရာတွေကိုပါ ရှာ ပေးပါဦး သားရယ်”

“ဉာဏ်ကောင်းပေမယ့် ဖျင်းတာတော့ မပြောလေနဲ့ မြေးရေ။ တော်တော်ကို ပုံစံသွင်းနေရတာ”

ဘွားဘွားပြောလိုက်စဉ် ကောင်မလေးမျက်နှာက ခပ်မုန် မုန်ဖြစ်သွားပါ၏။ ပုံစံကတော့ ခပ်ဂျစ်ဂျစ်ရုပ်မျိုးပါပဲ။ ကလေးဆန် သည့်မျက်နှာဖြစ်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက ညှို့အားတွေပါနေ သလိုပါပဲလား။ ‘စန္ဒီ’သာမြင်လျှင် နှုတ်ခမ်းလေးပွဲပြီး မျက်စောင်း ခဲတော့မှာလေ။ ဒီလိုလှတပတ်ပန်းကလေးမျိုးနဲ့သူ တစ်အိမ်တည်း အတူရှိနေပြီဆိုတဲ့သတင်းသာကြားရင် အပြေးရောက်ချလာပေဘူး မှာပဲ။ ‘စန္ဒီ’မြင်’ဆိုတာ သူ့အပေါ် အင်မတန်အူတိုလွန်းပြီး အချစ် ကြီးချစ်တတ်တဲ့ သူ့ချစ်သူပါပဲ။

“ဘယ်နှနှစ်တောင် စာမေးပွဲကျထားလို့လဲ”

“အမယ်လေး! နှစ်နှစ်တောင်ပဲ သားရေ့”

သူ့နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်မိပါ၏။ ညံ့လိုက်တာနော်၊ ကိုသူ သာကြားရင် ဟားတိုက်ရယ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ သူ့ညီဝမ်းကွဲက တစ်ဖက်သားကို လှောင်တတ်ပါတ်။ ဤကလေးမ ရုပ်ရည်လေး ရှိပြီး အဘယ့်အတွက်ကြောင့် ပညာရေးမှာ အားနည်းနေရတာ

ပါလိမ့်။

“ကဲကဲ... မြေးလည်း ခရီးပန်းလာတာ၊ နားပါစေဦး”

“ဒေါ်ပုရေ၊ ဒီမှာ သားပစ္စည်းတွေပို့ပေးပါဦး။ မမပါ ကူသယ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူနှင့်ပါလာသည့်အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်တို့ကို ဒေါ်ပုနှင့် အတူ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းရှိရာဆီ ဝိုင်းကူသယ်ပေးရပါ၏။ လူကို မြင်တာနဲ့ ခပ်နှိမ်နှိမ်ကြည့်တော့တာပါပဲ။ ဘွားကလည်း အမှန် အတိုင်း ချွန်တော့တာပဲကိုး။

“ဒေါ်ကြီးပု”

“ဟေ! ဘာလဲသမီး”

“ဦးခက ဒေါသကြီးလားဟင်”

“ဘယ်က ဦးခလဲ”

“အန်တိုသားကိုပြောတာလေ ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဪ! အစ်ကိုအရွယ်ကို ဘယ်နှယ် ဦးခလဲ သမီးရဲ့”

“သိဘူး၊ အဲဒီလိုပဲခေါ်ချင်လို့”

“ကိုခက သဘောကောင်းပါတယ်သမီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စည်း တမ်းတော့ သိပ်ကြီးတာ”

သိနေတယ်လေ။ ဒီအဘွား ဒီအမေက လက်ဆင့်ပွား
သွေးမို့ စည်းကမ်းကြီးတာ အဆန်းမဟုတ်တော့တာဘဲ။ အိမ်
ခန်းအပြင်အဆင်ကလည်း လှလှပပ။ ပစ္စည်းတွေ နေရာတကျ
ထားတာကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ မမကမှဖြစ်သလိုနေပြီး ပြီး
စလွယ်လုပ်တတ်တာမို့ ယှဉ်ကြည့်ရင် ရှက်စရာမဟုတ်ပါလား။

“ဦးခက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဟင်”

“ကိုခက ဆရာဝန်လေ သမီးရဲ့”

“ဟင်! ဟုတ်လား”

မမ အံ့ဩရပြန်ပါ၏။ ဆရာဝန်တဲ့။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာ
ဖူးတာဆိုတော့ ဘွဲ့လွန်ဆိုတာကြီးယူပြီး ပြန်လာတာပေါ့နော်။
အံ့ဩရော! အံ့ဩရော! စာတော်ချက်က လက်ဖျားခါလောက်ပါရဲ့။

“ကိုခပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ မစန္ဒီလည်း လာတော့မှာပဲ”

“ဘယ်က မစန္ဒီလဲဟင်”

“မစန္ဒီဆိုတာ ကိုခနဲ့ဧဇာစပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့။

နာမည်က စန္ဒီမိုးမြင့်တဲ့”

“ဪ”

သူ့မှာစေ့စပ်ပြီးသား မိန်းကလေးရှိတယ်တဲ့။ အင်းပေါ့
လေ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ ဒီလိုမျိုးရှိတော့မှာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ

နမောသလိုဖြစ်သွားမိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။
မမက ဒီအိမ်မှာလာနေရတာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပေးရဘဲ အလ
ကား လာနေရတာလေ။ စားသောက်စရိတ်နေစရိတ်အတွက် အိမ်
အလုပ်လုပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်သမားလိုမျိုးပဲမဟုတ်လား။

“မမရေ့”

“ရှင်! လာပါပြီ”

အတွေးနယ်ချဲ့နေရာမှ အန်တီခေါ်သံကြောင့် အခန်းထဲ
မှ အပြေးထွက်လိုက်စဉ် အိမ်ခန်းထဲဝင်လာသည့်သူနှင့် အခန်း
ပြင်မှာ ဝင်တိုးလေတော့၏။ အရှိန်နှင့်ပြေးဆောင်လိုက်သလို ဖြစ်
သွားတာမို့ အသက်ရှူအောင့်သွားရသလို ကြမ်းပေါ် ဘိုင်းခနဲလဲ
ကျလေတော့သည်။

“အား... သေပါပြီ”

“လုပ်လာပြီ ရှုပ်ပြာရှုပ်ပြာနဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကူခြေ
ရရ လျှောက်မှပေါ့”

“ဟို... ဟို... အန်တီခေါ်လိုက်လို့”

“ခေါ်လည်း ဖြည်းဖြည်းသာသာထူးပြီးမှ သွက်သွက်
လျှောက်ပေါ့ ချာတိတ်မရဲ့။ ညည်းကိုလမ်းလျှောက်တာ သင်မပေး
ဘဲ အပြေးပဲသင်ပေးခဲ့လို့လား”

ကြည့်စမ်း! စရောက်တာနဲ့ ဆူတာကစပြီ။ ဒီအိမ်ကလူတွေ ဟိုဘဝတုန်းက လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံထောင်ခဲ့ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ လူကိုမြင်တာနဲ့ ဆူဖို့ကအရင်လေး။ မမကလည်း မမပါပဲ။ သူ့ရှေ့မှာမှ ချော်လဲကျရတယ်လို့။

“ထလေ”

“ထမှာပေါ့”

“လုံခြုံည်ကို တိုတိုဝတ်လေး ကိုယ့်လုံခြုံည်အောက်နားစကိုယ်တက်နင်းမိမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိတာမို့ သူကပြုံးချင်သည့်မျက်နှာကို တည်လိုက်ရပါ၏။ ဒီလိုချာတိတ်မနဲ့ ရောလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်လာတည်းတဲ့ကလေးကို လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးရမှာမဟုတ်ပါလား။

သူမ လဲကျနေရာမှ ကျုံးထလိုက်လေ၏။ အပျိုပေါက်အရွယ်ဖြစ်ပေမယ့် ကလေးဆန်သည့်ဟန်တွေက မပျောက်သေးပါလေ။ မေမေက သားယောက်ျားလေးကိုပဲချစ်တတ်တာမို့ ဒီကလေးမနဲ့ ဘယ်လိုများ အစေးကပ်မှာပါလိမ့်။

အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ မမနေရတာက အောက်ထပ်မှာမို့ ဦးခနင့်ပြဿနာဖြစ်စရာ အကြောင်း

မရှိပါလေ။ ‘စန္ဒီမိုးမြင့်’ တဲ့။ ဦးခရဲချစ်သူမို့ အတော်လေးချောမှာပါပဲ။ အူသိပ်တိုတယ်တဲ့။ မမကလည်း ရင်ထဲမှာ မသိမ်းတတ်ဘဲ နှုတ်ကဖွင့်ပြောကျင့်ရှိတဲ့လူမို့ တွေ့ကြရတော့မှာလေ။

“မမရောက်ပြီ အန်တီ”

“အေး... ဒေါ်ပုရော”

“ဦးခပြောနေလို့ ကျန်နေတယ်”

“ဦးခ? ... ဟဲ့! သားကို ဘယ်လိုကြီးခေါ်လိုက်တာလဲ။

ကိုကိုကြီးလို့ခေါ်လေ မမရဲ့။ ကိုသုက ကိုကြီးလို့ခေါ်တယ်”

“မခေါ်ရဲဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ကြောက်လို့”

“အလိုတော်! ဘာကိစ္စကြောက်ရတာလဲ”

မမ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိပါ၏။ ကြောက်တာတော့အမှန်ပါပဲ။ ဘာလို့ကြောက်ရလဲဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်မျိုးတော့ မပေးတတ်ပါလေ။ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ဂုဏ်က နည်းနည်းနောနောမှမဟုတ်ပါလား။ အားကျစရာကောင်းလိုက်တာနော်။

“သမီး၊ ကိုကိုကြီးခဏနားပြီး ဆင်းလာရင် ညနေစာစားဖို့ပြင်ပေးရမယ်။ သားက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းနဲ့ အတို့အမြှုပ်

သိပ်ကြိုက်တာကွယ်”

ဟင်! ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုကြီးကြိုက်တာပါလိမ့်။ ဘွားရော အန်တီပါ ဦးခကို ဆရာဝန်ဆိုတာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှမပြောဖူးပါချေ။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ညီဝမ်းကွဲက နည်းပညာ ကျောင်းသားဆိုတာကိုတော့ အန်တီပြောဖူးလို့ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ လေ။

ဒေါ်ပုပါရောက်လာပြီမို့ မမက အန်တီနဲ့အတူတူ ဝိုင်းလုပ် ပေးရပါ၏။ ဟင်းတွေအကုန်ကျက်နေပြီမို့ တို့စရာပဲ ပြုတ်ပေးရ မှာပါလေ။ ခရမ်းသီးသေးသေးလေးတွေ၊ ရုံးပတီသီး၊ ပဲဇောင်း လျှားသီးတို့ကိုပြုတ်ရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ ဘူးညွန့်ကို အန်တီကိုယ် တိုင်သင်နေပြီမို့ ဒေါ်ပုပြုသည့်အတိုင်း ပဲဇောင်းလျှားသီးကို အမျှင် နွှာပေးရလေသည်။

“အန်တီ”

“ဘာတုန်း”

“တညင်းသီး မစားဘူးလား၊ မမက တညင်းသီးမီးဖုတ် ဆို သိပ်ကြိုက်တာ”

အန်တီပျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ ဘာ များမှားလို့လဲ။ ဦးခ တို့စရာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုလို့လည်း ပြောရ

သေးတာလေ။ ဒေါ်ပုက ရေခွေးပွက်ပွက်ဆူလာစဉ် ရေဆေးထား ပြီးသား ပဲညွန့်နှင့်ဖူးညွန့်၊ ကန်စွန်းနီနီတို့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးဖြစ် အောင် ပြုတ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် မမနှင့်ပေးထားသည့်ပဲဇောင်းလျှားသီးနှင့် ရုံး ပတီသီးတို့ကို ထည့်ပြန်လေသည်။ အနေတော်မှာ ပြန်ဆယ်လိုက် ပြီး နောက်ဆုံးမှ ခရမ်းပြုတ်သီးတို့ကို ထည့်ပြုတ်လိုက်ပါ၏။ ဆယ်ထားသည့်ဟင်းရွက်တို့ကို ရေအေးအေးနှင့်စိမ်ပြီး သွန်ကာ ရေထပ်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ရေပူနေရင် အရွက်တွေ စိမ်းစိမ်းလေးမဖြစ်ဘဲ မည်း ကုန်ရောသမီးရဲ့။ ဒါကြောင့် ရေပူကိုသွန်ပစ်ရတာ”

“ခရမ်းသီးကိုရော”

“ခရမ်းသီးကိုလည်း အကြာကြီးမပြုတ်ရဘူး။ နို့မို့ ဟာဟ လေးမဖြစ်တော့ဘဲ ပျော့ပြဲကုန်ရော”

“အဲလိုလား”

“အေး... အဲဒီလို”

“လေများမနေနဲ့ မမရေ၊ ဒီမှာ အန်တီလုပ်တာ လာ ကြည့်ဦး”

အန်တီက ရေလုံထဲမှာ သခွားသီးသေးသေးလေးတွေ နှင့် ခရမ်းကျွတ်သီး၊ ပဲကောင့်ရှည်သီးတို့ကို ရေစိမ်ထားပါ၏။ ပဲသီးကို အရင်းဖြတ်ကာ သုံးလေးပိုင်းချိုးလိုက်သလို ခရမ်းကျွတ် သီးလေးတွေကို အမြီးဖြတ်၍ လေးစိတ် စိတ်လိုက်လေသည်။ သခွားသီးကို အညှာဘက်မှပါးပါးလေးလှီးကာ အသီးကိုပြန်ပွတ် ၍ ရေဆေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“မခါးအောင်ပေါ့ သမီးရဲ့၊ သခွားသီးက အဆင်မသင့် ရင် အစေးကြောင့် ခါးတတ်သလို မြွေကျော်ရင်လည်း ခါးတတ် တယ်”

“ဪ”

“သေးသေးလေးတုံးလည်းရတယ်၊ အန်တီက ပန်းကန် ထဲထည့်ရင် လှအောင် ရှည်ရှည်လေးပဲ တုံးတယ်။ တွေ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီပြောသည့်အတိုင်း သေချာမှတ်သားထားရပါ၏။ နောက်ဆို မမကိုပဲခိုင်းတော့မှာမဟုတ်ပါလား။ ထမင်းစားပွဲထက် မှာ ကြက်သားဆီပြန်၊ ပုစွန်ထုပ်၊ ငါးခြောက်နှင့်ရောချက်ထား သည့်သီးစုံချိုရည်ဟင်းက နံနံပင်နံနှင့်မဆလားနဲ့ ခပ်သင်းသင်း။

ပင်ပေါက်နှင့်ပဲပြားကြော်၊ မျှစ်ကြော်၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက် နှင့် တို့စရာတို့က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါပဲ။

အိမ်မှာတုန်းက ဒီလိုမျိုးစားခဲ့ရပေမယ့် လုပ်ရတဲ့လူက ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်တာကို အခုမှ မမကိုယ်တိုင်စာနာမိတာ အမှန် ပါလေ။ မီးဖိုချောင်ကို တာဝန်ယူခဲ့သည့်ဘွားကို အခုမှပိုချစ်ချင် ဘာ မဟုတ်ပါလား။ တအောင့်အကြာမှာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဦးခ ဆင်းလာတော့၏။

“ဟာ! တယ်စုံပါလား”

“ရွာတွေမှာ Field ဆင်းခဲ့တာ သားတော့ အစားဆင်း ခဲ့ခဲ့ရမယ်မှန်း မေမေသိပါတယ်သားရယ်”

“ဆေးလာကုပေးတဲ့ဆရာဝန်တွေမို့ ရွာစိုင်းက ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးကြပါတယ်မေမေရယ်။ သူ့ခလေးနဲ့ သူမို့ တာချက်ဆိုတော့ ဟင်းနံ့လေးလည်းမွှေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ချက်ပေးတာကိုတော့ ဘယ်မိပါ့မလဲလေ”

အန်တီက သဘောကျပြီးရယ်ကာ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းခူးထည့်ပေးနေလေ၏။ အမယ်လေးနော်! ပြောတတ်ပါပေ၊ အမေဖြစ်သူချက်ကျွေးရတာ အမောပြေအောင် စကားတတ်လိုက် ဘာနော်။ မမဖြင့် ဒီလိုမျိုးဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့တစ်ခါမှမပြောဖူးခဲ့။ ချက်ကျွေး

တဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်ရမုန်းတောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမသိခဲ့ပါချေ။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားရမှာလား”

“မေမေတို့ နေ့လယ်စာစားထားတာ ဘာမှမကြာသေးလို့ပါသားရဲ့။ သားက ခရီးပန်းလာတဲ့သူမို့ စောစောစားပြီး စောစောနားပေါ့”

ဒေါ်ပုမှာထားတာမို့ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးကို သွားထုတ်လာပြီး ရေဆေးထားသည့်ဖန်ခွက်ထဲသို့ငှဲကာ ဦးခအနီးမှာ တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူက ထမင်းစားရင် ရေသောက်လေ့ရှိတယ်တဲ့။

“ညကျရင် Time Table ဆွဲပေးမယ်။ သူ့အတွက် စာအုပ်တွေဘာတွေ ဝယ်ပေးထားနှင့်ပါမေမေ။ ကျွန်တော် ဆရာတွေနဲ့ Contact လုပ်လိုက်မယ်”

“အေးအေး... သား”

“ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သွေးမတိမ်းလိုက်နာရမှာနော်။ ပျင်းနေလို့မရဘူး”

မျက်နှာတည်ကြီးနှင့်ပြောလိုက်တာမို့ မမစိတ်ထဲမှာ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ အလိုလေး! မမတော့ စည်းတွေဘောင်တွေထဲမှာ အသေကျပ်အနေကျပ်နဲ့ အသက်ရှူရ ကျပ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၉)

မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ အချိန်ဇယားက အားလပ်ချိန် နှိုအောင် အပြည့်ပါပဲလား။ လက်ထဲရောက်လာသည့်စာရွက်စစ်ရွက်ကို အကြောင်သား ကြည့်နေမိတာလေ။

“ဘာပြူးကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ၊ အဲဒါကို အိပ်နားထဲ တစ်ရွက်ကပ်၊ ဧည့်ခန်းနံရံမှာ တစ်ရွက်ကပ်။ ဒါမှ မင်းဘယ်အချိန်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ အိမ်ကလူတွေ အကုန်သိမှာ”

“ဟင်! ဒါတွေအကုန်လိုက်လုပ်ရမှာ”

“အေးပေါ့”

“အိပ်ချိန်က ခြောက်နာရီ”

“ခြောက်နာရီရ တော်ရောပေါ့၊ ငါတုန်းကဆို လေးနာရီပဲ အိပ်ခဲ့တာ။ ကျောင်းသူဖြစ်ပြီး နေဖင်ထိုးချိန်အထိ အိပ်လို့ဖြစ်မလား”

“အမယ်! မမ မနက်တိုင်း ငါးနာရီထပါတယ်နော်”

“အဲဒါတောင် မနည်းလေ့ကျင့်ပေးထားရတာကို ထည့်ပြောဦးလေ။ နေ့လယ်နှစ်ချက်တီးဆို ဝိုက်တတ်တုန်းပဲမဟုတ်လား”

အန်တီက ဘုရားပန်းလဲရန်ပြင်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ နှုတ်ခမ်းစူမိသွားရပါသည်။ ပြောလိုက်ရင် မမရဲ့အပြစ်တွေချည်းမဟုတ်လား။ အိမ်မှာ ဗိုလ်ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ကျကာ လူတိုင်းရဲ့အပေါ်မှာရှိပြီး ခပ်စွာစွာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ‘မမဟန်သီဇော်’ အတွက် ဒီအိမ်မှာတော့ အိမ်ဖော်ခပ်သာသာအဆင့်လေးပဲ ရှိနေတာပါလေ။

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းဆိုတာရှိတယ်၊ ကျွန်! မင်းနာမည်ကိုခေါ်ရမှာ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ တခြားနာမည်မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မမနာမည် မမပဲဟာ၊ အမေ့နာမည်က ဦးဟန်ဇော်၊ အမေ့နာမည်က ခေါ်သီသီ”

“ဟင်! နာမည်ကမြင့်ပြီး လူကမြင့် ဟိုးအနိမ့်ဆုံးမှာပဲ”

လား မမဟန်သီဇော်ရာ”

“မမကြိုးစားမှာပါ ဦးခရဲ့”

“ကြိုးစားမှုဆိုတာ နှုတ်ကချည်း ရေရွတ်နေရုံနဲ့မရဘူးကွ။ လူကိုယ်တိုင် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်နိုင်မှရမှာ။ အနာဂတ်မှာ မင်းဘာလုပ်ဖို့ရည်မှန်းထားလဲ... ပြော”

အန်တီက ‘တွေ့ပြီလား’ ဟူသည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မမကို မေးဆတ်ပြလိုက်လေ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ အန်တီပြောထားတာဖြင့် ဘာမှမကြာသေးခင် ဦးခထံမှ ဒီမေးခွန်းထွက်လာချေပြီ။ ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲ။ ကြိုပြီးစဉ်းစားရမှာကိုသိပေမယ့် တစ်ခါမှ ဦးနှောက်ထဲမှာ မရှိခဲ့တာပါလေ။

“ဟား! ... မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ လူဆိုတာ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရှိရတယ်ကွ။ ဘဝမှာ ဦးတည်ချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်နိုင်ရတယ်။ လျှောက်နေတဲ့လမ်းထက် ရောက်ချင်တဲ့ပန်းတိုင်က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ အဲဒါလေးတောင်မှ မင်းမသိဘူးလား”

မူကတော့ဖြင့် ရပ်နေမိ၏။ အန်တီနှင့်ကူလုပ်ပေးနေတဲ့ နေရာထိလိုက်လာပြီး ဆူနေရတယ်လို့။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ အိမ်မှာသာ အခုလိုပြောရင် ခြေဆောင့်ပြီး ဆန္ဒပြမှာအမှန်ပါပဲ။

အခုတော့ သူတစ်ပါးအရိပ်မှာ သူစိမ်းသူရံတွေရဲ့ နှိမ်ချတဲ့လေသံ တွေအောက်မှာ ငြိမ်သက်နေရပါရောလား 'မမဟန်သီဇော်'။

“မေမေမေးပြီးပြီသားရေ၊ သူ့အမေတုန်းကလည်း ဒီ အရွယ်နဲ့ ကျောင်းမပြီးဘဲ အိမ်ထောင်ကျသွားတာပဲလေ။ ခေါင်း မာတဲ့နေရာမှာတော့ မအေနဲ့သမီး တစ်ပုံစံတည်းပဲလို့ အန်တီ တင်တင်ပြောတာ မှန်နေရော”

သူ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချလိုက်မိပါ၏။ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သတဲ့လား။ ဒီသမီးလှတပတလေးကို တွေ့ ကရာကောင်နဲ့ ရသွားရင် နုပျောစရာကောင်းမှာကို မသိဘူးတဲ့ လား။ ဉာဏ်နည်းတဲ့သွေးရဲ့အစွယ်အပွားမို့ ဤကလေးမကို ဒီ လိုမျိုးဖြစ်ကတတ်ဆန်း အိမ်ထောင်ကျသွားမှာကိုတော့ သူလည်း မလိုလားတာ အမှန်ပါလေ။

ဘွားဘွားရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းက မွေးလာတဲ့မြေးတဲ့လေ။ သူနဲ့ဘွားဘွားလို ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ဘွားဘွားက နဂိုကတည်း က စည်းကမ်းတင်းကျပ်ပြီး စနစ်တကျနေထိုင်တတ်တဲ့သူမို့ သူ့ ကို အထူးတလည်သင်ပေးစရာမလိုအပ်တာလေ။

'အတုမြင် အတတ်သင်' ဆိုတာ ကောင်းသောအရာတို့ ကိုသာ အတုခိုးသင်ယူသင့်တာမဟုတ်လား။ ဒါကို ဤကလေးမ

နားလည်နိုင်ပါ့မလား ခက်ပါရဲ့။

“ဒါဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်က ယောက်ျားယူဖို့ပေါ့။ ဟုတ် သား”

ငါနော်... ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်မိရင်တော့ မမကို ထ ချက်တော့မှာပဲ။ လူကိုသေချာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေတာမို့ ခေါင်းကို ခွဲထားကာ ကြမ်းပြင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကဲ! စာသင် ခင် အားရတော့မှာမဟုတ်သလို အခုကတည်းက အဝသာ ဆူ ကြပေတော့။

“ကောင်းကွာ၊ မဟာမဟာရည်မှန်းချက်ပဲ။ မင်းခေါင်း က်မှာ ပုစွန်ဦးနှောက်မျိုးပဲရှိနေပါလားဟင်။ ဘာရည်မှန်းချက်မှ မယ်မယ်ရရမရှိ၊ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ဝေလာဝေ။ ဘယ်လိုလမ်းမျိုး တို့ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေသလဲ။ ပညာမတတ်တဲ့လူကို ဘာ နဲ့နှိုင်းသလဲဆိုတာသိလား”

“မမ ဆယ်တန်းရောက်ပါတယ် ဦးခရဲ့”

“အံ့မာ! မင်းဆယ်တန်းက ဘာဆယ်တန်းလဲ။ ငယ်ငယ် ကတည်းကနေ ကိုးတန်းအထိ အဘွား လာဘ်ထိုးလို့အောင်လာ ခဲ့တာမဟုတ်လား။ တကယ့်အရည်အချင်းစစ်တဲ့ဆယ်တန်းလည်း ဆရာကရော မကျော်နိုင်ဘဲ တစ်နေရာမှာမဟုတ်လား”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ ပိဿာလေး ဘေး ပစ်ပြောတဲ့နေရာမှာ ဘွားတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်လို့ထင်နေ မိပေမယ့် အခုတော့မဟုတ်ပါလား။ လူကို အထင်တသေးနဲ့ နှစ် ပြားမတန်အောင်ပြောချင်နေတာကို ဦးခရဲမျက်ဝန်းထဲမှာ အထင် သားပြင်နေရတာပါလေ။

ပြောပါ... ပြောပါ။ မမက အနှိမ်ခံဘဝမို့ ရှိသမျှလူ ဝိုင်းနှိမ်သမျှ ငြိမ်ခံနေပါမယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လုပ်ချင်သလိုလုပ် ဆိုပြီး မမရဲ့ဘွားက (ခွေးလေးကြောင်လေးတွေကို အမှိုက်ပုံမှာ သွားပစ်သလိုမျိုး) မမကို အဝေးတစ်နေရာမှာ လာပို့ထားခဲ့တာ ပဲမဟုတ်ပါလား။

“မင်းနဲ့တော့ခက်ပါရဲ့ မမဟန်သီဇော်ရာ၊ အရာရာကို အလေးအနက်ထားတတ်ပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ တစ်သက်လုံး ဒီလို ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စားပြီး သေသွားတော့မှာလား”

“ဦးခကလည်း မမအသက် အခုမှ ငယ်ငယ်လေးရှိသေး တာကို”

“အေးလေ၊ ငယ်တုန်းမှာ ဦးနှောက်က လန်းလန်းဆန်း ဆန်းရှိလို့ စာကျက်မှတ်တာ လွယ်မှာပေါ့။ အသက်ကြီးလာလို့ မှတ်ဉာဏ်တွေထိုင်းမှိုင်းနေမှ ဘာစာကိုကျက်လို့ရပါမလဲ။ ကိုယ့်

ကိုယ်ကို ငယ်မုန်းတော့သိပြီး ယောက်ျားက ယူချင်ရတယ်လို့”

“မမ ဘယ်မှာပြောလို့လဲ”

“အောင်မာ! ငါမေးတုန်းကဖြင့် နှုတ်ပိတ်နေတာ ဘာ ကြောင့်လဲ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းဆိုတာကို မင်းမသိ ဘူးလားဟင်”

ကြည့်စမ်း! ပြောပြန်ပြီနောက်တစ်မျိုး။ စကားတတ်တိုင်း သူချည်း ခိုင်ခံပြောနေတော့တာပါပဲလား။ မမက စကားမကြွယ် တဲ့လူမို့ သူနဲ့အတူယှဉ်ပြီးပြောလို့မရတာလေ။ M.B.B.S ဘွဲ့ယူ ထားတဲ့လူက ဘာကြောင့်များ စာရေးဆရာတွေလို ဦးနှောက်ထဲ မှာ ဗဟုသုတတွေ အပြည့်အသိပ်မောက်လျှံနေရတာပါလိမ့်နော်။

လူကို ထုံထိုင်းတဲ့မှတ်ဉာဏ်တဲ့။ ပြီးတော့ ငယ်ငယ် ကတည်းက စာတော်ပြီး အဆင့်(၁၀)ထဲဝင်ခဲ့တာကို ဘွားကများ ဆရာမတွေကို လာဘ်ထိုးခဲ့လို့များလားဟု ဧဝေဇဝါသံသယဖြစ် သွားရလေ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မမက စာအရမ်းတော်တဲ့အထဲ မပါရင်တောင်မှ ညံ့တဲ့အထဲတော့ ရောက်နိုင်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာပါလေ။

“ပြောမနေနဲ့မြေးရေ၊ သူက ခံမပြောနားမထောင်တဲ့။ တင်တင် မနိုင်တော့လို့ ဒီကိုပို့ထားပေးတာ။ မြေးဦးဖြစ်ပြီး အငယ်

တွေထက် ပိုတော်သင့်တာကို ဒင်းက အိမ်မှာအညံ့ဆုံး အချာဆုံး အသုံးမကျဆုံးတဲ့လေ။ ဒီလိုအပိုးကျိုးကျိုးပုံစံလေးဖြစ်လာအောင် မြေးမေမေပုံသွင်းပေးနိုင်လို့ တန်ခိုးရှိတာပဲကြည့်။ မမတို့က အဲဒီလို”

ဘွားကပါ တစ်ကူရောက်လာပြီး ပြောနေပြီမို့ မမက အလိုလိုသိမ်ငယ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိစိညှောင့်တောင့်လေးဖြစ် သွားရသလိုပါပဲ။ လူကို ပတ်မကြီးတီးသလို ဝိုင်းဘောနေကြတော့ တာလေ။

“ပညာကလည်း မတတ်၊ ဉာဏ်ကလည်း ထိုင်း၊ ပျင်းကလည်းပျင်း၊ ဖျင်းကလည်းဖျင်းနေရင် မင်းကိုဘယ်ယောက်ျားက တန်ဖိုးထားပြီး လက်ထပ်မှာတဲ့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

‘အို! အမေလည်း အဖေခွဲရခဲ့တာပဲလေ’ ဟု ပြောချင်ပေမယ့် ပါးစပ်ကိုတင်းတင်းစေ့ထားမိပါ၏။ ဟိုအိမ်နဲ့ဒီအိမ်က ချမ်းသာတာချင်းတူပေမယ့် တန်ဖိုးချင်းက ကွာခြားနေမှန်း မမသိနေတာလေ။ ဦးခရယ်... မမရင်ထဲက လေးစား ကြည်ညိုစိတ် အရင်းခံလေးကို ပျက်ပြယ်အောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့လား။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။

“မမဟန်သိဇော်”

“ရှင်... ဦးခ”

“ငါပြောတာကို နားလည်ရဲ့လား”

ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်စဉ် သူ့ထံမှ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းရှည်ကြီးချသံ ထွက်လာလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ မမကြောင့် ရင်မောနေရပြီလား။ မမက လူတွေရဲ့ရင်ထဲကို ပူလောင်စေတဲ့ မီးပွားတစ်စမှမဟုတ်တာလေ။

“ငါ မင်းအမေကိုယ်စား မင်းအတွက် ရင်မောတာအမှန်ပဲသိလား။ မိဘချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါတယ်”

တော်သေးတာပေါ့။ ဒီလိုသာမဟုတ်ရင် မမကို လမ်းဘေးမှာ တောင်းစားနေတဲ့သူဖုန်းစားလိုမျိုး မှိုချိုးမျှစ်ချိုးပြောနေဦးမှာမဟုတ်လား။ အန်တီပြောသလိုဆိုရင် မမက ဦးခရဲ့ညီမလေး အရွယ်မို့ ညီမလေးလိုသဘောထားပြီး စေတနာအရင်းခံနဲ့ ပြောဆိုပေးပါလားကွယ်။

“အပင်စိုက်တာ အသီးစားချင်လို့တဲ့၊ သားသမီးမွေးထားတာ မိဘအတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အားကိုးအားထားပြုစေချင်လို့ပဲ။ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတဲ့အချိန်ကျရင် ကိုယ်ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တဲ့သားသမီးတွေဆီကနေ တစ်ပြန်တစ်လှည့် တုံ့ပြန်ကြင်နာယုယမှုကို မိဘတိုင်းလိုချင်ကြတာ မေ့တာပဲ။ သားဆိုတာ လိမ္မာ

ရင် အား။ မလိမ္မာရင် ကျားတဲ့။ သမီးဆိုရင် လိမ္မာရင် ထီး။
မလိမ္မာရင် မီးတဲ့။ ဒီအရွယ်ကတည်းက မင်းမလိမ္မာရင် မင်းက
မွေးလာတဲ့သားသမီးတွေအလှည့်ကျ ဘယ်လိုဆိုဆုံးမမလဲ။ တွေး
ကြည့်”

ဟောကြည့်! အိမ်ထောင်မပြုစေချင်ဘူးဆိုပြီး မမကို
ကလေးတွေပါ ရခိုင်းနေပြန်ပြီလေ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စနောက်
စဉ်က ဘာမှတွေ့တွေ့ထူးထူးမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာတော့ မမ
မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်ရတာအမှန်ပါပဲ။ သူက ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ပေမယ့်
မမက အခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ မြီးကောင်ပေါက်မလေး
မဟုတ်ပါလား။

“လမ်းမကြောင်းပေးနဲ့ မြေးရေ၊ ဟိုမှာလည်း ကျူရှင်
အကြောင်းပြပြီး ကောင်လေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ပြောမနိုင်အောင်
နေခဲ့တာတဲ့။ တင့်တင့်မြေးမို့ သူ့ကို သွားပုပ်လေလွင့်မပြောရဲ
ကြတာပဲဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါ သူငယ်ချင်းတွေပါ ဦးခရဲ့”

“ဒီအရွယ်မှာ စာတစ်ခုတည်းကိုပဲ အာရုံစိုက်သင့်တာ
ပေါ့ မမဟန်သီဇော်ရဲ့။ ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာ၊ ဒုတိယအရွယ်

မှာ ဥစ္စာရှာ၊ တတိယအရွယ်မှာ ဘာဝနာရှာဆိုတာကို မသင်ခဲ့
ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကောင်းကွာ”

ဘွားရော အန်တီပါ မမခေါင်းခါပြတာကို ရယ်လိုက်
ချေပြီ။ ဘုရားပန်းအိုးတွေ ‘မ’သွားတာကို ကူသယ်ပေးချင်ပေ
မယ့် ဦးခ ဆူနေတာမပြီးသေးတာမို့ ရင်နေရတုန်းပါပဲ။ ခြေ
ထောက်တောင်မှ ကျဉ်သလိုလိုဖြစ်လာပြီလေ။ ဘယ်အချိန်ထိ
ဆူနေဦးမှာပါလိမ့်။

“မင်းနဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့၊ တကယ့်သမီးတစ်ကောင် နွား
တစ်ထောင်လို သမီးမျိုးပါပဲလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမထား
ရင် ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးမထား မလေးစားတတ်ဘူးဆို
တာကို မှတ်ထား မမဟန်သီဇော်”

နားမလည်ပေမယ့် နားတော့ထောင်နေရတာပါပဲ။ ဘွား
ရော အန်တီပါ အနီးမှာမရှိတော့တာမို့ ဝိုင်းချွန်တဲ့လူမရှိတော့ပါ
လေ။ ထော်ပါသေးရဲ့၊ နို့မို့ လူကြီးတွေတစ်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း
သူ့စကားလုံးကြီးကြီးတွေနဲ့ မမကို ဖိသတ်နေတော့တာမဟုတ်
လား။

“ထမင်းကို ဘယ်ကရလဲ၊ ဝိုက်ဆံကို ဘယ်ကရလဲဆို တာတွေ သိရဲ့လား။”

“ဟုတ်၊ အန်တီသင်ပေးပါတယ်”

“အေး... ဒါဖြင့်ရင် ဒီအိမ်မှာပြောသမျှစကားတိုင်း လိုက်နာရမယ်။ ပန်းတိုင်မရှိတဲ့လူအတွက် ငါကိုယ်တိုင် ပန်းတိုင် ဝိုက်ထူထားပေးမယ် မမဟန်သိဇော်။ မင်းတာဝန်က ငါ့ပေးတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာနိုင်ဖို့ပဲ။ ကြား လား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဓိကက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ရမယ်ဆိုတာပဲ။ Results ထွက်ပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို အဲဒီတော့ မှပြောမယ်”

“ဟုတ်”

“လိမ္မာပါ မမဟန်သိဇော်၊ ဘွားဘွားဒေါ်တင်တင်ကြီး ရဲ့မြေးဦးမို့ အတော်ဆုံး အထက်မြက်ဆုံးနဲ့ အလိမ္မာဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ မိဘဆွေမျိုးအပေါ် အုပ်စိုးအကာအကွယ်ပြုနိုင်မယ့် ထီးလိုသမီး မျိုးဖြစ်ပါစေ။ ဘုရားပေးထားတဲ့ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ဇွဲလုံ့လ ဝိ ရိယစိုက်ထုတ်ပါ။ မဖြစ်မနေ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့

ခံယူချက်မျိုးနဲ့ မဆုတ်မနစ်ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားတဲ့လူတိုင်းအတွက် အောင်မြင်မှုတံခါးက အဆင်သင့်ဖွင့်ထားထားတယ်ဆိုတာ မြဲမြဲ မှတ်ထားပါ”

ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အပူစီးကြောင်း စီးဆင်းသွားသည့်နှယ် နွေးသွားတာပါပဲလား။ အဘယ်သို့သောခွန်အားမျိုးကိုများ မမ ကိုပေးရတာပါလိမ့်။ တကယ့်ကို ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်သွားရသလို ပါလေ။ ကျေးဇူးပါ ဦးခ၊ တကယ့်ကို လေးစားစိတ်နဲ့ ကျေးဇူး တင်မိတာပါလေ။ စိတ်ထဲမှာရော ဦးနှောက်ထဲမှာပါ လေးလေး နက်နက်နဲ့ မှတ်သားထားပါတယ်။

ဦးခပြောသလို ထီးမျိုး မမဖြစ်လာစေရပါမယ်လို့ ကတိ ပေးပါတယ်နော်။

အခန်း (၁၀)

စာကြည့်စားပွဲထက်နံရံပေါ်မှာ အချိန်ဇယားကို သေချာ
ကပ်ထားပါ၏။ မီးအုပ်ဆောင်းရော Pen stand ပါ နေရာတကျ။
အန်တီဝယ်လာပေးသည့် စာရေးကိရိယာတို့ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်
ဘန်တာထည့်သိမ်း။ စားပွဲထက်တင်တန်တာတင်ဖြင့် စီလိုက်ပါ
သည်။ အိပ်ရာထက်လှဲနေရင်းတောင်မှ Computer စီထားသည့်
ယားကို မကြာခဏကြည့်ရင်း ပြုံးနေမိလေ၏။

'အောင်မြင်ရမယ်'တဲ့၊ အငယ်တွေရဲ့နာခေါင်းရှုံ့ပြီး မှဲ့
ပြီးပြီးတဲ့မျက်နှာတွေကို မြင်ယောင်တိုင်း ဒေါသဖြစ်ပြီး ပူလောင်
နေတတ်သည့်စိတ်က အခုတော့ အေးချမ်းနေချေပြီ။ 'ငါဘယ်
သူလဲ၊ ငါဘာလဲဆိုတာကို သက်သေမပြနိုင်မချင်း အဲဒီကိုပြန်
လာဘူး'ဟု သန့်ဋ္ဌာန်က ယတိပြတ်ချမိတာ ညကတည်းကပါ

လေ။

“မမရေ”

“ရှင်! အန်တီ”

“ဒီနေ့စာစာသင်ရတော့မှာမဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်နေလဲ မနက်အံ့ဆာပြေ လာစားတော့လေ”

အန်တီခေါ်နေပြီမို့ ချွန်ခက်ဖြင့် ခဲတံချွန်နေတာကို ရင်လိုက်ပါ၏။ မမက စာရေးရင် ဖိရေးတတ်သူမို့ ခဲဆံဘောပင်ဖို့ မကြိုက်ပါချေ။ ဒါကြောင့် ရိုးရိုးခဲတံမျိုးပဲ ဒါဇင်လိုက်မှာလိုက် တာပါ။

“မမရောက်ပြီ အန်တီ”

ပြောလက်စကားက တိုးသွားရပါ၏။ ထမင်းစားခန်း လူကြီးတွေအကုန်ရှိနေတာကိုး။ ဒီနေ့ကစပြီး Time Table အတိုင်းစလုပ်ရပြီမို့ မိုးလင်းတာနှင့် အိပ်သန်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ချိုးပြီးတာလေ။ ချက်ပြုတ်တာကို မကူနဲ့ဦးဆိုပြီး အန်တီပြောတာမို့ မနက်ရှစ်နာရီမှာ မမမျက်နှာပေါ်မှာ သနပ်ခါးအဖွေးသာ ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဟာ! ကျောက်ပျဉ်ပေါ် မှောက်လျက်ကျလာတာလားဟေ့”

“ဟင်! မဟုတ်ပါဘူး ဦးဦးရဲ့”

ဦးခဖေဖေက မမရှိန်မနေအောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး စလိုက်လေ၏။ စားပွဲထက်ပြင်ဆင်ထားပေးတာကိုမြင်တော့ မမမျက်နှာက ဝင်းခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ အို! မွှေးနေတာပါပဲလားနော်။

“ဟာ! မုန့်ဟင်းခါး”

“ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း၊ လျှာကျက်သွားမှ အရသာ ပျက်သွားဦးမယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေရရနေစမ်းပါ”

ဦးခက လက်ကာပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွားရော အန်တီပါ ပြုံးကြချေပြီ။ အန်တီက မုန့်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းရည်ခပ်ထည့်ပေးတာမို့ မမပြုံးမိလေသည်။ အမေ့ကိုသတိရလိုက်တာနော်၊ အမေဆို မမကိုဒီလိုမျိုးလုပ်ပေးတာမဟုတ်လား။

“သူ့ဘာသာသူ ထည့်စားပါစေမေမေရယ်။ အစစလိုက်လုပ်မပေးပါနဲ့ဗျ။ တော်ကြာ သူ့အားသူမကိုးတတ်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“သူထည့်ရင် စားပွဲတစ်ခုလုံး ပေကျံ့ကုန်မှာစိုးလို့ ကိုခရေ၊ ကလေးမို့ ဂရုစိုက်ပေးနေတယ်လို့မထင်နဲ့”

“မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်လား မြေး”

“ကြိုက်တာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“သူမကြိုက်တာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ကိုသုပြောသလို ကုန်းပေါ်မှာ ကုတင်၊ ရေထဲမှာ သင်္ဘော၊ လေထက်မှာ လေယာဉ်ပျံလို့ပြောမှာပေါ့”

“ဟင်! ဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်လို့လား၊ အသားမှာ သစ်သား၊ အရွက်မှာ စာရွက်၊ အသီးမှာ မီးသီးပဲ မင်းရှောင်မှာလေ”

“ဦးခနော်”

မနက်စောစောဆူသံမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ရယ်မောသံတို့ဖြင့် ကျက်သရေရှိနေလေ၏။ လူကြီးတွေက မမကိုဂရုစိုက်ပေးတာ အသေအချာပါလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်စိတ်တို့ဖြင့် အားငယ်နေမိသည့်စိတ်အစဉ်က တိမ်လို့လွင့်ပြယ်သွားသလိုပါပဲလား။ မမပါပြူးလိုက်တာမို့ မမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသည့်ဦးဦးက အံ့သြသွားလေသည်။

“ဟ! ငါ့သမီးက အချောလေးပဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ”

“ဟင်!”

“လာပြန်ပြီ... ဘာဟင်လဲ”

ဦးခက မမနဖူးကို ဆတ်ခနဲထုချလိုက်လေ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ရှန်တွေ ဟင်တွေကို မပြောမိဖို့ထိန်းထားတာတောင်မှ

လွတ်ခနဲထွက်မိသွားရတာလေ။

“မမက အဖေရောအမေဆီကပါ အချောတွေအကုန်ရထားတာတဲ့ အစ်ကိုရဲ့”

“နာမည်ကတော့ ကြားလိုက်တာနဲ့ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားမှာပဲ”

“အဲဒါပေါ့၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သူများနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ထိပ်ဆုံးမှာဖြစ်ဖို့ပြောနေရတာလေ”

ဆာဆာနှင့်စားတာမို့ နှစ်ပန်းကန်တော့ အသာလေးကုန်သွားရလေသည်။ စားပွဲဝိုင်းရှင်းပေးနေစဉ် ဦးခက Steel ပန်းကန်လေးထဲ ဆေးသုံးလုံးထည့်ကာ ပေးလေသည်။

“ရေနဲ့သောက်”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“မနက်အားဆေးလေ၊ သံဓာတ်အားတိုးဆေးပါ တွဲသောက်ရတယ်”

“အာ... မမနေကောင်းတာပဲကို၊ သောက်ဘူး”

“မသောက်လို့မရဘူး... အခုမသောက်ရင် နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်မှာ သောက်ရမှာ။ ဒီတိုင်းထားပေးရင် မင်းမသောက်မှာသိလို့ အခုကတည်းက တိုက်တာ။ သောက်!”

“မသောက်ချင်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“မမရေ စာကြိုးစားရာမှာ အားရှိဖို့လိုတယ်လေ။ လိုအပ်လို့ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ဆေးကို မှန်မှန်သောက်ရမှာပေါ့”

“ဦးခက မမဆရာဝန်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာ!”

“သောက်ပြီ. . . သောက်ပြီ၊ ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

မြန်မြန်သောက်ရင် ပြီးရော၊ အဆူခံမထိတော့မှာမို့ ရေငှဲကာ မျှောချလိုက်ရပါ၏။ မမက ဒီလိုဆေးသောက်ရမှာတွေ၊ ဆေးထိုးခံရမှာတို့ကို သေမတတ်ကြောက်ရွံ့တာပါလေ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့လူမို့ တစ်ခါတလေလေးဖျားမိရင် စိတ်ညစ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ကလေးလိုအော်ဟစ်ပြီး ငိုတတ်တဲ့အကျင့်ရှိနေတာပါပဲ။

“ကိုးနာရီမှာ သင်္ချာဆရာ လာလိမ့်မယ်နော်။ English လည်း ဆရာတစ်ယောက် လာသင်လိမ့်မယ်။ ကျန်တာတွေက ဆရာမတွေပဲ။ ဆရာဆိုပြီး ပြီတီတီလုပ်မယ်မကြံနဲ့၊ ဟိုက ပြန်တိုင်လို့ကတော့ သေပြီမှတ်”

အလုပ်သွားခါနီးမှာပုံက ကျောစိမ့်စရာပါလေ။ ဦးဦးရော ဦးခပါ ကားကိုယ်စီနှင့်ထွက်သွားကြလေ၏။ အန်တီက အထည်ချုပ်ကိုသွားရမှာဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့က မမ စာစသင်ရက်မို့ ဆရာ

ဆရာမတွေကို ကြိုရမှာဆိုပြီး အိမ်မှာပဲနေခဲ့လေသည်။ ဘွားကတော့ သမ္မုဒ္ဒေအပတ်တစ်ထောင်စိပ်ဖို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေပြီ။

ဘာလုပ်စရာမှမရှိတာမို့ အပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး ဟိုလှည့် ဒီလှည့်လုပ်နေမိစဉ် ခြံမှခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ဝင်လာသည့်လူကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဒါ သင်္ချာဆရာလား၊ ငယ်ငယ်လေးပါသားနော်။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ အန်တီ”

“ဪ. . . ဆရာကိုကောင်းဖော်၊ ကြွပါရှင်။ ဟဲ့! မမ၊ နို. . . ဆရာကို မင်္ဂလာပါနှုတ်ဆက်မှပေါ့”

“ဟုတ်! မင်္ဂလာပါဆရာ”

“အန်တီရယ်၊ ဆရာတပ်မခေါ်ပါနဲ့။ ကောင်းဖော်လို့ပဲခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်”

“မဟုတ်တာဆရာရယ်၊ တက္ကသိုလ်ကထိကပဲဖြစ်နေပြီ၊ ဆရာက ဆရာပဲပေါ့။ ခဏနားပြီးမှစသင်လေ။ နေရာပြင်ဆေးထားပါတယ်ရှင်”

“ကိုခရော ပြန်ရောက်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ duty ပြန်ဝင်တယ် ဆရာရဲ့၊ ဒီ

မှာပါရှင်”

စာသင်ခန်းက ညဉ့်ခန်းကိုကျောပေးကာ White board လုပ်ပေးထားတာပါ။ လှေကားဘေးနေရာမို့ အပေါ်ထပ်က ပဲကြည့်ကြည့်၊ လှေကားဆင်းရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မီးဖိုခန်း (အလယ်ခန်း)ကပဲ လှမ်းကြည့်ကြည့် မြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာပင် လစ်ချိန်တောင် မရှိဘူးထင်ပါရဲ့။

အန်တီက ကော်ဖီဖျော်ကာ ဆရာစားပွဲ(အမှန်က စားပွဲတစ်လုံးတည်းမှာပါပဲ)ပေါ် တင်ပေးလိုက်သလို ရေဘူးနှင့်ဖန်ခွက်ကိုပါ လင်ဗန်းထဲထည့်သယ်လာပေးလေ၏။ ပြီးနောက် ဆရာနှင့်မမသာ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ပြီး ဘယ်သူမှမရှိတော့ပါချေ။

“နာမည်က”

“မမဟန်သီဇော်ပါ ဆရာ”

“နှစ်နှစ်တောင် ကျထားတာဆို”

“ဟုတ်”

“ဘယ်ဘာသာနဲ့ ကျရတာလဲ”

“သိဘူး”

“ဟ! ကိုယ် ဘယ်ဘာသာမဖြေနိုင်ဘူးဆိုတာ သိရမှာ

ပေါ့ကွ။ တွက်စာနဲ့လား ကျက်စာနဲ့လားဆိုတာလေးတောင် မသိဘူးလား ငတုံးမရဲ့”

“အ!”

Marker Pen ဖြင့် မမခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ လှမ်းထုလိုက်တာမို့ မရှောင်လိုက်မိပါချေ။ အားပါးပါး! ဦးခရဲသူငယ်ချင်းပီပီလက်ကလည်းမြန်ပါ။ ဒါကြောင့် တွဲမိကြတာထင်ပါရဲ့။

“မမ မတုံးပါဘူး ဆရာရဲ့”

“ဘာမတုံးရမှာလဲ... ညည်းတုံးလို့ စာမေးပွဲကျရတာပေါ့။ ညည်းသာချွန်ရင် အခုဆို ဆေးကျောင်းတွေ၊ နည်းပညာတက္ကသိုလ်တွေကို ရောက်နေပြီ။ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဟင်! လာတာနဲ့ ဟောက်တာဝေါက်တာက စတော့တာပါပဲနော်။ တစ်နေ့ကို ဆရာသုံးယောက်လာမှာမို့ နေ့တိုင်း အဆူခံထိနေရမှာမဟုတ်ပါလား။ မနက်က ချမ်းသာနေတဲ့စိတ်က ငှက်လို ဖလူးခနဲ အဝေးသို့ပျံသွားလေပြီ။

“မမကို အဲလိုဘယ်သူမှပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“အေး... အဲဒါကြောင့် di Repeater တွေကို မသင်ပေးချင်တာ။ တတ်လားဆိုတော့လည်း No! ညည်းလားဆိုတော့လည်း No! တွေလေ။ Fresher တွေဆိုရင် လိုချင်တဲ့စိတ်တွေ

တဖွားဖွားနဲ့ သင်ရတာ အားစိုက်ခွန်စိုက်ပဲ။ ဘယ်လောက်အား ရှိသလဲ”

လာပြန်ပြီ ဒီ Repeater. အဲဒီစကားလုံးကို ကြားရဖန် များလို့ပါဆိုနေမှ။ မုန်းလိုက်တာနော်။ အသစ်တွေကိုပဲ သင်ချင် နေရင် သွားသင်ပေးပေါ့။ ဘာလို့ မမကိုလာသင်နေရသေးလဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကန်တော့. . . ကန်တော့. . . ဆရာကို အဲဒီ လိုစိတ်ထဲကတောင် မပြောသင့်ဘူးလေ။

“ကြည့်ရတာ ကျောင်းလည်းမှန်မှန်တက်ခဲ့ပုံမရပါဘူး။ စာကို cost ကုန်အောင်မသင်ခဲ့လို့ ကျတာပေါ့။ Test book ထုတ်၊ တစ်ခန်းပြီးတိုင်း Old Question တွေပါ တွက်ရမယ်။ တွက်စာ တော်လားညံ့လား”

“သိဘူး”

“ညည်းသိတာ ဘာရှိလဲ။ အတန်းလစ်ပြီး ရုပ်ရှင်ငြေ ကြည့်တာ၊ စာကျက်သလိုနဲ့ ဝတ္ထုနိုးဖတ်တာပဲသိတာမဟုတ်လား ငပျင်းမရဲ့”

“ဟင်! ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“သိတာပေါ့။ ညည်းတို့လို နှစ်ကျကျောင်းသားတွေက စာသင်ပေးခဲ့တာ အံတိုနေပြီ။ ငါ့ဘာသာကို သေချာသင်ပေး

ဘောင်မှ ဂုဏ်ထူးမပါလို့ကတော့”

“အသတ်ပဲလား”

“အေး”

“ဟင်! ဦးခသူငယ်ချင်းလို့မပြောရဘူး။ မမကို ထုမယ် သတ်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“ငါ့ကိုရှိရှိသေသေဆက်ဆံစမ်း။ ဆရာကို ဆရာလိုမြင် ချာပေါ့။ Text အတွက် မလာစာအုပ်ကို သပ်သပ်ထား။ Home work ကို သပ်သပ်ထား။ Old question ကိုသပ်သပ်ထား”

“သုံးအုပ်တောင်”

“သုံးအုပ်ပေါ့။ ဒါတောင် 1 mark တွေ၊ 3 marks တွေ၊ 5 marks တွေ မရွေးရသေးဘူး။ အဲဒါတွေပါထားရင် ခြောက်အုပ်ပဲ”

မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်မိပါ၏။ တစ်ဘာသာကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီနီးပါးသင်ရတာမို့ ခါးညောင်းရသလို ဖင်ပါပူလိုက်ရ ပြောပါနှင့်။ လပြတ်သင်ရတာမို့ ပုစ္ဆာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် သင်ပေးလိုက်တာလေ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက Copy မှုန်းမသိသည့်ပုစ္ဆာစာရွက်က မမလက်ထဲကို ရောက်လာ အမယ်လေး! တစ်ညလုံးတွက်ရမှာပါလား။

“မနက်ဖြန် ငါ့ဘာသာမရှိလို့ အိမ်စာပေးခဲ့တာ။ စာကွဲအကြွေးမထားနဲ့။ အကြွေးထားရင် ပိပြီးသေလိမ့်မယ်။ နှစ်ခါသေပြီးရင် ကျေနပ်တော့”

ကဲ! ဘယ်လောက်အားရှိစရာကောင်းတဲ့စကားပါလဲ။ တွက်စာသင်ရတဲ့ဆရာဆရာမတွေနဲ့ကတော့ OK ပါပဲ။ ကျက်စာချိန်က နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးချိန်နဲ့ ကွက်တိဖြစ်နေတာမို့ ထုံးစံအတိုင်း မမအိပ်ငိုက်ချေလေပြီ။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မြန်မာစာနဲ့ English ဆို နားထောင်ရင်း ငိုက်ကျင့်ရှိတာလေ။

ဆရာဆရာမတွေပြန်တာနဲ့ မမအတွက် အိမ်စာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပါပဲ။ ညနေငါးနာရီကျော်မှ စာသင်ပြီးတာမို့ ရေအမြန်ချိုးကာ အခန်းထဲမှာ အိမ်စာကုပ်ကုပ်လုပ်နေရတော့၏။ အပြင်မှာ မှောင်လာတာကိုတောင် သတိမထားမိတာလေ။

“မမရေ ညစာစားမယ်”

အန်တီအသံပြုလေမှ အခန်းထဲကထွက်ကာ ထမင်းပိုင်ပိုင်ပြင်ပေးရ၏။ ဦးဦးရော ဦးခပါ ပြန်ရောက်ပြီမို့ လူစုံနေပြီ။

“ကျောင်းသူသတင်းကတော့ မွှေးပါ။ ဆရာကို ပြန်ခံပြောသတဲ့။ မေးလိုက်ရင် ခွေးအကြီး လှည်းနင်းသလိုဆိုပဲ။ ပြီး

တော့ ကျက်စာချိန် စာရှင်းနေတုန်း ငိုက်သေးတယ်ဆို”

ဆရာတွေ Phone ဆက်ပြောကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ အမှန်တွေဖြစ်နေပြန်တာမို့ ငြိမ်နေရပြန်ပါ၏။ ထမင်းစားပြီးတော့ ဦးခက ငါးကြီးဆီလိုဆေးလုံးလေး တိုက်ပြန်တာမို့ ကျိတ်မှိတ်မျိုချရပြန်၏။

တော်ပြီ... မမ ဆရာဝန်မလုပ်ဘူး။

အခန်း (၁၁)

“အမယ်! . . . တယ်ဟုတ်ပါလား၊ စကားနားထောင်တဲ့ တပည့်ပဲ”

အိမ်စာစာအုပ်ကို ဖြန့်ပေးထားတာမို့ ဆရာဦးကောင်း ဖော်က သဘောတကျ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ စာအသစ်ထပ် သင်ရင်း မမကို ပုစ္ဆာတွက်ခိုင်းစဉ် အိမ်စာစာအုပ်ကို ဆရာစစ် ပေးလေသည်။ မှားသည့်ပုစ္ဆာကိုပြန်ရှင်းပြကာ နောက်ထပ် အိမ် စာ ပေးပြန်၏။

ကျက်စာတွေက နှစ်ရက်ကို တစ်ခန်းမို့ အပြီးသင်ပေး ကြလေ၏။ စာကျက်ရတာလည်းများကာ အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်တော့ လေသည်။ အခန်းထဲမှာကျက်ရင် အိပ်ရာနှင့်နီးသလိုဖြစ်လာတာ

မို့ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ကျက်ရင်း မေ့ခနဲ မှေးသွားမိလေ၏။

“ဟိုကောင်မလေး”

“အား...”

နားရွက်ကိုလာဆွဲခေါ်တာမို့ လန့်သွားသလို မျက်လုံး ပါ ကျယ်သွားလေ၏။ အလို! ဦးခတောင် ပြန်ရောက်နေပါရော လား။

“ဒါက စာကျက်နေတာလား။ ခိုးအိပ်နေတာလား”

“အဟီး!”

“ငါ့ကိုလာမပြီးပြန်၊ ထ!”

“ဟင်! ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ။ ဒါမရရင် မနက်ဖြန်ကျ ထိုင်ထလုပ်ရမှာတဲ့။ ဆရာမက”

“ကောင်းတယ်၊ မင်းက အဲဒါမျိုးနဲ့မှ ကိုက်တာ”

“သားပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ ဒီနေ့ Operation ဝင်နေလို့ နောက် ကျတာ”

Operation တဲ့။ အမယ်လေး! မမက သွေးမြင်ရင် လန့်တတ်တဲ့လူမို့ ဦးခလက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဦးခက duty coat ကို အန်တီထံလှမ်းပေးလိုက်ကာ စကား

ပြောနေလေသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလဲ၊ လက်မှာပေကျံလာမယ်ထင်လို့လား။ လက် အိတ်စွပ်ပြီးမှ ခွဲစိတ်ရတာပါမမရယ်။ ကြံဖန်ကြောက်နေပြန်ပါပြီ။ ဒီကလေးမကတော့ တကယ်ပဲ”

မေမေပြောလိုက်တာမို့ သူမကိုငဲ့ကြည့်ကာ သူ့ပြုံးလိုက် ခိတ်။ ဒီကောင်မလေးက တခြားမိန်းကလေးတွေလို တစ်ယောက် တည်းနေရင် သရဲတစ္ဆေတွေကိုမကြောက်တတ်ဘဲ ဘာမဟုတ် ဘာလေးကိုဖြင့် ကြောက်တတ်တာကို။

“ရေအရင်ချိုးဦးမယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမှာ။ ထမင်းစား ခန်းထဲမှာ လာကျက်ချေ”

“ဟင်! ဦးခစားနေရင် မမပါ ဗိုက်ဆာလာမှာပေါ့”

“စားလို့ဘယ်ရမလဲ၊ ညဘက် ထမင်းထပ်စားရင် မင်း ခိုက်ထွက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟင်!”

“စာရအောင်ကျက်ပြီး ငါ့ဆီမှာစာဆိုပြီးမှ အိပ်ရမှာ”

“ဆရာမတွေက ဘာတဲ့တုန်း”

“တွက်စာရတယ်တဲ့၊ ကျက်စာနဲ့ပဲ သူကျတာဖြစ်မှာဆို လို့ မေမေရေ့”

“ကဲ! ငျင်းမကတော့ စာတစ်လသင်ရုံနဲ့ အရည်အချင်း က သိရပြီ”

တကယ်ပင် ဦးခပြောသလို စာကျက်ရတော့၏။ ထမင်း စားခန်းမှာ ထမင်းစားနေရင်း မမအသံထွက်မှားရင် ထောက်ပေး ကာ စာကျက်နည်းတွေကိုပါ သင်ပေးလေသည်။

“မြန်မာစာကို အခြေကြီးနဲ့လျှောက်အော်မနေစမ်းနဲ့။ ဤ သည်မရွေး ကျက်ရမှာ. . . ခက်ဆစ်နဲ့သဒ္ဒါပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့ အလင်္ကာ၊ ပုစ္ဆာကြီးတွေကို အကုန်ကျက်ဖို့မလိုဘူး။ ခေါင်းထဲ အမှတ်ရနေအောင် များများဖတ်ရင် စာစီလို့ရပြီ”

“English လည်း Text ကိုများများဖတ်၊ Gramma ကို များများရေးပေးမှ Letter, Essay ရေးနိုင်မှာ။ Text နိုင် ရင် (၆၅)မှတ် အသာလေးရတယ်”

Physics ကို Chapter(1) သင်ရင်း Modern Phys- ics ပါ တွဲသင်ပေးတာမို့ Definition နှင့် အတူတူကျက်ရပါ၏။ Formular တွေကိုပါ ရေးချရာတာမို့ ကျက်စာသိပ်မများလှပါလေ။ Chemistry ဆိုရင်လည်း အခန်း(၁)နှင့်အတူ ထုတ်

ဖော်ပုံတစ်ပုဒ်ပါ တွဲသင်ပေးတာမို့ cost က ပိုအကုန်မြန်ပြီး စာလည်းကျက်ရတာ နည်းလေ၏။ အခက်ဆုံးကတော့ မမသိပ် ပျင်းသည့် Bio ပါပဲ။

“Bio ဆရာမက မေးနေတယ်၊ Eco ပြောင်းယူမလား တဲ့။ ငါကတော့ No ပဲ။ အဲဒါတွဲယူရင် မင်း တက္ကသိုလ်လိုင်း ရွေးရင် ဝိဇ္ဇာတွဲပဲရတော့မှာမို့လို့ပဲ”

“မမ ရအောင်ကျက်ပါ့မယ်”

“ကျက်ရမှာပေါ့၊ ဒီအလုပ်ပဲရှိတာကို”

အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းမှာထိုင်နားရင်း မမ စာကျက်တာကို နားထောင်ပေးပါ၏။ အိမ်စာတွက်ထားတာတွေကိုပါ စစ်ပေးနေ စဉ် Phone သံမြည်လာလေသည်။ လှေကားထိပ်နားက အိမ် Phone မြည်နေသံမို့ နီးနေပေမယ့် သူလှမ်းမကိုင်ပါချေ။ အန်တီ က ဘုရားရှိခိုးပြီးထွက်လာရင်း ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့လို! ဪ... သမီးစန္ဒီလား၊ ပြန်ရောက်နေပြီသမီး ရဲ့။ Rest ယူနေလို့ Phone ပိတ်ထားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခဏ နော်”

အန်တီက Phone ကိုလက်ဖြင့်အုပ်ကာ ဦးခကိုလှည့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ အိမ်စာပုစ္ဆာရှင်းပြနေတာမို့ မမနှင့်ဦးခက ခေါင်း

ချင်းဆိုင်နီးနေလေသည်။

“သားရေ၊ စန္ဒီဆက်တာ”

“ခဏလေး မေမေ”

“အေးအေး... ခဏစောင့်နော်သမီး”

စန္ဒီတဲ့။ ဒါ ဦးခရဲ့ချစ်သူ ‘စန္ဒီမိုးမြင့်’ဆိုတာပေါ့။ ဟုတ်မှာပါ။ Phone ကို စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ်အသာချခဲ့တာမို့ မမ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိစဉ် ခေါင်းပေါ်သို့ ဘောပင်က ဒေါက်ခနဲရောက်လာလေ၏။

“အ!”

“စိတ်ရောမျက်စိပါ ဒီကိုကြည့်၊ ဒီပုစ္ဆာသုံးခုစလုံးက ဆင်တူပဲ၊ တွေ့လား”

“ဟုတ်”

“တွက်... ပြီးရင် Bio ပြန်ကျက်ရမယ်”

“Bio”

“မကျက်ချင်ဘူး မငြင်းနဲ့၊ အနည်းဆုံး (1) to (5) ရယ်၊ (7) ရယ်၊ (10) ရယ်၊ (12) ရယ် အခန်း ရှစ်ခန်းတော့ ရသင့်တယ်။ ကျက်ရမှာပဲ Lazy bone ရဲ့”

ဦးခက မမဇော်ပိုးကို ဆတ်ခနဲရိုက်လိုက်ပြီးမှ ထသွား

လေ၏။ Phone စင်ဘေးမှာ ခုံလေးချထားတာမို့ ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ပြောလေ၊ ကိုယ်ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်နေတာပါ စန္ဒီရဲ့။ ထမင်းစားပြီးလို့ အညောင်းပြေပါ။ အင်း... ပြော”

အလို! မမကိုစာသင်ပေးနေတာဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဦးခ ညာရပါသလဲ။ ပြောတော့ဖြင့် လိမ်တာညာတာ မကောင်းဘူးဆို။ ကလေးတွေကို ဆိုဆုံးမတဲ့လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဘာလို့များ ညာရတာပါလိမ့်။ မမအံ့ဩစွာဖြင့် ဦးခကိုလှည့်ကြည့် ကိုက်မိလေသည်။

လေသံက ပိုတိုးသွားသလို မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတို့ ခိုသိလာလေ၏။ ကြည့်ပါဦး! ဦးခရဲ့ချစ်သူ(စေ့စပ်ပြီးသား)ဆိုတဲ့ စန္ဒီမိုးမြင့်တဲ့လေ။ ဘယ်လောက်အထိများ ဆွဲဆောင်အားကောင်းနေမလဲ။ အသံလေးကပင် ဦးခကို ဒီလိုပြုံးလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာမဟုတ်ပါလား။

ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ နှစ်ဦးသား အတူချစ်ကြိုက်တာလည်းရှိပြီး မိဘတွေနှစ်ဖက်စလုံးကလည်း သဘောတူတာမို့ ပန်းခင်းလမ်းအတူလျှောက်ပြီး ပန်း

ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ချစ်ကမ္ဘာလေးတည်ဆောက်ရမှာ စိတ်ချမ်းသာ စရာကြီးပါပဲလားနော်။

“ဟိတ်!”

လမ်းဟန်လိုက်တာမို့ အတွေးရေယာဉ်ကြောမှာ မျောနေမိရာမှ အလန့်တကြားဖြင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိရာ မမကိုလက်ညှိုးညွှန်ကာ မျက်မှောင်တွန့်ပြနေတာမို့ စာအုပ်ကိုဖွင့်ဖတ်နေလိုက်ရလေသည်။

Phone ပြောနေတာတောင်မှ မမကို အလစ်မပေးပါလားနော်။ အတော့်ကိုသတိရှိသည့်လူကြီးပါပဲ။ Bio ကျက်နေတာမို့ ပျင်းလာသလို ခါးကျောကိုဆန့်လိုက်မိစဉ် ခေါင်းပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲကျလာသည့်စာအုပ်ကြောင့် မျက်နှာရှုံ့တွသွားမိပါသည်။ အနားရောက်တာနဲ့ လူကိုထုတော့တာပါပဲလား။

“အပျင်းမ၊ ကျောက ဆန့်ချင်နေပြီ”

“ဦးခကလည်း ထိုင်ရတာ ညောင်းလှပြီ”

“တစ်နေ့ကုန်အလုပ်ဆင်းလာတဲ့ ငါ့ကိုကျ ကိုယ်ချင်းမစာဘူးလား။ ခုအချိန် ဆေးစာအုပ်လေးပြန်ဖတ်ပြီး အနားယူရတော့မှာ။ ငါ့အချိန်ကိုဖွဲ့ပြီး နင့်ကိုစာပြနေရတာ ကျေးဇူးတင်ရမှန်းစောင်မသိဘူး”

“လမ်းထလျှောက်ပြီး ကျက်မယ်လေ”

“အကျင့်မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီလိုကျက်ရင် အရလွယ်ပေမယ့် ထိုင်လိုက်ရင် စာကမေ့ရော။ စာမေးပွဲခန်းမှာ ဒုက္ခရောက်ချင်လို့လား”

ကြည့်! စေတနာနဲ့စာပြပေးပြီး လူကိုငေါက်ပြန်ပြီလေ။ ကျေးဇူးမတင်ဘဲရှိပါ့မလား။ မမအပေါ် တကယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းလို စေတနာပလပွနဲ့ အကူအညီပေးနေတဲ့ ဘွားတို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ကျေးဇူးတွေက မမခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ပြုံကြီးပါလေ။

ကိုယ့်အမေ့ကိုယ် နေခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ဒီအခွင့်အရေးကို ကသုံးမချတတ်ဘဲ ပေါ့ပျက်ပျက်နေခဲ့မိတဲ့အပြစ်က ဒီဘဝမှာ ဆေးကြောလို့ စင်ကြယ်နိုင်ပါ့မလား။ အမျိုးတွေရဲ့လက်ညှိုးအောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေရတဲ့ပုံစံကို ပြောင်းပစ်ဖို့ တွန်းအားပေးနေတဲ့ အန်တီက မမရဲ့ဘဝအတွက် အဓိကပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်နေတာပါပဲ။

“ဆိုတော့မှာလား”

“အင်း”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ပြောလေ၊ ခွေးအကြီး လှည်းနင်းခံရသလို ဆိုမယ်မကြာနဲ့။ ကရားရေလွှတ်သလို တတွတ်တွတ်ရမှ စာရတယ်”

လို့ဆိုတာ။ စာမေးပွဲခန်းမှာ မင်းကို ဘယ်သူမှစာထောက်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ စာကျက်ရင် Spelling ပါ တစ်ခါတည်းရအောင် ကျက်။ ပြီးရင် ငါစာခေါ်မှာ”

အားပါးပါး! တိကျသေချာလှသည်လား။ အဲဒီလိုကျက် ခဲ့လို့လည်း ဒီလိုဆရာဝန်ဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့လေ။ သေပြီမမရေ့၊ စာကျက်ပျင်းပါတယ်ဆိုမှပဲ ဘေးမှာထိုင်စောင့်နေတဲ့ဦးခကြောင့် စိတ်ညစ်ရတာက တောင်လိုမြင့်နေပါပြီကော။

“ကျက်လေ၊ ဘာတတွန့်တွန့်လုပ်နေပြန်တာလဲ။ ကော့ ဖိုးရှည်တဲ့လူကိုမြင်တာနဲ့ အပျင်းကြီးမှန်းသိသာနေတာပဲ။ ငါ သိပ် မပြောချင်ဘူး”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပြန်ပါ၏။ လူကိုပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတဲ့ နေရာမှာတော့ ဆွေမျိုးတော်နေတာ အသိသာကြီးပါပဲလား။ နယ် မှာကျန်ခဲ့တဲ့မမရဲ့ဘွားတောင် ဒီလောက်မပြောပါလေ။ အင်းဖို့၊ မမက ဘွားရဲ့မြေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပေကိုး။ တခြားဖြေ တွေသမီးတွေ မမြင်အောင်မသိအောင် ပေးတာ ကျွေးတာ အလို လိုက်ခဲ့တာက အများကြီးမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ရောင့်တက်ပြီး မမဆိုးသွမ်းခဲ့တာပါလေ။

“စာကျက်ခိုင်းရင် ငွင်းတမိုင်တွေသလိုမျက်နှာနဲ့ မကျက်

နဲ့စမ်း။ အိပ်ငိုက်ရင် အိမ်ကိုတစ်ပတ်ပတ်ခိုင်းမယ်”

“ဟင်!”

“မဟင်နဲ့၊ ဒါကျ ကြောက်တယ်မဟုတ်လား”

“ညမိုးချုပ်ကြီးဆိုတော့ မြွေပါးကင်းပါးတော့ ကြောက် တာပေါ့ ဦးခရဲ့”

“အေးလေ၊ ခြံထဲမဆင်းချင်ရင် ဒီညအပြီးကျက်ပေါ့။ စာတွေက အဟောင်းတွေပဲဟာ။ ရပြီးသားကို ပြန်ကျက်တာကို တောင်မှ ဦးနှောက်က ချောင်လိုက်တာမပြောပါနဲ့။ အတော်တုံး တဲ့ငါးသစ်တုံး”

“ဦးခကလည်း မမကို အဲဒီလောက်တော့မပြောပါနဲ့”

“အံ့မာ! မှန်တာပြောတော့ နာတတ်တယ်ပေါ့လေ။ ဘာ လဲ. . . ဆုပေးဒဏ်ပေးစီမံချက် ချပေးရမလား”

“ဘာဆုပေးဒဏ်ပေးစီမံချက်လဲ”

“လစဉ်ဆရာတွေပေးတဲ့ Report ကို စစ်ပြီးပေးမှာလေ။ အမှတ်တက်လာရင် လိုချင်တာဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်လား”

“အေး. . . အမှတ်လျော့သွားရင်တော့ ဒဏ်ပေးမံရမှာ ပဲ။ ထိုင်ထလုပ်မလား၊ ခြံထဲမှာ ချုံရှင်းရမလား၊ ငါ့ကားကို ရေ

ဆေးပေးရမလားပဲ။ ကဲ! ဘယ်လိုလဲ၊ သဘောတူလား။”

ခဏမျှတွေဝေသွားရပါ၏။ ဒဏ်ပေးတာက သိပ်အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ခြံရှင်းရင်လည်း ခြံစောင့်အစ်ကိုနဲ့အတူတူပိုင်းလုပ်ရတာမျိုးပဲဖြစ်မှာမို့ မဆိုးလောက်ပါဘူး။ ဒါ ဦးခ တမင်ပဲ မမကိုစာကြိုးစားရအောင် လုပ်ပေးတာမျိုးဖြစ်မှာပါလေ။

“တူတယ်”

“OK! ဒါဖြင့် ဒီလက စကြတာပေါ့၊ ကျန်ခဲ့တဲ့လက အမှတ်ပေါင်း (၃၀၀)ကျော်ပဲရတယ်နော်။ နေဦး... တွက်စာတွေပဲအမှတ်တက်ပြီး ကျက်စာမှာ နည်းနေရင်လည်း ဒဏ်ပဲ။ Subject ခွဲမယ်၊ Maths, Chemistry, နဲ့ Physics သုံးဘာသာကို မကြည့်ဘူး။ မြန်မာရယ်၊ English ရယ်၊ Bio ရယ်ကို အမှတ်တက်လာမှ လိုချင်တာရမှာနော်”

“ဟင်! ဦးခကလည်း”

“စဉ်းစားလေ၊ ဒါကိုသဘောတူမှ လက်မှတ်ထိုးပေးမှာ”

“အင်းပါ”

“ဘာအင်းလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဦးခက မမသဘောတူတာကို ပြုံးလိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့

လက ဆရာဆရာမတွေ Report တင်ထားသည့်စာအုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေ၏။

အို! လှလိုက်တဲ့ Sign ပါလား။ လူပါ ခန့်ချောကြီးဖြစ်သလို လက်မှတ်ကလည်း လိုက်ဖက်လိုက်တာလေ။

အခန်း (၁၂)

ဆရာက ပုစ္ဆာရွေးပေးထားပြီး Toilet ဝင်ချင်တယ်ပြော
တာမို့ အတွင်းဘက်ဝင်သွားလေ၏။ Old Questions တွေမို့
ဆွေးပျံ့လှမတတ် စဉ်းစားကာ တွက်နေရပါသည်။ ဆရာက ဒီ
အပုဒ်ကို ဘယ်နှမိနစ်ဆိုပြီး Limit သတ်မှတ်သွားတာကိုး။

“ကြီးပေ”

အနောက်ဘက်မှ အော်ခေါ်ဝင်လာသံကြောင့် လန့်သွား
ခဲ့ပါ၏။ အန်တီက အထည်ချုပ်သွားနေတာမို့ အိမ်မှာ ဘွားနဲ့
အရယ်။ အလုပ်သမားတွေရယ်ပဲ ရှိနေတာပါလေ။ ဘယ်သူများ
အိပ်ခို။

“ဟာ! မရှိဘူးလား၊ ဘွားသစ်ရေ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အာမြကြီးဖြင့်ထပ်အော်လိုက်တာမို့ မမလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုကောင်လေးက အိမ်ဝကိုကျောပေးထိုင်နေသည့်မမကို မြင်သွားလေသည်။ လက်ထဲမှကားသော့ကို လှည့်ပတ်ကစားလျက် အံ့ဩသွားလေ၏။

“ဟာ! ဂျစ်တူးမ”

သေစမ်း! ဘယ်တုန်းကသိနေလို့ လူကိုဒီလိုနာမည်ဖျက်ပြီး ခေါ်ရပါသလဲ။ မျက်နှာလွှဲလျက် စာပြန်တွက်နေပေမယ့် ထိုကောင်လေးက မမစာသင်နေသည့်နေရာသို့ ရောက်လာတော့လေ၏။

“နင် ဂျစ်တူးမ မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီဒီးကွက်မျက်လုံးကိုမြင်လိုက်ကတည်းက ငါမှတ်မိနေတာ။ မော်လမြိုင်က ဘွားတင်ရဲ့မြေးလေ။ အန်တီသိသိရဲ့သမီးမဟုတ်လား။ နင်တို့အိမ်မှာ ငါတို့မိသားစု တစ်လလောက် လာတည်းသွားသေးတာကိုး။ ငါက အန်တီနီနီသားကြီး ဝဏ္ဏအောင်နဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့။ မှတ်မိလား”

“မမှတ်မိဘူး”

အမှန်က မသိဘူးလို့ငြင်းရမှာလေ။ ခုတော့ မမှတ်မိဘူး

ပြောမိတာမို့ ဝန်ခံသလိုဖြစ်သွားရချေပြီ။ ဝဏ္ဏသူငယ်ချင်းတဲ့။ ဒါဖြင့် မမထက် နှစ်နှစ်ငယ်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ပျား နှင်နဲ့ငါနဲ့ဆိုပြီး လာပြောနေရတယ်လို့။ အမြင်ကပ်လိုက်တာနော်။

“ဟာ! နင် ခုထိ ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူးလား။ ညံ့ပါ့ကွာ. . . ဝဏ္ဏတောင် ငါ့လိုမျိုး Second Year တောင် ရောက်နေပြီ။ သူက G.T.C ပေါ့”

အသားလွတ်ကြီး လာနိုင်ကွပ်နေတာမို့ စိတ်တိုလာရပါ၏။ သူ့ဘာသာ ဘာကျောင်းကြီးပဲတက်တက် မမနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ။ လူကို နှစ်ပြားမတန်သလို လာပြောနေတဲ့ကောင်လေးကို ထထုချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့လေ။

“ပြီးပြီလား မမ”

“နှစ်ပုဒ်ကျန်သေးတယ် ဆရာရဲ့”

“ဒါလေးတောင်မှ. . . ဟော! မင်းသူပါလား”

“ကိုဇော်ကြီး စာပြပေးတာလား”

“အေးကွာ. . . သိခံအကူအညီတောင်းတာနဲ့ ငါတို့ဘော် ဒါတစ်သိုက် အချိန်ပိုင်းလာပြီး စာပြနေရတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီဂျစ်တူးမ အပျင်းကြီးတာနဲ့ တွေ့နေပြီ မဟုတ်လား”

ဆရာက ထိုကောင်လေးနှင့်အတူ ရယ်လိုက်လေ၏။ စကားပြောသံတွေ ကြားရဟာမို့ အပေါ်ထပ်မှဘွားပင် ဆင်းလာ ချေပြီ။ အန်တီမရှိပေမယ့် မမစာသင်နေတာကို ဘွားက စောင့်ကြည့်ပေးတတ်တာလေ။ ဆရာဆရာမတွေကို တစ်ခုခုနဲ့ညှိခံပေးရမှာကို အန်တီပြောထားပေမယ့် ဒေါ်ပုတို့နဲ့လွှဲမပေးဘဲ ဘွားကိုယ်တိုင် လေးစားသမှုနဲ့ လုပ်ပေးတတ်ပါ၏။

“ဟဲ့! ဘယ်က သာလိကာရောက်လာတာလဲ”

“ဘွားသစ်”

“အံ့မာ! ပိတ်ရက်မဟုတ်ဘဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီနေ့စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက်ဖြေပြီးလို့ ဝင်လာတာပါ ဘွားရဲ့။ သားကိုမလွမ်းဘူးလား”

“မလွမ်းပေါင်အေ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီကမြေးမကိုစောင့်ကြည့်ပြီး သင်ရပြောရနဲ့ အားရတယ်လို့မှမရှိတာ”

မင်းသုစံက အဘွားဖြစ်သူကိုပြေးဖက်ကာ ခွဲပြနေတာ မို့ မျက်နှာကိုရုံလိုက်မိပါသည်။ ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ ခွဲပြနေလိုက်တာနော်။ စိတ်ထဲမှ ဘွားကိုသတိတရဖြစ်သွားတာမို့ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားရပါသည်။ မမလည်း ဤသို့ ဘွားကိုကပ်ပြီး ပတ်ခွဲနပ်ခွဲလုပ်တတ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်တဲ့။ မမလိုချင်တာပေးမယ်ဆိုရင် အိမ်ကိုနှစ်ရက်လောက်ပြန်ပြေးပြီး အမေနဲ့ဘွားမျက်နှာကို တွေ့ချင်တာပါလေ။ မမလိမ္မာနေပါပြီလို့ပြောလိုက်ရင် အမေမျက်နှာ ဘယ်လောက်များ ဝင်းပသွားလိုက်မလဲ မြင်ချင်လိုက်ပါဘိ။

မဖြစ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ စာမေးပွဲကြီးမပြီးမချင်း အိမ်ပြန်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ဆိုပြီး ပြောထားတာမဟုတ်ပါလား။ Phone လည်း အဆက်အသွယ်မရ၊ အင်း! Phone ဆက်ခွင့်တော့ ရလောက်ပါရဲ့။ ဘွားရော အမေကိုပါ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အသံလေး ကြားခွင့်ရရင် မမကံကောင်းလှပါပြီလေ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်ဆိုလို့လဲ။ ကဲ! ဒီမှာ အိမ်စာဆယ်ပုဒ် ပေးခဲ့မယ်။ တအောင့်နေ ဒေါ်ယုနဲ့လာ လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ပြန်တော့မှာလား ဆရာကိုကောင်းဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ ညနေ Class ရှိလို့ပါ၊ မင်းသူရော စာအခြေအနေ OK ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဇော်ကြီး၊ ကိုကြီးနဲ့ရော ဆုံဖြစ်သေးလား”

“ဟအေးကွ၊ Phone နဲ့ပဲပြောဖြစ်တယ်။ ဒီကောင် duty ဝင်ရင် Phone က အဆက်အသွယ်ပြတ်ရောပဲ”

“အင်းပေါ့၊ Operation ဝင်ရတာ များနေတာကိုး”

“ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“စာကျက်နော်၊ အိပ်ငိုက်မနေနဲ့ဦး”

အိမ်ထဲ လိုက်ပို့ပေးသည့်မမခေါင်းကို ဆရာက အသာ ပုတ်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။ ဧည့်ခန်းကိုပြန်လှည့်လိုက်စဉ် ဟို ကောင်လေးက မမကို ပြုံးစေနှင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ဂျစ်တူးမ”

“ဘာဂျစ်တူးမလဲ၊ နင့်ထက် ငါနှစ်နှစ်တောင်ကြီးတာ”

“ဘာနှစ်နှစ်လဲ၊ ငါက ဝဏ္ဏထက် တစ်နှစ်ကျော်ကြီး တာ။ နင်နဲ့ကွာလှ ဆယ်လလောက်ပဲရှိမှာပေါ့။ သူကပဲ ရိုရိုသေ သေ အခေါ်ခံချင်နေသေး”

“မြေးတို့က သိကြတယ်ပေါ့လေ”

“သိတာပေါ့ဘွားရဲ့၊ ဒက်ဒီနဲ့ ဘွားတင်ရဲ့သားမက် ဦး အောင်မြင်က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။ သူတို့အိမ်မှာ နွေကျောင်း ပိတ်ရက် တစ်လလောက်နေခဲ့သေးတာ”

“ဟုတ်လား မမ”

“သူကငြင်းနေတာ ဘွားရဲ့၊ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ မှတ် ဉာဏ်က တုံးတာကိုး။ Useless ပဲ”

“နင်နော်”

ဘွားက သူ့မြေးပြောတာကို သဘောကျသလို ပြုံးလေ ခတာ၏။ ကြည့်စမ်း! လူကိုနှိပ်ကွပ်ပြန်ပြီ။ ဒင်းတော့နော်၊ ဘွား ခုရမှာမို့ ခပ်စွာစွာပြန်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒေါသကို အတင်း ကြီးမျိုးချနေရတာပါလေ။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။

“အပြောခံရပြီမဟုတ်လား၊ ကိုယ်အပြောမခံချင်ရင် ဒီ ဆက်ပိုပြီး ဆယ်ဆလောက်ကြိုးစားရတယ် မမရဲ့။ သူများကို ဆုတဲ့တူမျိုးဖြစ်အောင်လုပ်။ သူများထုတာကိုခံရတဲ့ ပေတုံးမျိုး ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ... ဟိုမှာကျန်ခဲ့တဲ့ နင့်ရည်းစားတွေ ခု သောက်ဆို မိန်းမတွေဘာတွေတောင် ရနေလောက်ပြီ။ ဟုတ် ဘယ်မှတ်လား”

“ဘာရည်းစားလဲ”

“နင်တွဲခဲ့တာတွေလေ၊ ငါမသိဘူးများ ထင်နေသလား။ ဣဘော်ဒါရဲ့အစ်ကိုတွေတောင် ပါနေသေးတာ။ ဘာပါလိမ့်၊

ဪ... ကျော်စွာမြင့်မိုရ်တို့ ဘုန်းသက်တံတို့လေ”

“အဲဒါသူငယ်ချင်းတွေဟဲ့”

“သွားစမ်းပါ! ဘာသူငယ်ချင်းလဲ။ ဒီလောက် နှင့်ပင်
ကံဖက်ပြီး သွားလာနေတာကို လူတိုင်းမြင်နေရတဲ့ဟာ။ ဒါကြောင့်
နှင့် စာမေးပွဲတဘုံးဘုံးကျနေတာပေါ့။ ကောင်းတယ်”

အံ့ကို တင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်မိပါ၏။ ကြည့်မိဦး
ဘွားရှေ့မှာ သံသယဝင်စရာစကားကို လာပြောနေရတယ်လို့
မျက်ရည်တောင် ဝဲလာရလေသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မမ
အင်မတန်မျက်ရည်ခိုင်တဲ့သူပါ။ တော်ရုံအပြောခံရတာနဲ့ မျက်ရည်
တစ်ပေါက်ပေါက် မကျတတ်တာမို့ အသည်းမာတဲ့မြေးဆိုပြီး ဘွား
တောင် ပြောခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီကောင်လေးကို အတော်ချစ်သွား
ပါ၏။ ဘွားတို့၊ အန်တီတို့ရော၊ ဦးခပါ မမကို တပျစ်တောက်
တောက်ပြောကြပေမယ့် စိတ်မခုမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဦးဦးဆို
ကို ဘယ်တော့မှအပြစ်မပြောတာပါလေ။ စကားပြောတိုင်း
သမီးက ဆိုပြီး ပြောပြောတတ်လို့ မမရင်ထဲခွေးသွားရပြီး စိတ်
ထဲမှာ အဖေလိုနယ် အားကိုးမိတာမဟုတ်ပါလား။

‘ဘယ်သူမပြု မိမိမူ’ တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ မမအသံ

ကျလို့ အခုလို သူများအရိပ်ခိုပြီး သူများစိတ်တိုင်းကျ ပြောသမျှ
ငြိမ်ခံနေရတာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တွေ အထပ်ထပ်
ဘင်နေမိတာအမှန်ပါလေ။

“ဘွားက ကိုကြီးနဲ့သားထက် ဒီဂျစ်တူးမကို ပိုချစ်နေ
ပြီလား”

ဘွားက မမကိုမေးဆတ်ပြလိုက်လေ၏။ မေးစရာလို
လို့လား။ စာတော်တဲ့မြေးနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ဘွားက မမလို စာညွှ
ပြီး အပျင်းကြီးတဲ့ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့မြေးကို ဘာလို့ချစ်ရ
ဘလဲ။ သိသိကြီးနဲ့များ စကားလုပ်မေးစရာလား။

“လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့မြေးမျိုးပဲ ချစ်တတ်မှာပေါ့မြေးရဲ့”

“ကြားလား ဂျစ်တူးမ”

နှင်တို့မချစ်လည်း ငါ့ကို ငါ့အဘွားနဲ့ငါ့အမေချစ်နေရင်
ပြည့်စုံနေပါပြီ မင်းသုစံ။ ငါ့ကမ္ဘာမှာ ဒီလူနှစ်ယောက်ရှိနေဖို့က
အဓိကကျတာကို ဘယ်သူမှသိစရာမလိုတာလေ။

“ပြီးရင် ဘာအချိန်လဲ မမ”

“Bio ပါ ဘွား”

“ကျက်စာဆို ငိုက်ကျင့်ရှိတယ်နော်။ မြေးက English
ဆရာ Bio ပါ ညွှန်ပေးသိတယ်။ ဒီတစ်ခါစာမေးပွဲဖြေလို့ အဲဒီနှစ်

ဘာသာ အမှတ်(၇၀)ကျော်စီရင် မြေးကို ဘွား ဆုပေးမယ်”

“ဘာဆုပေးဖို့လိုလဲ ဘွားရဲ့၊ ဒီစာတွေက သူ့အတွက် အဟောင်းတွေပဲဟာ။ မပေးနဲ့ ဘွား”

ကြားထဲက အူပုပ်သည်းပုပ်နဲ့ ဝင်ပြောနေသည့်ကောင် လေးကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ လူကိုရည်းစားထားလို့ စိတ် လေးပြီး စာမေးပွဲကျတယ်ဆိုပြီး မဟုတ်တမ်းတရား စွပ်စွဲတဲ့ဒင်း ကို မမမှတ်ထားပြီလေ။ နေနှင့်ဦးပေါ့ မင်းသုစံ။

“ဒါ ဘွားကိစ္စပါ မြေးရဲ့၊ ကိုခတောင်မှ မမကိုဆုချပေး မယ်ဆို ဘွားလည်း ဆုချရမှာပေါ့။ မမက ဘွားကို ညတိုင်း လာနှိပ်နယ်ပေးတတ်တာကိုး။ မင်းက ဘာများလုပ်ပေးတာရှိလို့ လဲ ကိုသုရဲ့”

ကောင်လေးက မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်နှာရှုံ့သွားလေ၏။ ကောင်းတယ်၊ ဘွားဆီကို တစ်ခါတလေလေး လာပြီးမှ ခွဲနေ တာကိုများ မသိဘူးထင်နေလား။ မမက ဒီအိမ်မှ ဘာမှသွေးသား မတော်စပ်ပေမယ့် ဘွားကိုလည်း မမရဲ့ဘွားလိုသဘောထားပြီး ရိုသေကျိုးနွံပြုစုကာ အန်တီနီဦးကိုလည်း မိဘလိုသဘောထား ပြီး လေးစားနာခံနေတတ်တာပါလေ။

ဦးခတစ်ယောက်ကိုသာ အရွယ်လည်း သိပ်မကွာသလို

မို့ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး မနေရဲခဲ့။ ပြီးတော့လည်း မမကို စာစစ် ပေး၊ စာပြပေးနေတာမို့ ရိုသေရပြီး မထိမဲ့မြင်မလုပ်ခဲ့တာ အမှန် ပါလေ။ ဒီကောင်လေးကတော့ ဘာကျောင်းကြီးပဲ တက်နေနေ၊ ဘယ်လောက်ကြီးစာတော်နေနေ၊ မမထက် အငယ်ပဲမဟုတ်လား။ ခိုလ်လာကျလို့တော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

နင်ငယ်ပါသေးတယ် မင်းသုစံ... .

အခန်း (၁၃)

“ကိုသုပြောတာ ဟုတ်လား မမ”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ အန်တီ”

“ဟိုမှာ ရည်းစားတွေအများကြီးရှိတယ်ဆိုတာလေ”

အလို! ဒင်း သတင်းဖြန့်သွားတာနဲ့ မမရဲ့အပြစ်က ထပ်တိုးနေပြန်ပြီကော။ မီးဖိုချောင်မှာ ကူလုပ်ပေးနေရင်း အန်တီမေးနေပြီလေ။ ဒင်း တစ်ခါလေး လာလည်တာနဲ့ အတင်းပြောရတယ်လို့။

“သူငယ်ချင်းတွေပါ အန်တီရဲ့ ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူး”

“သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ပဲ ပေါင်းရလား မမရယ်”

“မမတို့ (၆)ယောက်အုပ်စုမှာ မမနဲ့မိစုပဲ မိန်းကလေး ပါတာ အန်တီရဲ့။ ကျန်တဲ့(၄)ယောက်က ယောက်ျားလေးတွေ ချည်းပဲ။ မိန်းကလေးတွေက မမကိုသိပ်မပေါင်းချင်ကြဘူး”

“ဘယ်ပေါင်းချင်ပါ့မလဲ၊ ညည်းက ဂျစ်တူးမကိုး”

ဟော! ဒီနာမည်က တကယ်ပဲတွင်ရချေပြီကော။ ဒင်း ကြောင့်... ဒင်းကြောင့် အဲဒီကောင့်ကို ငရုတ်ဆုံထဲ စိစိညက် ညက်ကြေသွားတဲ့ငရုတ်သီးလိုသာ ထုထောင်းချင်လိုက်တာလေ။

“ဖြည်းဖြည်းထောင်းလေ၊ ငရုတ်ဆုံ ကွဲသွားဦးမယ်။ ဘယ်လိုကလေးမလဲ”

စပါးလင်ထောင်းနေတာမို့ အန်တီက သတိလှမ်းပေး လိုက်လေ၏။ မနက်ဖြန်ပိတ်ရက် လူစုံမှာမို့ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားမတဲ့လေ။ ညကထည်းက ငါးမွှေးထားတာမို့ ငါးကြင်းဖြူ ကိုမွှေးနေအောင် စပါးလင်နဲ့ ငံပြာရည်ရောပြုတ်နေတဲ့အနံ့က မီးဖိုခန်းထဲမှာ မွှေးပျံ့နေတာပါပဲ။

“မနက်စောစော အန်တီနဲ့ချေးလိုက်ဦးနော် မမ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“ကိုခက ဘူးသီးကြော်ပိုကြိုက်လို့ အကြော်ဆိုင်မှာ ဝင် မှာထားရဦးမယ်။ မပုရေ! ငါးအိုးရရင် ချပြီးအအေးခံလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မစပယ်”

ငါးမွှေးဖို့ ဆီသပ်ရမှာကို မမထုထောင်းနေရပါ၏။ အိမ် မှာဆို ဒီလိုချက်စားတာမျိုးမရှိဘဲ မုန့်ဖိုးကနေ Order မှာတာမျိုး ပဲ ရှိခဲ့တာပါလေ။ ရန်ကုန်ရောက်မှပဲ ဒီလိုချက်ပြုတ်ရတာရှိတာ မဟုတ်လား။

“မမတို့ဆီမှာက မုန့်ဖတ်ကို အခုပြုတ် အခုစားပဲရှိတာ အန်တီရဲ့။ သိပ်စားလို့ကောင်းတာပဲ”

“ကိုသုပြောပါရှင်၊ သူရောက်တုန်းက မြို့တစ်ပတ်လည် ပြီး စားခဲ့သတဲ့။ မော်လမြိုင်သူတွေ လက်ရာကောင်းမှန်း အန်တီ သိပါတယ် မမရယ်။ ညည်းကျ ဘာများတတ်လို့တုန်း”

“အခုသင်နေပြီလေ အန်တီရဲ့၊ မမသင်တာ ရန်ကုန် လက်ရာဆိုတော့ ဟိုရောက်မှ ဘွားကိုပြန်ချက်ကျွေးပြီး ကြားရ မှာပေါ့”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာတော့၏။ မုန့်လုပ်စားမှန်းသိရင် ဟိုကောင်လေးလည်း ရောက်လာဦးမှာပေါ့။ တွေ့ရင် ဘာပဲ၊ သူ့ အမျိုးအိမ်မို့ တဂျောင်းဂျောင်းဝင်ထွက်တာကိစ္စမရှိ။ မမကို လူ ရှေ့သူရှေ့ အရှက်ကွဲအောင်လုပ်မှာကိုတော့ မကျေနပ်ပါလေ။

“စန္ဒီ့ကိုလည်း စိတ်ထားသေးတယ်”

“မစန္ဒီက ရွှေကြည်ဆွမ်းမကင်း သိပ်ကြိုက်တယ်နော်”

“အင်း... ထိုးဖို့အချိန်မရှိတော့လို့ Order တစ်ဖန်းပဲ မှာထားတယ် မပုရဲ့။ အိမ်မှာ အုန်းနို့ကျောက်ကျောပဲ ထိုးရအောင် မမ ငရုတ်ဆုံထောင်းတာပြီးရင် ကျောက်ကျောမွှေဖို့လုပ်ဦး”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ အန်တီ”

“သကြားနို့ကျောက်ကျောမှုန့် ရောရမှာလေ။ လာ! အန်တီ ပြမယ်၊ မောင်ထွန်း အုန်းသီးခွဲတာပြောလား”

အန်တီခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေစဉ် ကားသံကြားလိုက်ရပါ ၏။ ဦးဦးက ညနေငါးနာရီကျော်ကျော်ကတည်းက ပြန်ရောက် ပြီး အပေါ်ထပ်ညှို့ခန်းမှာ စာဖတ်နေပြီလေ။ အခုကားသံက ဦးခ ပြန်လာတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အန်တီက ဘယ်သူပဲပြန်လာလာ ထွက်ကြိုနေကျမို့ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွားလေသည်။

“မနက်ဖြန်မရွှေ့နဲ့လေ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ဒီကောင်မလေး က အကျင့်ပါသွားမှာပေါ့မေမေရဲ့။ ခက်တာပဲ”

“အိမ်စာတွေပြီးပြီဆိုမှ ခေါ်ခိုင်းနေတာပါသားရယ်။ ပြီး နေပါပြီ”

အန်တီနှင့်ဦးခ စကားပြောရင်း မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ မမကို ဒီမီးဖိုချောင်ထဲမှာ မနေစေချင်

လို့လား။ စာမသင်ခင်က အမြဲလိုလို ဒီအခန်းနဲ့ ခြံထဲမှာပဲ ဝိုင်း လုပ်ပေးနေရတာလေ။

“ဟိုကောင်မလေး အဲဒါတွေထားခဲ့။ စာကျက်ရမယ်”

“ဟင်! မမ ကျောက်ကျောကျိတာ သင်ဦးမလို့ ဦးခရဲ့”

“အဲဒါက အရေးကြီးလား စာက အရေးကြီးလား”

“စာ... ”

“အေး... သိရင် ခုချက်ချင်းထလာခဲ့။ ငါသိပ်မပြော ချင်ဘူးနော်”

“သွားသွား... သမီး”

“ချက်ပြုတ်တာတွေကို စာမေးပွဲပြီးမှ ဆက်သင်ပါ မေမေ။ အခု သူ့အတွက် စာမေးပွဲအောင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်”

“အေးပါ”

အလို! အမြဲလိုလို ရိုရိုသေသေပြောဆိုတတ်သည့်ဦးခ က အန်တီကို ဒီလိုပြောတယ်တဲ့လား။ အံ့ဩပါရဲ့။ အိမ်မှာ ဦး ဆောင်ပြီး စီးပွားရှာနေတဲ့ဦးဦးကတောင် ဒီလောက်ဩဇာမပြ တတ်ပါလေ။ အဘယ့်ကြောင့် သားဖြစ်သူက ဒီလိုပြောခွင့်ရတာ ပါလိမ့်။

“ဒီနေ့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ဒီနေ့အပြတ်လုပ်ပါ မမဟန်

သီဇော်။ မနက်ဖြန်ကိုအကြွေးမတင်ပါစေနဲ့။ Sunday ဆို သင် ပြီးသမျှစာအားလုံး ပြန်နှေးရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်သိ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်မှပေါ့။ မင်းကို ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာ ပထမဦးစားပေးက စာမေးပွဲအောင် ဖို့ပဲ။ ပြီးမှ ကျန်တာကိုလုပ်ဖို့စဉ်းစား”

“ဟိ! ဟိ!”

ကားဟွန်းသံကြောင့် ပြောလက်စစကားကိုရပ်ကာ ဦးခ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကားနီနီလေးကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် မမ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိတော့သည်။ ရောက်လာပါပြီ ဒင်။ ညမိုးချုပ် ကြီး ပေါက်ချလာပြန်တယ်လို့။

“ကိုကြီးရောက်နေပြီလား”

“အေး... ငါရေချိုးဦးမယ်၊ ပြီးရင် အိမ်စာလာပြ။ စာ ကျက်တော့”

“ဂျစ်တူးမ”

မင်းသုစံက အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် မမကိုတရင်းတနီး ခေါ်ကာ လက်မောင်းကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲထိုးလိုက်လေ ၏။ ငယ်ငယ်စာနားက ဒီလိုမျိုးလုပ်တာ ကိစ္စမရှိ။ ခုအရွယ်ရောက်

နေချိန်မှာ ဒီလိုတရင်းတနီးပုံစံကို ဦးခရှေ့ လုပ်လိုက်တာကတော့ မသင့်တော်ပါလေ။

“ဟေ့ကောင်!”

“ဟာ! လန့်လိုက်တာ ကိုကြီးရာ၊ ဘာလဲဗျ”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“နှုတ်ဆက်တာလေဗျာ”

“နှုတ်ဆက်ရအောင် မင်းနဲ့မမ ဘယ်တုန်းက သိလို့လဲ”

“အင်း... ကျွန်တော် ခုနစ်တုန်းနှစ်တုန်းကဆိုရင် (၆)

နှစ်လောက်ရှိပြီနော်။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား ဂျစ်တူးမ”

“ဘာ!”

ဦးခ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြည့်နေပြီမို့ ဇက်ပုကာ အသာလစ် ခဲ့ရတော့၏။ ပြဿနာပဲ။ ဒင်းလျှောက်ပြောတာနဲ့ပဲ မမအကြောင်း ဗလပွကို ဦးခဝါသိတော့မှာလေ။ အခန်းထဲဝင်ခဲ့ပေမယ့် အောက် ထပ်မှာ ကျွက်ကျွက်ညံသံက ကြားနေရပါ၏။ အိမ်ကို ဇရက်တစ် ကောင် ရောက်လာတာကိုး။

“ဘာလဲ... ကိုကြီးရာ၊ ရွယ်တူချင်းပဲကို။ အေးလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆယ်လလောက်ပဲကွာတာ။ သူတို့အိမ်မှာ တည်း တုန်းက သူ့မောင်နဲ့ ဘော်ဒါဗျ။ ကျစ်! ရစ်တယ်ကွာ”

ကိုသုက သူ့ကိုပွစ်ပွစ်ပြောကာ မေမေရှိနေသည့် မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားတော့၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီအိမ်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်လို့ မမနဲ့သိသွားရတာပါလိမ့်နော်။ မမပုံစံကတော့ ကိုသုနဲ့ရောချင်ပုံမရပါလေ။ ယုံရတာမဟုတ်။ ဒင်းတို့က ရွယ်တူနို့တော်ကြာ အိမ်မှာအုပ်ထိန်းနေတုန်း ငြိကုန်ရင် အန်တီလေး မျက်လုံးပြူးရမှာမဟုတ်လား။ ဖေဖေနဲ့မောင်နှမဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေက အေးပြီး အန်တီသဇင်က ဘွားလို ခပ်ထက်ထက်လေ။

“မနက်ဖြန်... ဟာ! ကော်တာပဲ၊ လာမှာပေါ့ ကြီးမေရ။ ဒက်ဒီနဲ့မာဖို့ကိုပါ ခေါ်လာမှာ၊ ဘာအတွက် ချက်တာလဲ”

“ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒီလိုပဲ မိသားစုဆုံတုန်း လုပ်စားတာမျိုးပါ။ မင်းမမစန္ဒီလည်း လာမှာလေ။ တကူးတက ထမင်းချက်ကျွေးပြီးဖိတ်ရင် လာချင်ဦးမှ။ မုန့်လုပ်စားတယ်ဆိုရင် လာမှာပဲလေ”

“မမစန္ဒီက မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ကိုး ကြီးမေရဲ့”

စန္ဒီအကြောင်း ပြောနေတာမို့ သူ့ခြေလှမ်းတို့ ရပ်လိုက်မိလေ၏။ ညီရောက်လာတာမို့ စကားပြောဖို့လိုက်ဝင်ချင်ပေမယ့် မဝင်ဖြစ်တော့ပါ။ ဟိုကောင်မလေးကို စာစစ်ဦးရမှာလေ။ ရေချိုးမှပါပဲ။ အပေါ်တက်လာတော့ ဖေဖေက ဧည့်ခန်းမှာ သတင်းစာ

ဖတ်နေလေ၏။

“သားပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ အောက်မှာ ကိုသုရောက်နေတယ်”

‘ဟေ! ဟိုနေ့က လာသေးတယ်ဆို၊ ညမ်းချင်ခါနီး ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

ဖေဖေက တူဖြစ်သူရောက်နေတာမို့ ညီမအကြောင်း မေးရန် အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားလေ၏။ ရေချိုးခန်းဝင် ရေချိုးကာ စန္ဒီအကြောင်းကိုတွေးနေမိသည်။ စန္ဒီဆိုတာ နို့နိုးမြင့်ပါ။ ဦးမိုးမြင့် ဒေါ်သူဇာတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ ဦးမိုးမြင့်က ဖေဖေမိတ်ဆွေ၊ ဒေါက်တာသူဇာက သူ့အခုလုပ်နေတဲ့ဆေးခုံကပါရဂူ။ ဒီတော့ ဒီလိုဒီလိုဆက်နွယ်မှုမျိုးနဲ့ စန္ဒီကို သူ့ဆုံခဲရတာပင်။

လှ၏၊ ချော၏၊ ယဉ်ပါ၏။ သို့သော် ပြီးပြည့်စုံမှုတို့ကြောင့် မျက်နှာထက် မာနရိပ်တို့ ယှက်ဖြာပေါ်လွင်နေတာပါလေ။ ဒေါက်တာသူဇာဆီ မကြာခဏဝင်လာရင်း သူနှင့်တွေ့ဖန်များလာရာမှ လူကြီးချင်း စကားတောက်ဖြစ်လာခဲ့တာ။ သူကလည်း ငြင်းစရာ မရှိအောင် စန္ဒီအပေါ်မြင်နေလေတော့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ အဆင့်ထိ ဖြစ်ကုန်တာပါပဲ။

'ချစ်သူ' လို့သတ်မှတ်ထားပေမယ့် စန္ဒီ့ကို ဒီနေ့အထိ 'ချစ်တယ်' လို့ သူတစ်ကြိမ်မှမပြောခဲ့။ စန္ဒီ့ကလည်း မမေးဖြစ်ခဲ့။ ဒီအသက်ဒီအရွယ်နဲ့ အဲဒီလိုပြောကြားရမှာကိုလည်း ရှက်စရာ ဟုသာ နှစ်ဦးသား ယူဆထားမိသလိုပါလေ။

စန္ဒီ့က အန်ကယ်မိုးမြင့်ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာပဲ GM ရာထူးနဲ့ဝင် လုပ်နေတာ။ သူက ဆေးရုံတစ်ဖက်နဲ့ အချိန်မအား။ ဒီတော့ လူချင်းတွေဖြစ်ဖို့ အတော့်ကိုခက်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ Phone ဆက် ရင်လည်း သူက အမြဲလိုလို Operation ဝင်နေတာမို့ Phone ကို ရုံးခန်းထဲမှာပဲထားခဲ့တာက များတာမို့ သိပ်မပြောဖြစ်။ အဲဒီ လိုခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေတဲ့ စေ့စပ်ပြီးသူတို့ပါပဲ။

စန္ဒီ့ဘက်ကတော့ ဖေဖေတို့လူကြီးချင်း ပြောကြတာကို မငြင်းဆန်ဘဲ လက်သင့်ခံတာမို့ ပွဲပြီးခဲ့ရတာပါလေ။ ပြီးပြီပေ။ ဘာများလိုသေးလို့လဲ။ အသက် (၃၀)ကျော်မှ အချစ်တွေ အသက် တွေ ရွတ်စရာလား။ ဒီလိုပဲ အိမ်ထောင်ပြုရုံပဲရှိတာပေါ့။

'မောင်' တဲ့။ သူ့ကို စန္ဒီ့ ဤသို့ခေါ်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရတာအမှန်ပါ။ ဘာမှမတိုင်ပင်ဘဲ ခေါ်တာနဲ့ သူဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်လိုက်ရတာမဟုတ်လား။ မာနကြီးပါတယ် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလေးရဲ့နှုတ်က ဒီလိုအခေါ်အဝေါ်မျိုး ထွက်လာ

ရဲတာပဲ ကံကောင်းလေ။ ရွယ်တူဖြစ်ပါလျက် 'မောင်' ဆိုတာက တော့ တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ အင်းလေ၊ 'မောင်' ဆိုတော့လည်း 'မောင်' ပေါ့။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဦးခ”

“ဘာလဲ၊ ငါရေချိုးနေတယ်လေ၊ မသိဘူးလား”

“အန်တီက မြန်မြန်လုပ်တဲ့၊ ညစာစားဖို့ပြင်ပြီးပြီလို့ ပြော ခိုင်းလို့ပါ”

အတွေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိလိုက်။ အတော်နှောက်ယှက်တဲ့ချာတိတ်မပဲ။ နေတာကြာလာတော့ ဘွား တို့ မေမေတို့ပါ ဤကလေးမကိုအချစ်ပိုလာကြတာ အသိသာကြီး လေ။ ဘာမဆို 'မမလုပ်ပေးမယ်လေ' ဆိုပြီး အလိုက်တသိလုပ် ပေးလာတတ်ပြီမို့ မချစ်ဘဲရှိမလား။ ဘွားမှအစ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကို ဇက်ကြောဆွဲပေးတာ နှိပ်ပေးတာလုပ်မှန်း သူအသိ။ တစ်ခါ တလေ ဒေါ်ပုနဲ့နှိပ်နယ်နေတာတောင် မြင်ရသေးတာလေ။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ ထွက်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းစား ပွဲမှာ စာအုပ်တွေတစ်ထပ်ဖြင့် ထိုင်နေသည့်မမကို အဆင်သင့် တွေ့ရပါ၏။ ဘေးမှာက ဟိုအကလောင်က မမကို မထိတထိ

စနေတာ မျက်စိနောက်စရာပါလေ။

“မလုပ်နဲ့ဟဲ့၊ ငါပိတ်ကိုက်မိတော့မယ် မင်းသူနော်”

“ကိုသူ မပြန်သေးဘူးလား”

“No! . . . ဒီည ဒီမှာအိပ်မှာ။ မနက်မှ စောစောထပြန်
မယ်။ မာမို့ကို Phone ဆက်ပြီးပြီ”

“ဟိုကောင်မလေး ထမင်းမစားဘူးလား”

“မမ ညနေက ဆာလို့ စားပြီးပြီ ဦးခရဲ့”

သူသက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်၏။ အပေါ်မှာ ဘွား
တော့ ရှိမှာပါပဲ။ လူကြီးတွေအကုန် အောက်ထပ်မှာရှိနေတာနဲ့
အပေါ်မှာ ဒင်းတို့နှစ်ဦးပဲ ရှိမှာလေ။ ဘွားက ဘုရားရှိခိုး ပုတ်
စိပ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ လူငယ်နှစ်ယောက်တည်း ဒီလို
လွှတ်ထားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ထမင်းစားရတာ စိတ်မဖြောင့်တာနဲ့
သိပ်မဝင်ဘဲ တစ်ပန်းကန်သာစားပြီး ထခဲ့မိတာလေ။

မင်းကြောင့် ငါထမင်းစားပျက်ရပြီ မမဟန်သိဇော်။

အခန်း (၁၄)

“ဪ... ကလေးတွေပဲ သားရယ်၊ ဘာစိတ်မချစရာ
နဲ့”

“နည်းနည်းကြည့်ထိန်းဖို့ ပြောရတာပါမေမေရဲ့။ အိပ်
မှာ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ ဘွားပဲရှိတာ။ မေမေက စက်ရုံသွားနေ
တာကို”

“အေးလေ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ မမလည်း သားဘွား
ဘွား မျက်စိမနောက်အောင် နေတတ်ထိုင်တတ် လိမ္မာနေပါပြီ
ကိုခရဲ့။ ဘာကိုစိတ်မချဖြစ်နေတာတုန်း”

“ကိုသူကိုကြည့်ပြောထားလေ၊ တော်ကြာ ဒီမှာစောင့်
ရှောက်ပေးရတုန်း ပြောစရာဖြစ်သွားတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ

မေမေရဲ့”

“ဒါတော့ မေမေလည်းသိပါတယ် သားရယ်၊ ကိုသုကာလည်း စက်မှုကျောင်းသားဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊ ဒီလောက်တော့ တွေးတတ်မှာပါ။ မမကို သူ့အဘွားက ဒီမှာစာသင်ခိုင်းတာမှန်ပေမယ့် တခြားကိစ္စတွေပါ လုပ်ပေးဖို့ရှိသေးတာ”

“ဟင်! ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်းမသိဘူး ကိုမြတ်သိခံရယ်။ သိချင်ရင် ရှင့်အဘွားကိုသွားမေးချေ”

မေမေရဲ့ပြောနေပြီမို့ သူ့ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ အစကတော့ ဒင်းကိုကြည့်မရဘဲ တစ်ခုချင်းလိုက်ပြောနေခဲ့တာပါ။ အခုတော့ဖြင့် လိမ္မာရေးခြားရှိနေတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲမဟုတ်ပါလား။ အားလုံးလည်းသိနေကြပြီမို့ အိမ်မှာ ‘မမရေ’ ဆိုပြီး ခေါ်သံဆူသံက မကြားရတော့တာ ကြာနေပြီလေ။

ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ‘မင်းသုခံ’ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာပြီး ဝင်ထွက်နေတာကဖြင့် မျက်စိနှောက်ရလောက်အောင် ဖြစ်လာရတာပါပဲ။ စကားမပြောရ၊ နီးနီးကပ်ကပ်မနေရလို့ အမိနဲ့ချရအောင် ကလည်း အခွင့်ကမရှိပြန်။ အသံတိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါတိုင်း မမရဲ့စာကျက်သံတိုးသဲ့သဲ့ကိုသာ အမြဲကြားနေရတတ်တာပါလေ။

Bio မဟုတ်ရင် English, ဒါမှမဟုတ်ရင် Physics နဲ့ Chemistry တစ်ခုခုကျက်နေတာမဟုတ်လား။ ငြိမ်နေပြီဆိုရင် အခန်းတံခါးစေ့ထားတာကို သွားဖွင့်ကြည့်လိုက်၊ သင်္ချာတွက်နေမှာပါလေ။ စာကျက်ရင် လူကြီးတွေမျက်စိရှေ့မှာ စိတ်ပါဝင်စားပြီး ကျက်တာကိုပဲ သူ့ကြိုက်တာမို့ မြင်နေရပါ၏။

အခုတော့ ကိုသူ နောက်ယုက်တတ်တာနဲ့ အိမ်ခန်းထဲမှာအောင်းပြီး ရှောင်နေရပြီလေ။ အနေခက်လို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြည့်မရလို့ပဲလား သူ့မတွေ့တတ်ပါချေ။ မမဘက်က ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ကိုသူကို အတင်းကြီးပြန်ရောနေတာမျိုးမတွေ့ရတာနဲ့ ရင်အမော သက်သာရတာပင်။

ဒါနဲ့များ ဟိုမှာနေတုန်းက ကောင်လေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။ ဘယ်သူတွေကများ ဒီသတင်းကိုလွှင့်ရပါသလဲ။ သူတို့မျက်စိရှေ့မှာတောင် သူစိမ်းဖြစ်တဲ့သူ့ကိုပင် ဤသို့မရောတတ်တာ အသိသာကြီးမဟုတ်လား။ တစ်ခုတော့ ရှိပါရဲ့။

ဒီကောင်မလေးမျက်ဝန်းအစုံမှာ ‘ကြာ’ ဆိုတဲ့ဆွဲငင်လွန်းသည့် အကြည့်မျိုးရှိနေတာပါ။ အရွယ်ရောက်စမိန်းကလေးဆိုရင်တော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ လမ်းထွက်လိုက်တာနဲ့ ကောင်လေး

တွေ တစ်ပြိုင်ကြီး လိုက်ပါလာတော့မှာကိုး။ ဤကလေးမကတော့ ဖြင့် အရွယ်ငယ်သေးတာရော မေမေတို့အရိပ်မှာ ဝိုင်းကောင်း ကျောက်မိ နေတတ်ထိုင်တတ်ဖြစ်နေတာရောကြောင့် စိတ်ချနေ ရတာပါလေ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ မြေးရဲ့၊ စနို့လာမယ်ဆိုတာ ထွက်မကြိုဘူးလား”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့်ဘွားအသံကြောင့် အတွေး ပြတ်သွားရပါ၏။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရယ်သံတို့ဖြင့်သာယာနေသလို တစ်ချက်တစ်ချက် မမစကားပြောသံက အိမ်ရှေ့သို့ ပျံလာတတ် လေသည်။

“မေမေပြောလိုက်လို့ တွေးနေတာ ဘွားရဲ့”

“ဘာများလဲ”

“မမကို ဒီအိမ်ပို့လိုက်တဲ့အကြောင်း”

“အလို! ဘွားဖြင့် မေ့တေ့တေ့တောင်ဖြစ်နေပြီ။ စပယ် က မှတ်မိတုန်းပဲပေါ့”

“အဲဒါဘာများလဲဟင် ဘွား”

ဘွားက သူမေးတာကို သဘောကျသလိုနယ် ပြုံးလေ ၏။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ အောက်ထပ်ညှို့ခန်းမှာ စကားပြောရန်

ဆိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ဖေဖေကတော့ ခပ်စောစောလမ်းလျှောက် ဆွက်သွားတာမို့ အိမ်မှာရှိနေပါ။ ဖေဖေထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ မှာ မေမေခွဲအတူ မမပါလိုက်သွားပြီး ရှေးမှပြန်ရောက်စဉ် မေမေ ကို သူခပ်တိုးတိုးပြောမိတဲ့ကိစ္စက မမအကြောင်းပါလေ။

“ဟုတ်တယ် မြေးရဲ့၊ တင်တင်က ဘွားကိုစာတစ်စောင် နဲ့အတူ မမကိုအပ်ခဲ့တာ။ စာထဲမှာ”

စကားပြောနေစဉ် ကားရပ်သံကြောင့် သူလှမ်းကြည့် လိုက်ပါ၏။ မနက်ကိုးနာရီပဲရှိသေးတာတောင် ဒီကောင် ပေါက် နှုတ်ပြန်ပါရောလား။ မိဘတွေနဲ့အတူမလာဘဲ စောစော ဘာ သာလုပ်ပြန်ပါလိမ့်။

“ဂျစ်တူးမ! ဟာ. . . ဘွားတောင် အောက်ရောက်နေ ပြီလား”

ကြည့်! လာတာနဲ့ ဒီနာမည်ကို စခေါ်တာပါပဲလား။ ဘွား ကြည့်တော့မှ အိမ်အတွင်းသို့မဝင်သေးဘဲ သူတို့အနီးသို့လျှောက် ဘာလေ၏။

“အစောကြီး ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ၊ အန်တီလေးတို့ ဆေးလေးတို့နဲ့ အတူတူလာမှပေါ့”

“စောစောကြိုရောက်တော့ ဝိုင်းကူပေးလို့ရတာပေါ့ ကို

ကြီးရ"

"အံ့မယ်! မလုပ်ဖူးတာတွေ စကားလုပ်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ အိမ်မှာ ဖင်ပူအောင်တောင် နေဖြစ်ရဲ့လား။ မနက်ကပဲ ပြန်သွားတာဆို"

"ဟင်းဟင်း... ရေချိုးပြီးပြန်ထွက်လာတာပေါ့ ဘွားရဲ့။ ကိုကြီးရဲ့အဆက်ကြီးရော ဘယ်တော့လာမှာလဲ"

"ဘယ်အချိန်လာလာပေါ့၊ မင်းအပူလား"

သူဘက်လှည့်ရစ်လိုက်တာမို့ ပြန်ဖြေလိုက်ရပါ၏။ အိမ်ကိုချက်ချင်းပြန်ပြီး ဒီကိုပြန်ပြေးလာတာကို သိသာနေတုန်း ဘယ်နှယ် သူ့ကိုလှည့်ရစ်ရတာလဲ။ သူ့အဆက်ကြီးဆိုတော့ မမနဲ့ဒင်းကပဲ ဘာလိုလိုသဘောမျိုးဖြစ်သွားရတာလေ။ မဟုတ်သေးပါဘူး ဒီကောင် ဘာ Style ချိုးချင်ရတာပါလိမ့်။

"လူပျိုကြီးတွေက အဲဒီလိုပဲသိလား ဘွား။ မျှော်နေရင် မျှော်တယ်ဝန်ခံရမှာပေါ့"

"အံ့မာ!"

"ဂျစ်တူးမရော ဘယ်မှာလဲ ဘွား"

"ရှိပါရှင်... ရှိပါ။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေမပေါ့"

"ဟုတ်လား"

"သူများတွေ အလုပ်ရှုပ်နေမှာပေါ့၊ သွားမရှုပ်နဲ့လေ"

သူပြောလိုက်မှပဲ ပိုဆိုးသွားသည့်နှယ်ပါ။ ကိုသူက ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာပေးမျိုး လုပ်ပြကာ အထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ သက်ပြင်းကိုမသိမသာရှိုက်ထုတ်လိုက်ရပါသည်။ မေမေက သည်း ဘာမှမတားမြစ် မပြောပုံနဲ့တော့ မမအနီးကို ဒီကောင်ကပ်နေတော့မှာကိုး။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။

"မမကို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သင်ပေးဖို့ရော၊ စာမေးပွဲအောင်မြင်အောင် သင်ပေးဖို့ပါ အကူအညီတောင်းထားတာ ချည်ရွယ်ချက်ရှိတယ် ကိုခရဲ့"

"ဘာများလဲ"

"အရွယ်ရောက်တာနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်အိမ်ထောင်ချပေးချင်လို့တဲ့"

"ဘယ်လို"

သူအံ့သြသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်နော်။ ကလေးကို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သင်ကြားပေးတာထားပါတော့။ ရည်ရွယ်ချက်က အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့တဲ့လား။ တကယ်ဆို ဘာဘွဲ့၊ သာဘွဲ့ရဖို့ ရည်မှန်းချက်မြင့်မြင့်လေးထားပြီး ပန်းတိုင်ရောက်အောင် တွန်းပို့သင့်တာလေ။ ခုတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ (အထက်

တန်းအောင်တာနဲ့) အိမ်ထောင်ချပေးမလို့တဲ့။ ရည်ရွယ်ချက်က သင်းပါ။ ဘယ်လိုအမျိုးအနွယ်တွေပါလိမ့်။ ခက်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုဘွဲ့ရတဲ့အထိတော့ ပညာဆက် သင်ပေးချင်တာ”

“အေး... ဘွားကလည်း ရည်စူးထားပါတယ် မြေးရဲ့။ အထက်တန်းအောင်ရုံနဲ့ ဘာများလူရာဝင်မှာတုန်း”

“ဒါနဲ့များ သူ့အဘွားက ဒီလိုကြီးရေးလိုက်ရလား”

“ဪ... မြေးရယ်၊ သူ့အမေတုန်းကလည်း ဒီအရွယ် နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာမို့ တင်တင်က မြေးကိုလည်း ဒီလိုပဲဖြစ် မယ်ထင်နေလို့ပေါ့။ တင်တင်မှာ ပွဲရုံနဲ့အိမ်ပဲ အာရုံရှိတာလေး အရှည်ကိုသိပ်မတွေးတတ်တာပဲဖြစ်မှာ”

မဖြစ်တော့ပါလေ။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန်မယ် တာ စုနေတဲ့မမဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့။ မေမေက တော့ သားသမီးချင်းစာနာတတ်သူမို့ မအေးနဲ့ခွဲနေရတဲ့ကလေးမ ကို အိမ်ပြန်လွှတ်ချင်နေမှာလေ။ တော်ကြာ ဟိုကိုရောက်တာနဲ့ ယောက်ျားပေးစားလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ဒီအရွယ်လေးနဲ့ နှမော့စရာကြီးဖြစ်မှာလေ။ တကယ် ဆို ဘွဲ့ရပြီး အသက် (၂၃) (၂၄)လောက်မှ အိမ်ထောင်ချပေး

သင့်တာမဟုတ်လား။ ဒါမှလည်း ဘဝရှေ့ရေးကိုတွေးတတ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဘက်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ရွေးဟတ်မှာလေ။ ဘဝကို အလေးအနက်ထားသင့်တဲ့အရွယ်မှ အိမ်ထောင်ပြုသင့် တာကို ဘွားဒေါ်တင်တင်ကြီး မတွေးတတ်ဘူးလား။ အိမ်ထောင် ကိုတည်မြဲအောင် ဘယ်လိုလုပ်စေမလဲဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ် တို့ ရှိသင့်တာပါလေ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ ဒုတိယဦးဟန်ဇော် နဲ့ ဒုတိယ ဒေါ်သီသီလို ခပ်ပေါ့ပေါ့အိမ်ထောင်ရေးမျိုးဖြစ်သွားမှ ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့။

“ဟော!”

စိတ်က အတွေးဖြင့်မောနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက် တာကြောင့် ထရပ်လိုက်ရပါ၏။ လေးလေးတို့ကားနှင့် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်သည့်နောက်ဆုံးပေါ်ကားထက်မှ အပြုံးဖြင့် ဆင်းလာသည့်က သူ၏စန္ဒီမိုးမြင့်ပါလေ။

“Morning...မောင်သိခံ”

“Morning... ပါ အန်ကယ်”

“ကိုအောင်မြတ်ရော”

“ဗေဗေ အခုပဲပြန်ရောက်လို့ ရေချိုးနေတယ်ထင်ပါရဲ့ အန်ကယ်။ ကြွပါအန်တီ၊ အန်တီလေးနဲ့လေးလေးတို့ရောက်ပြီ

ဘူးရေ”

အိမ်ထဲသို့ ဘူးကိုလှည့်ပြောလိုက်ရင်း ဧည့်သည်တွေကို ကြိုလိုက်ပါ၏။ အတွင်းမှမေမေထွက်လာတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သူက လူကြီးတွေနဲ့သိပ်စကားပြောတတ်တာ မဟုတ်ပါလေ။ ဖေဖေပါ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာပြီမို့ လူကြီးတွေ အဖွဲ့ကျသွားရပါ၏။ စန္ဒီက ခုထိအိမ်ထဲမဝင်သေးဘဲ သူနှင့်အတူ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်နေဆဲပါပဲ။

“မောင် နည်းနည်းပိန်သွားသလားလို့”

“ဟုတ်လား... ထင်လို့ပါ”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့။ မျက်နှာချောင်နေလို့ ပြောတာကို”

မျက်နှာကို ယောင်ယမ်းစမ်းလိုက်မိ၏။ ဟုတ်နေမလား စာမေးပွဲကြီးနီးလာပြီမို့ အိမ်က ကလေးမကိုဂရုစိုက်ပြီး စာပြပေးနေရတာလေ။ ညဉ့်နက်အောင် စာကျက်တိုင်း ဘေးမှာ (ဧည့်ခန်း)မှာ သူစောင့်ပေးတာမို့ အိပ်ချိန်နည်းနေရတာကို သူအသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

“အထဲဝင်လေ စန္ဒီ”

“မဝင်ချင်သေးဘူး။ စကားအေးအေးဆေးဆေးလေး

ပြောမလားလို့”

တိုက်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ဆီ ခြေလှမ်းနေတာမို့ သူပါလိုက်ခဲ့ရလေ၏။ သူက နဂိုကတည်းက စကားလည်းနည်းသူမို့ စန္ဒီကို သူ့ဘက်ကစပြီး မပြောဖြစ်ပါလေ။ ဘယ်တော့မဆို စန္ဒီဘက်ကသာ စပြောတာမဟုတ်ပါလား။

မြက်ခင်းပြင်ထက် ရပ်လိုက်စဉ် အကြည့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း မြက်ပင်တွေထက် ပို့ထားမိ၏။ ဒီမြက်ခင်းကို ညနေတိုင်း ရေပိုက်နဲ့ ရေဖြန်းပေးလေ့ရှိတဲ့မမရဲ့မြင်ကွင်းကို အိမ်စောစောပြန်လာရတိုင်း မြင်လေ့ရှိတာမဟုတ်လား။ သူတို့မိသားစု ပျိုးထောင်ပေးလိုက်တဲ့မိန်းကလေးကိုလည်း ဒီမြက်ပင်လေးတွေလို သန်မာ ရှင်သန်စေချင်တာ စေတနာအရင်းခံနဲ့ပါလေ။

“မောင်”

“...”

“မောင်လို့”

“ဟင်! ဟင်... ဘာလဲ စန္ဒီ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

မရေမရာအဖြေကို ပြန်ဖြေမိ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှေ့မှာ စန္ဒီတစ်ယောက်လုံးရှိနေပါလျက် နဲ့ သူ့အတွေးထဲမှာ မမအကြောင်းက ပေါ်လာရတာပါလိမ့်။ စန္ဒီ သာသိရင် သူ့ကိုပြဿနာရှာတော့မှာပဲ။

“ဒီနေ့ တမင်အချိန်အားယူပြီး ဒီကိုလာတာ ရည်ရွယ် ချက်ရှိတယ် မောင်ရဲ့”

လာပြန်ပြီ ရည်ရွယ်ချက်။ မနက်ကပဲ ဘွားက ဒေါ်တင် တင်ကြီးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကောင်း သောရည်ရွယ်ချက်၊ မြင့်မားသောရည်ရွယ်ချက်မျိုးဆိုလည်း ထား ပါတော့။ ခုတော့ဖြင့် အရွယ်ငယ်ငယ်မြေးမကို အိမ်ထောင်ရက် သား ချပေးမလို့တဲ့လေ။

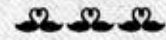
“စန္ဒီနဲ့မောင်ကို ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမလဲလို့ မေး ကြမှာ မောင်ရဲ့။ သိရဲ့လား”

“ဘယ်လို”

အံ့ဩရပြန်ပါ၏။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် သူ့အတွက် အံ့ဩစရာ တွေချည်း ဆက်တိုက်ဖြစ်နေရတာပါလေ။ စန္ဒီကိုအငေးသားဖြင့် သူ့ကြည့်နေမိ၏။ စန္ဒီ့မျက်နှာမှအပြုံးက သက်ဝင်နေသလို မျက် ဝန်းတို့မှအကြည့်တို့ကလည်း မျှော်လင့်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လှုံ့နေ တာမဟုတ်လား။

“ဦးခ... အန်တီက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီတဲ့”

ရုတ်တရက်ထွက်လာသံကြောင့် စန္ဒီ့အကြည့်က သူ့ထံ မှ လွှဲသွားလေ၏။ သူ့နောက်မှာရောက်လာသည့်မမထံ စူးခနဲ ကျသွားသည့်မျက်ဝန်းက စူးခနဲလက်ဖြာသွားရတာပါလား။ ဒီနေ့ မှပဲ ပိုပြီးယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန်ဝတ်စားထားပုံက ချစ်စရာကောင်း နေတဲ့မမဟန်သီဇော် ဖြစ်နေတာပါလေ။

အပိုင်း (၃)

ဘာကိုမှမရည်ရွယ်ပါဘဲ တစ်ဖက်သတ်ခွပ်ခွဲ
ချက်တွေက သူမနှင့်အနီးဆုံးသို့ရောက်အောင်
သူ့ကို တွန်းပို့လိုက်သလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ....

အခန်း (၁၅)

“သူလေးက”

“ဪ... မေမေ့ဆွေမျိုးထဲက ကလေးပါ ဒေါက်တာ၊ နယ်ကနေ စာမေးပွဲဖြေဖို့ရောက်နေတာပါရှင့်”

မေမေက ဒေါက်တာသူစာမေးတာကို တလေးတစား ပြန်ဖြေလိုက်ပါ၏။ စန္ဒီမေးချင်တာကို အမေဖြစ်သူက မေးလိုက်တာမို့ အတော်ပါပဲ။ ဒေါ်ပုနှင့်အတူ စားပွဲဝိုင်းပြင်ပေးနေသည့် မမကို အန်တီလေးကပါ အကဲခတ်နေမှန်းသိသာနေလေသည်။ ကိုသူက မမအနီး တကပ်ကပ်လိုက်လုပ်နေတာကို။

“သားနဲ့ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးနေတာလဲ”

“မာမိကလည်းလေ၊ ဒါ ဘွားတင်ရဲ့မြေးဗျ။ ဒက်ဒီဘော်ဒါ ဦးအောင်မြင့်ရဲ့တူမ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟေ! ဒါ ဂျစ်တူးမလေးလား”

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ”

အန်တီလေးမျက်နှာ ခပ်မူန့်မူန့်ဖြစ်နေပေမယ့် လေးလေးကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်သွားလေ၏။ ‘ဂျစ်တူးမ’ တဲ့။ ဒီခေါ်သံထဲမှာ အဘယ်မျှချစ်ခင်မှုတွေ နစ်မျောပျော်ဝင်နေလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်တာမဟုတ်ပါလား။

“သမီး ဘာ Major လာတက်တာလဲ”

“တက္ကသိုလ်လာတက်တာမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီရေ။ ခုမှ ဆယ်တန်း Third Year လာပြန်ဖြေတာ။ အား...”

မမကို လူရှေ့မှာ ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တာမို့ မင်းသူလက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်မိပါ၏။ လူကြီးတွေလိုသမျှ လိုက်ဖြည့်ပေးနေရတာမို့ အလုပ်များနေပါတယ်ဆိုမှ ဒင်းက ဘေးကနေ လိုက်ရှုပ်နေတာလေ။ ကိုသူဖေဖေမျက်နှာမှာ ချစ်စနိုးအပြုံးမျိုးထင်နေပေမယ့် ကိုသူမေမေကတော့ မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးဖြင့် မမကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုနည်းတူ ဦးခင်ချစ်သူကလည်း မမကိုခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်တာပါပဲ။ အကြည့်တွေထဲမှာ အထင်သေးနိုးမိချသည့်အရိပ်တို့က အထင်းသားပါဝင်နေတာမဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

နှိုင်းယှဉ်လို့မရအောင် မြင့်မားနေတဲ့နေရာမှာ ရှိနေတာတောင်မှ မမကို ဤသို့ဘာကြောင့်ကြည့်ရပါသနည်း။

“သမီး မမ”

“ရှင်... အန်တီ”

“အချို့ပွဲပြင်ထားတာ ယူခဲ့တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ညှို့ခန်းမှာထိုင်ကြတော့မှာမို့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး ထည့်ထားသည့်အချို့ပွဲကို ထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။ အတွင်းခန်းမှထွက်လာတော့ ညှို့ခန်းဆက်တီတွေမှာ လူကြီးတွေသာ ထိုင်နေကြပြီး ဦးခန့်မမစနီက ပြတင်းအနီးမှာ ရပ်နေကြလေသည်။

“သုံးဆောင်ကြပါရှင်၊ သမီးမမ၊ အပေါ်ထပ်မှာ သမီးအန်တီနဲ့ဦးဦးအတွက် သွားပို့ပေးပါဦး။ ဘွားနဲ့စကားသွားပြောနေလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မုန့်ပန်းကန်နှစ်ချပ်နှင့် ရေခွေးပန်းကို လင်ပန်းကြီးထဲ ထည့်သယ်ကာ လှေကားမှတက်ခဲ့ပါ၏။ အပေါ်ထပ်ညှို့ခန်းမှာ ဘွားနှင့် ဦးဦးတို့အန်တီတို့ အဖွဲ့ကျနေလေသည်။

“မေမေ့မြေးကို ကြည့်ပြောပေးပါဦး”

“ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ သမီးရယ်”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပြောရတာပေါ့မေမေရဲ့။ သားလို့ အရည်အချင်းနဲ့ တူတူတန်တန်မိန်းကလေးမျိုးပဲ တွေ့စေချင်တာ”

“သဇင်ကလည်းကွာ၊ အန်တီတင်တင်တို့ ချမ်းသာတာ အသိကို”

“ငွေကြေးရှိတာများ ဘာလုပ်မှာလဲ ကိုရဲ့။ သဇင်တို့ မှာလည်း ရှားမှရှားတဲ့ဟာ။ ပညာလည်းမတတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားကလေးမျိုးနဲ့တော့ မနီးစပ်စေချင်ဘူး။ အဟုတ်ပြော တာ”

ဘုရားရေ! မိသားစုဆွေးနွေးပွဲက မေအကြောင်းတဲ့လား။ ဘယ်လိုများ ရှာကြပြောနေကြတာပါလိမ့်။ လှေကားဆက်တက် ဖို့အင်အားမရှိတော့သလို ဖြစ်သွားရတာမို့ ခဏမျှရပ်နေမိပါ၏။ ပညာမတတ် 'ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စား'တဲ့လား။ သားသမီးချင်း မစာမနာပြောရက်ရတယ်လို့။

ဟုတ်ပါတယ်၊ အစတုန်းကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ် တဲ့ မမဟန်သီဇော်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဘာမဆို အလေး အနက်ထားတတ်၊ တွေးတောဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်

နေပြီမဟုတ်လား။ မြေကြီးက ဖြစ်လာတဲ့ရွှံ့ရုပ်ကလေးလိုမျိုး လို သလို ပုံသွင်းပေးနေတဲ့မိသားစုရဲ့အရိပ်မှာ နွေးထွေးလုံခြုံစွာ နေ ထိုင်နေတဲ့မမကို အမြင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးနဲ့ မြင်တတ်နေတုန်းပါ ပဲလားလေ။

“မနိုင်တော့ဘူးလား၊ ပေး! ငါသယ်ပေးမယ်”

ဘေးနားရောက်လာသည့်ကိုသူက မမလက်ထဲမှ လင် ပန်းကို ယူကိုင်လိုက်တာမို့ ပေးလိုက်ရပါ၏။ မမအပေါ်မှာ ကိုသူ ငိုးငိုးသားသားနဲ့ဆက်ဆံနေတာကို မမလည်းအသိပါလေ။ အရွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ့်ကိုမရိုးမသား ချဉ်းကပ်လာတဲ့ မည်သည့်ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားကိုမဆို စိတ် ထဲမှ အလိုလိုသိနေတတ်တာပါလေ။

ဒါနဲ့များ မမကို အဘယ်ကြောင့် အထင်သေးပြီး ပြော နေရတာပါလဲ။ ကိုသူလို စက်မှုကျောင်းသားကရော မမလို ဘာ မဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလားဆိုတာကို သေချာ အောင် အရင်ဆုံးမေးကြည့်သင့်တာမဟုတ်ပါလား။

“သုံးဆောင်ပါရှင်”

“မြေးတော့ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ရပါတယ် ဘွားရဲ့၊ အန်တီကမှ ပိုပင်ပန်းရတာပါ”

စားပွဲထက် ပြင်ဆင်ပေးပြီး လင်ပန်းကိုယူ၍ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ၏။ လှေကားမှအဆင်းမှာ မမကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည့် ဦးခအကြည့်ရောက်လာစဉ် ကျောပေးရပ်နေသည့် မစန္ဒီကပါ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဪ... ညွှန်သည်တွေရဲ့အကြည့်စူးစူးတို့က မမကို မနှစ်မြို့သလိုဖြစ်နေပါရောလား။

“သမီးစန္ဒီ လာလေ”

စန္ဒီကို မေမေခေါ်နေတာမို့ ထိုင်ခုံရှိရာဆီ လှမ်းခဲ့စဉ် မမက အတွင်းဘက်သို့ဝင်သွားတော့၏။ ဒေါ်ပုနှင့်အတူ ဆေးကြောစရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေတာမဟုတ်လား။

“ပန်းအိုးအလှပြင်ထားတာ လှလိုက်တာ၊ ကျွန်မသတိထားမိတယ်၊ ထမင်းစားခန်းထဲပြင်ထားတဲ့ ဂန္ဓမာအိုးရော၊ နှင်းဆီအိုးရော၊ အခု ဒီပိန်းပန်းအိုးပါ အတော်လှတာ။ စပယ်ပြင်တာ မဟုတ်လား”

မေမေပြုံးလေ၏။ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာသူဇာက အိမ်မှုကိစ္စတွေ မကျွမ်းကျင်ပေမယ့် မေမေကတော့ ဘွားလက်ထွက်ပီပီ အိမ်မှုကိစ္စ Specialist မဟုတ်လား။ ဖေဖေတို့သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းကတော့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေ ပြောနေတာပါလေ။

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မက အပေါ်ထပ်ညွှန်ခန်းမှာ ပြင်ထားတဲ့ ရှိုးပန်းနဲ့ ဒေလီယာနှစ်အိုးပဲ ပြင်တာပါ။ ဒီအောက်ထပ်က သုံးအိုးစလုံး မမပဲပြင်ပေးတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီကလေးက ဒါတွေလည်း တတ်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟင်းဟင်း... သင်ပေးရတာပါဒေါက်တာ။ နယ်မှာ ပေါက်ကျော်မလိုပဲ နေတတ်လို့ အဘွားဖြစ်သူက မေမေလက်ထဲအပ်လိုက်လို့လေ။ ဒီလိုပုံစံကျအောင် မနည်းကြီးကို ပုံသွင်းပေးရတာရှင့်”

“အာပေါက်တယ်လို့ပါ ထည့်ပြောလေ”

“အစ်ကိုကလည်း”

ဖေဖေဝင်ပြောတော့ မေမေ ချစ်စနိုးပြုံးလိုက်လေ၏။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ကလေးလို တန်ဖိုးထားပြီး ပြောနေတဲ့ အရိပ်အရောင်က မေမေမျက်နှာထက်မှာ အထင်းသားပေါ်လွင်နေတာ မဟုတ်လား။

“အင်း! ကျွန်မတို့သမီးကတော့ ဒီအမေ ဘာမှမတတ်ခဲ့လို့ ဘာကိုမှလက်ဆင့်ကမ်း မသင်ပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“သမီးစန္ဒီလည်း စီးပွားရှာတာ တော်ပါတယ် ဒေါက်တာ

ရယ်။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက အိမ်မှုကိစ္စမခိုင်နင်းရင်လည်း
ဩဿနာမရှိပါဘူး။ အိမ်ဖော်ခေါ်ထားလို့ရတာပါပဲ”

မေမေ စကားလှအောင်ပြောနေမှန်း သိနေပါတယ်။ ဆရာ
ဝန်မှို အိမ်မှုကိစ္စမခိုင်နင်းတာ ထားပါတော့။ ဆရာဝန်မဟုတ်တဲ့
စန္ဒီလိုမိန်းကလေးကတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်သင့်တာ
မဟုတ်ပါလား။ သူက နဂိုကတည်းက အိမ်ထမ်းဟင်းကိုသာ
ခုံမင်ပြီး အပြင်ဆိုင်ထွက်စားတာမျိုးကို ဖေဖေရော သူပါ အကျင့်
မရှိခဲ့ပါချေ။

“သားရော ကျွန်တော်ပါ စပယ်ကြောင့် အပြင်စာသိပ်
မစားဖြစ်ဘူးဗျ။ Restaurant သွားချင်တဲ့မိတ်ဆွေမှန်သမျှ အိမ်
ကိုဖိတ်ပြီး ကျွေးရပါရော။ စပယ်က အိမ်အလုပ်ရော အထည်
ချုပ်ပါ ကြီးကြပ်ရတော့ ပင်ပန်းရှာတယ်”

ကဲ! ဖေဖေက မေမေ တကယ်ပဲပင်ပန်းတာကို ရည်
ညွှန်းပြီးပြောတာမှန်သော်ငြား စန္ဒီမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရ-
တာပါလေ။ အပြင်အလုပ်လုပ်နေတဲ့စန္ဒီကဖြင့် အိမ်မှာ ရေခွေး
တစ်အိုးတည်တာကို ကူဖူးပါရဲ့လားဆိုတဲ့အတွေးမျိုး အလိုလို
ဝင်မိစေတာမဟုတ်ပါလား။

“စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ သမီးတို့ဆွေးနွေးတာ ပြီး

ပြီလား”

“ဘာကိုလဲ ဟမိ”

“မောင်သိခံကိုမေးမယ်ဆိုတာလေ”

ဒေါက်တာသူဇာက စကားစလိုက်တာမှို လူကြီးတွေ
အကြည့်က သူ့ထံပြုကျလာလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ခုမေးခုဖြေ
ဆိုပြီး အတင်းအကျပ်စစ်ဆေးခံရအောင် သူက ကျောင်းသားမှ
မဟုတ်တာဘဲ။ Operation ဝင်ရင်တောင်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ရဲရဲချပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီကိစ္စကို အလျှင်
စလို မဆုံးဖြတ်နိုင်ရတာပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ် မောင်သိခံရဲ့၊ အန်ကယ့်မိတ်ဆွေတွေက
လည်း မေးနေတာများနေပြီ။ စေ့စပ်ထားတာ ကြာနေပြီမဟုတ်
လား။ ဘယ်တော့များ လက်ထပ်ဖို့မိတ်ကူးထားလဲ သိချင်လို့
ပါ”

ဝိုင်းကျပ်နေကြပါရောလား။ တကယ်ဆို လူငယ်ချင်း
ညှိနှိုင်းပြီးရင် တော်ပြီပေါ့။ အလုပ်ကိစ္စကြောင့်ရော မမကိုပါ
Guide လုပ်ပေးနေရတာကြောင့် အလုပ်များနေရတာပါ။ လူပင်
ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းစေအောင် အဘယ်ကြောင့်များ လုပ်
ကြပါသလဲ။

“လောလောဆယ် အလုပ်မအားဖြစ်တာနဲ့ အဖြေမပေး နိုင်သေးတာပါ အန်ကယ်”

လူကြီးတွေ တအံ့တဩကြည့်ကြချေပြီ။ ဒီလိုပဲဖြေလို့ ရမှာလေ။ ချက်ချင်းကြီး ခေါင်းညိတ်ရအောင် အဖြေက အဆင် သင့်မှိုမနေတာကို။ မမစာမေးပွဲက နှစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့ တာ။ ကလေးကိုစိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ စာမေး ပွဲကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြေပါစေလား။ မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ အိမ် ကို စန္ဒီတို့ တဂျောင်းဂျောင်းဝင်ထွက်နေရင် စိတ်ရှုပ်စရာဖြစ်ကုန် မှဖြင့်။

“သားက ဘာကိုစဉ်းစားဦးမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်နေဖို့တိုက်ကို လည်း သမီးပဲသွားကြည့်ထားတာ။ သားပါစိတ်တိုင်းကျရင် ငွေ သွားချေလိုက်ရုံပဲ။ ဘာမှမခက်ဘူး”

အလို! တိုက်တောင် ကြည့်ပြီးပြီတဲ့။ တကယ်ဆို သူနဲ့ အတူတူသွားကြည့်သင့်တာပေါ့။ စေ့စပ်တုန်းကတောင် နှစ်ဦး သဘောတူခေါင်းညိတ်ခဲ့ရင် အခုလိုဘာပဲလုပ်လုပ် တိုင်တိုင်ပင် ပင်လေး ရှိသင့်တာပါလေ။ ခုတော့ဖြင့် သူမလက် သူမခြေနဲ့ လုပ်ချင်ရာကို ဦးဆောင်လုပ်လိုက်ရတယ်လို့။

တကယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ကိုဦးစီးရမယ့်ယောက်ျားက သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ။ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုရမယ့်လူကို နေရာမပေးဘဲ ခြေလှမ်းကျော်တက်တာမျိုးတော့မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ယူဆချင်ပါ ရဲ့။ စိတ်ထဲနည်းနည်းမျက်သွားရတာတော့ အမှန်ပါပင်။

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘာမှပြောမထားပါလား”

“ပြောရအောင် မောင်က အားတာကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်ကြည့်လည်း အတူတူပါပဲလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“တခြားကိစ္စတွေကျ Phone နဲ့ပြောပြီး ဒါကိုကျမပြော တာတော့ မဟုတ်သေးဘူးစန္ဒီ”

“မောင်ကလည်းလေ”

သူ့မျက်နှာ အတော်တည်သွားတာမို့ မေမေရိပ်မိသွား ပါ၏။ သူက တော်ရုံဖွင့်ပြောလေ့မရှိဘဲ မျိုသိပ်ထားတတ်တဲ့သူ မဟုတ်လား။ အခြေအနေကိုထိန်းသိမ်းပေးဖို့ မေမေဝင်ပြောရ တော့မှာလေ။

“သားက ခုတလော စိတ်ရှုပ်နေရလို့ပါ ဒေါက်တာရယ်”

“အလို! ဘာများစိတ်ရှုပ်စရာရှိလို့လဲ၊ ဆေးရုံမှာလည်း အလှည့်ကျ duty လဲပြီး Operation လုပ်ရတာပဲရှိတာကို”

“စိတ်ပန်းလှုပ်နန်းဖြစ်တာကို မေမေပြောတာပါ အန်တီ”

ဒီကိစ္စကို စနိန့်တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော်အကြောင်းပြန်လိုက်ပါမယ်”

သူ့အဖြေကို ကျေနပ်သော်လည်း ဘာမှတော့ ထပ်မပြောတော့ပါချေ။ လူတိုင်းမှာ အကြောင်းကိစ္စတွေ သူ့ဟာနဲ့သူ ရှိတတ်ကြတာမဟုတ်လား။ ဒါကို ဝင်စွက်ဖက်မရာမှမလိုအပ်တာလေ။ လူမှုရေးကိစ္စတွေဆိုတာ ရှုပ်ထွေးပါဘိသနဲ့။

“ဒါဆိုလည်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“အန်တီတို့ပြန်ဦးမယ် မောင်သိခံ၊ ဆေးရုံမှာ ဆုံကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စနိန့် Phone ဆက်လိုက်ပါမယ် မောင်”

သူခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ စေ့စပ်ကြရအောင် ဆိုပြီး သူ့ဘက်ကစပြောခဲ့တာမှမဟုတ်ပါ။ လူကြီးတွေစိစဉ်တာကို နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်း တစ်ပြိုင်တည်းညိတ်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူစိမ်းနှစ်ဦးအတူလျှောက်လှမ်းရမယ့်ခရီးမို့ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်သင့်သည်ဟုသာ သူယူဆထားပါ၏။ ရင်မောရပါလား မြတ်သိခံရယ်။

အခန်း (၁၆)

“လိုက်ပို့ပေးပါမယ်ဆို”

“မပို့နဲ့လို့ ငါပြောထားပြီးပြီလေ၊ ကျောင်းက အဝေးကြီးမှမဟုတ်တာကို”

“ဝေးဝေး မဝေးဝေး ငါပို့ပါမယ်ဆိုနေမှ”

“ကျစ်! နင်နော်၊ စာမေးပွဲသွားဖြေမယ့်လူကို စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ချင်နဲ့ဟဲ့။ ငါစိတ်တိုလာပြီ”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ မမလက်ကို ဆွဲခေါ်နေသည့်ကိုသူကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဒီကောင်ကတော့ စောစောစီးစီးကို ပြဿနာလာရှာပြန်ချေပြီ။ မမ စာမေးပွဲဖြေရမည့် ကျောင်းက ကားဂိတ်ဆင်းတာနဲ့ အနီးလေးမဟုတ်လား။

“ကိုသု”

“ဗျာ! ကိုကြီး”

“ဘာလိုက်ရှုပ်နေပြန်တာလဲ”

“မရှုပ်ပါဘူး ကိုကြီးရာ... သူ စာမေးပွဲသွားဖြေမှောင်
လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာပါ”

“သူမကြိုက်တာကို အတင်းကြီးလိုက်မပို့ချင်နဲ့လေး
ကျောင်းပိတ်ပြီဆိုရင်လည်း တခြားလျှောက်လည်နေပါလား
တဆိတ်ရှိ ဒီအိမ်ကိုချည်း ချောင်းပေါက်မတတ် လာလာနေတာ
မင်းအဘွားက ဘာမှမပြောပေမယ့် မင်းအမေက မကြိုက်ဘူး
ကွ”

“ဟာ! ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲဗျ”

“ဒါတော့ မင်းကိုယ်မင်း ပိုသိမှာပေါ့”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အချီအချပြောနေကြတာမို့ ကြား
ထဲကလူက အနေခက်ရပါ၏။ ဦးခလည်း သိနေတာပါလား။
အန်တီသဇင် လာတုန်းက ပြောသွားတာကို ဘွားများ ပြန်ပြော
လေသလားမသိပါလေ။ သူ့အဘွားအိမ်ကို သူလာတာဖြစ်ပါလျက်
မမနဲ့မတွေ့စေချင်လို့ မလာနဲ့ပြောလို့ရပါမလား။ ဒီအိမ်က မ
အိမ်မှမဟုတ်တာလေ။

“ကိုယ့်အဘွားအိမ် ကိုယ်လာတာပဲကို”

“အေးလေ... အဘွားဆီလို့ အကြောင်းပြပြီး မင်း
ဘယ်နှခါများ တကျောင်းကျောင်းလာတတ်လို့လဲ”

“ကိုကြီးကလည်း ဂျပန်မူလီပဲဗျာ၊ တော်တော်ရစ်တယ်”

“အေး... ငါရစ်တာက တော်တော်၊ မင်းအမေရစ်မှ
ပိုဆိုးနေမယ်။ အန်တီလေးအကြောင်း မင်းအသိဆုံးမဟုတ်လား”
မင်းသုက ဂျစ်ကန်ကန် မှုန်တေတေလုပ်နေလေ၏။
ဒီအချိန်လစ်တာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။ လွယ်အိတ်ကိုအသာ
ပိုက်ပြီး ကားဘေးမှအသာရှောင်ထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုကောင်မလေး!”

“ပလုတ်တုတ်!”

အလိုလေး!... ဆူတဲ့မြားက မမဆီကိုပါရောက်လာပါ
ရောလား။ မင်းသုစံကို လိုလိုလားလားညှိမြဲလုပ်ဖို့က မမမှမလုပ်
တာလေ။ အနေအတိုင်မတတ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါဘဲ အဖျား
ခတ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်ပါ။ မမဟာ သူ့စိမ်းတင်တွေ့ရဲ့အိမ်မှာ
အရိပ်လာခိုနေရတဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

“ရှင်...”

“လာ... ကားပေါ်တက်”

“ဟာ! ကိုကြီးက ဘာအထာလဲကွ၊ ကျွန်တော်ပို့မယ် ဆိုတော့ မပို့ပေးနဲ့ဆိုပြီး ရစ်ပြီးတော့ သူ့ကျ ဘာသဘောလဲ”

“ငါသွားမယ့်လမ်းက သူ့ဖြေရမယ့်ကျောင်းရှေ့က ဖြတ်ရမှာ။ တကူးတကလိုက်ပို့ပေးတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လမ်းကြိုလို့ ခေါ်တာ။ အသွားပဲပို့မှာ၊ အပြန်ကျ သူ့ဘာသာသူ လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်မှာပေါ့။ ဟိုချာတိတ်မ၊ လိုက်မှာလား”

“လိုက်မယ်... ဦး”

“ဂျစ်တူးမ!”

မင်းသူ ခေါ်နေပေမယ့် မမက ဦးခရဲ့ကားပေါ်သာ တက်လိုက်ပါ၏။ မမကြောက်ရမှာ ဦးခမဟုတ်ပါလား။ ကားမောင်းထက်လိုက်စဉ် ဟိုကောင်လေး ဒေါပွကျန်ရစ်ခဲ့တာကို လှမ်းကြည့်ရင်း မြင်နေရလေသည်။ အတော်ပါပဲ မင်းသူစံ၊ အန်တီသင်ပြောစဉ်ကတည်းက ရှောင်ချင်နေတာပါ။ ဘယ်လိုရှောင်ရမလဲ ဆိုတဲ့နည်းလမ်းကိုရှာမတွေ့ဘဲ ဦးခခေါ်ထုတ်မှပဲ လွတ်လပ်ဖို့ ပါးသွားရတော့တာပါလေ။

“အပြန်ကားစီးဖို့ ကားခပါလာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်တီပေးထားပါတယ် ဦး”

“အပုဒ်စေ့အောင် ဖြေခဲ့နော်၊ လောလောလောလောနဲ့

မကျန်ခဲ့စေနဲ့”

“ဟုတ်”

“စာလုံးပေါင်းတွေပြန်စစ်၊ စာစီစာကုံးကို ပြီးအောင်ဖြေ နော်”

အတော့်ကိုစိတ်ပူနေတာပါပဲ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့မမ တောင် ကိုယ့်စာကိုကိုယ် ဒီလောက်စိတ်မပူတတ်ပါလေ။ မှတ်ပုံ တင်ပါရဲ့လား၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ဝင်ခွင့်ကတ် ပါရဲ့လား၊ ပေတံ၊ ခဲတံ၊ ဘောပင်၊ Correction Pen ပါလား၊ မေးသမျှ တစ်ခုချင်းထုတ် ပြုပြီး ပြန်ဖြေရတာ အမောပါပဲ။

စိတ်တိုင်းကျမေးပြီးမှ စကားရပ်လေတော့၏။ ကျောင်း ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက် ပါသည်။ ဒါတောင် ကားပေါ်ကနေ ကားမှတ်တိုင်ကိုပြထားကာ လိုင်းမှားမစီးဖို့ စိုးရိမ်တကြီးပြောပြန်လေ၏။

ရော်! လူကို တောကတက်လာတဲ့တောသူလို့များ ထင် နေပြန်သလား။ အထင်တသေးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်မှန်း မမသိနေ တာပါလေ။

ကားကို ဆေးရုံဝင်း ကားရပ်သည့်နေရာမှာ ရပ်လိုက် ပါ၏။ duty ဝင်ချိန်စောနေမှန်းသိသော်လည်း အပေါ်ထပ်သို့

တက်လာခဲ့ပါသည်။ Night duty ထွက်လာသည့်သူငယ်ချင်း
မင်းဒင်က သူ့ကိုလက်ပြန်ပို့ဆက်လေ၏။

“Morning... သိခံ”

“Morning... မင်းဒင်”

“ဘယ်တော့စားရမလဲ”

“ဆာရင် ငါလိုက်ကျွေးမယ်လေကွာ၊ ဘာစားချင်လို့လဲ”

“မင်းကလည်း ယုန်ကလေး နှာစေးနေပြန်ပါပြီ၊ ငါပြော
တာက မင်းရဲ့ Wedding ကိစ္စကွ”

“ရှူး! . . .”

သူတီးတိုးအချက်ပြကာ နားနေခန်းသို့ဝင်လိုက်ပါ၏။ ရုံး
ခန်းနှင့်တွဲလျက် ဘေးချင်းကပ်မို့ ရုံးခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်တွေ
Nurse တွေက ပိုများနေမှာလေ။

“ဘာလဲကွ”

“ငါလည်း ဦးနောက်စားနေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“စန္ဒီနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့”

“ဟ! ဘာများခက်လို့လဲ၊ Hotel မှာ Date ယူ၊ Or-
der မှာပြီး ကျွေးမွေးညှိခံလိုက်၊ ပြီးနေပြီဟာကို။ ဒါလေးများ

ဘာလားကတောင် မင်းတို့အတွက် ဘာလက်ခွဲပေးရင်ကောင်းမလဲ
ဦးစားနေပြီ။ ကုတင်ကတော့ မင်္ဂလာဦးမောင်နဲ့အတွက် မိဘ
တွေပေးမှာတဲ့။ ဗီဂိုယူမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရေခဲသေတ္တာဖြစ်ဖြစ်
ဘာပေးရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး ငါ့ကိုတိုင်ပင်နေလေရဲ့”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ သူငယ်ချင်းတွေကတောင်
ဘာယူမလဲဆိုပြီး တိုင်ပင်ဖော်ရသေးတာလေ။ စန္ဒီကဖြင့် သူတို့
နေဖို့တိုက်ကို သူနဲ့ဘာမှမတိုင်ပင်ဘဲ သွားကြည့်ခဲ့တာမဟုတ်လား။
စိတ်ဆိုးတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ခုနေတာကတော့ အမှန်
ပါပဲ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကမှ ဘာဝယ်မယ်ဆိုတာကို တိုင်
ပင်သေးတယ်”

“အေးလေ. . . ဒါမှပစ္စည်းမတူမှာပေါ့ကွ”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။ အပြင်ထွက် စီးပွားရှာ
ကုမ္ပဏီအလုပ်လုပ်နေသူမို့ အိမ်မှုကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်
တာလေ။ တကယ်ဆို အိမ်ထောင်ကို ဦးဆောင်မယ့်သူကမှ အိမ်
ထောင်ဦးစီးမဟုတ်လား။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ကသွားမှသာ စန္ဒီက
ဘေးမှ ဒါမှမဟုတ် နောက်က လိုက်ပါလာရမှာပါလေ။

“စန္ဒီက အိမ်သွားကြည့်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ငါ့ကိုမခေါ်ဘူး”

“ဟော! ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်ကောက်နေကြပြန်ပါပြီ”

“စိတ်ကောက်တာမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ တိုင်ပင်သင့်တာကို တော့ တိုင်ပင်သင့်တာပေါ့။ ခုတော့ သူ့ခြေသူ့လက်ချည်း ရှေ့က ကြိုလုပ်သွားတာ ငါကဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“အိုခါနီး ဘယ်သူ ဂရီဂဂျောင်ကျနေတာလဲဟေ့”

မာလာပါ ရောက်လာတာမို့ သူ့ပိုအကျပ်ရိုက်ရချေပြီ။ ယောက်ျားလေးချင်းက ပြဿနာမရှိ။ မိန်းကလေးတွေက နဂိုကတည်းက စကားကို အထအနကောက်တတ်တာလေ။

“ဘာညစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“အံ့မာ! ငါလာမှ နင်တို့နှစ်ယောက်အသံတိတ်သွားတာ ဘာသဘောလဲ။ ငါ့အတင်းအုပ်နေတာလား။ မကြီးမငယ်နဲ့”

“ဘယ်ကသာ... ကြံကြံဖန်ဖန်”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေလည်း အတင်းပြောတတ်တာကို”

“အတင်းမပြောဘူးဟေ့၊ ဖြည်းဖြည်းပဲပြောနေတာ”

“သေဦးမယ်”

မာလာဦးက မင်းဒင်လက်မောင်းကို ပိတ်ရိုက်လိုက်လေ၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သလို လက်ကလည်းမြန်တဲ့ သူငယ်ချင်းပေကို။ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သလို ဆေးကျောင်းတက်ဖက်လည်းဖြစ်တာမို့ ဘာကိုမှဖုံးကွယ်လို့မရပါလေ။

“ငါမေးကြည့်ဦးမယ်”

“ငါ့ကိုလား”

“အေး”

“ဘာလဲ... မေးလေ”

“မိန်းမဘယ်နှမျိုးရှိသလဲ”

“ဟဲ့! နင့်မေးခွန်းကြီးက ဘာလဲ သိခဲရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျစ်! ငါဆိုလိုတာက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“စန္ဒီမိုးမြင့်ကြောင့် ဒီလိုမေးခွန်းထွက်လာတာ မာလာရေ”

မာလာက မချိုမချင်ပြုံးလေ၏။ ဒီနှစ်ကောင်တော့ သူ့ကို နှစ်ယောက်ညှပ်ပြီး နှိပ်ကွပ်ကြတော့မှာပါလား။ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်နေသည့်မင်းဒင်နား ရပ်နေရာမှ သူ့ရှိရာဆီသို့လျှောက်လာ

လေ၏။

“သိချင်လို့လား”

“အေး”

“သုံးမျိုးပဲရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက ယောက်ျားတွေကို လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ ဦးဆောင်စိတ်နဲ့မိန်းမ၊ နောက်တစ်မျိုးက ယောက်ျားတွေနဲ့လက်တွဲပြီး ရင်ပေါင်တန်းလုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့မိန်းမ၊ နောက်ဆုံးတစ်မျိုးကတော့ ယောက်ျားတွေကိုမှီခိုတတ်တဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းမမျိုးပဲ”

“နင်က ဘယ်အမျိုးအစားလဲ”

“ဒုတိယပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ဒါဖြင့် စန္ဒီက ပထမအမျိုးအစားဖြစ်နေတာပေါ့လေ”

“နင်မလေ့လာခဲ့ဘူးလား၊ ခုမှ ထဆွေးနွေးရတယ်လို့”

“ငါ့ကိုမတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်မျိုးကိုမကြိုက်တာ အမှန်ပဲ။ အခုလည်း Pressure တွေ စွတ်ပေးနေကြပြန်ပါပြီ”

“ဘယ်သူတွေကလဲ၊ ဒေါက်တာတို့လား”

“ရှား! . . . တိုးတိုး၊ တော်ကြာ ပေါက်ကြားသွားဦးမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်”

မင်းဒင်က လှမ်းသတိပေးလိုက်လေ၏။ အိမ်ပြန်အိပ်မယ့်သူက အိမ်မှုနံ့စွဲများမဖြစ်ဘဲ လန်းဆန်းလို့ပါလား။ သူ့လိုအိပ်ရေးဖျက်ရင် စိတ်ဆတ်စိတ်တိုနေတာမျိုးလည်း မင်းဒင်မှာ ရှိမနေပါလေ။ ဆေးကုသပေးတိုင်း အသံသြကြီးနဲ့ ကလေးတွေကိုချော့မော့ပြီး ရယ်စရာတွေပြောတတ်တဲ့သူပဲကိုး။

မာလာဦးကတော့ OG မို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တွေနဲ့ မီးယပ်သားဖွားလူနာတွေချည်း ကုသပေးရတာလေ။ သူကတော့ အသက်အရွယ်မရွေးဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ နှလုံးကိုကုသပေးရတာမို့ အလုပ်အရှုပ်ဆုံးနဲ့ လူနာအများကြီးကြည့်ရတဲ့ဆရာဝန်မျိုးပါလေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မှာချည်းရှိနေရတာမို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား။

တစ်ခါမှမတွေးဖြစ်တဲ့အတွေးတို့က ဦးနှောက်ထဲ ပြိုင်လားရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မာလာက သူ့ပုခုံးကိုအသာပုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ပါတယ် သိခံရဲ့၊ စိတ်ကို တင်းမထားနဲ့လေ”

“ဘာလဲကွ”

“မက်လာဆောင်ခါနီးရင် သတိသားက စိတ်ဂယောင်

ခြောက်ခြားဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးချင်လာတယ်လေ”

“ကျစ်! ကြံကြီးစည်ရာကွာ၊ မဆိုင်ပါဘူး”

“မင်း စန္ဒီနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကြောက်နေတာမဟုတ်လား”

“ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး မင်းဒင်ရာ၊ မင်းပြောမုတ်
မာလာပါ ငါ့ကိုအထင်သေးနေပါဦးမယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး”

တကယ်ကို သူမသိတာပါ။ မင်းဒင်တို့ပြောသလို သူ့
စိတ်က အဝေးဆုံးသို့ထွက်ပြေးချင်တာများလား။ မဟုတ်သေးပါ
ဘူး။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မထူထောင်ရဲရလောက်အောင် သူက
ခပ်ညံ့ညံ့လူမှမဟုတ်တာလေ။

“သိမ်”

“ဟင်”

“နင် ခြေတစ်လှမ်းကွဲပြီးနေတာကို သိရဲ့လား”

“အင်း”

ဝန်ခံခြင်းမမည်သည့် ညည်းသံက တီးတိုးထွက်သွားရ
ပါ၏။ ခြေတစ်လှမ်းကွဲပြီးနေပြီတဲ့။ နှုတ်ကျွံမှ ပြန်ရပ်လို့မရတာ
ဆို။ သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ရပ်လို့ရပါ့မလဲ။

ခက်လေစွ မြတ်သိမ်ရေ။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးသင်တပယ်လို့ ငါတော့ ပြော
ချင်တယ်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဆုံးဖြတ်
ပြီးမှ အမှားဆိုတဲ့နောင်တမျိုးတော့ နင့်ကိုမရစေချင်ဘူး”

ကျေးဇူးပါ မာလာ။ သူငယ်ချင်းတွေပေးတဲ့အကြံဉာဏ်
ကို သူယူဖြစ်အောင် ယူရမှာပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့တွေ့ရအောင် စန္ဒီ။
ပြောစရာတွေအများကြီးရှိနေလို့ပါ။

အခန်း (၁၇)

စာမေးပွဲပြီးပြီမို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောနေသည့် သူမအသံက တစ်အိမ်လုံးမှာ ပြန့်နှံ့နေပါတယ်။ ပျော်နေမှာပေါ့လေ။ အိမ်ပြန်ချင်နေပေမယ့် 'မပြန်ရဘူး' ဆိုသည့်အမိန့်ကို သူ့ချထားပေးတာမို့ Results မထွက်သေးခင် လေးလခန့် သင်စရာရှိတာတွေကို သူမ ဆက်သင်ရဦးမှာပါပဲ။

ဘွားဘေးနားရှိခုံမှာထိုင်ပြီး တရားစာအုပ်ဖတ်ပြနေတာမျိုး၊ ဖေဖေနှင့်အတူ စာကြည့်ခန်းဝင်ရှင်းပေးနေတာတစ်ခု၊ မေမေနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းမှာ ချက်ပြုတ်ပေးတာတစ်မျိုး၊ မောင်ထွန်းနှင့်အတူတူ ခြံထဲမှာ မြက်နှုတ်ပေါင်းရှင်းပေးတာအဆုံး ကူလုပ်ပေးနေသည့်သူမမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေဆာနေတာ

ပါလေ။

မနာလိုချင်စရာပါလား။ သူကဖြင့် တစ်ဦးတည်းစိတ် ရှုပ်နေချိန်မှာ သူမက အပြစ်ကင်းစင်စွာ ပျော်ရွှင်နေတာကိုး။ မာလာပြောသည့်စကားတို့ကို မကြာခဏကြားယောင်နေမိလေ ၏။ သုံးမျိုးစရိုက်ရှိသည့် ဣတ္ထိယတဲ့။ ဦးဆောင်လွှမ်းမိုးချင်သူ လက်တွဲခေါ်ဆောင်ချင်သူ၊ ဖိုခိုအားကိုးချင်သူ၊ ဘယ်လို Char-cter မျိုးနဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်သင့် ပါသလဲ။

ဘေးနားမှာ စန္ဒီတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာမို့ သူ့အတွက် Chance က လုံးဝမရှိတော့ပါလေ။ ဒီလိုတွေးမိလိုက်တိုင်း သူ ကိုယ်သူသာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်လာရတာပါလေ။ ဘယ်လိုဦးနှောက်နဲ့များ သူခေါင်းညိတ်မိခဲ့တာပါလိမ့်။ မျက်စိရှေ့ လှတပတမြင်ပြီး ထက်မြက်တဲ့အမျိုးသမီးလေးကို မျက်စိကျပြီး ရွေးမိခဲ့တာပဲထင်ပါရဲ့။

ဒီအရွယ်ထိတိုင် 'အချစ်' ဟူသည့်အရာကို ဘာမှန်းတောင် သူမသိတာ။ လူတွေသာ သိကုန်ရင် ဝိုင်းရယ်ကြတော့မှာလေ။ မင်းဒင်ပြောသလို မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး စိတ်တွေ ထွေတတ်တာ မျိုးများလား။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ သက်ပြင်းကို ဖွဖွပူတ်ထုတ်

လိုက်စဉ် နောက်ပါးဆီမှ ခြေသံဖွဖွကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဦးခ . . . အန်တီက ထမင်းစားရအောင်တဲ့”

“ . . . ”

“ဦးခ”

“ကြားတယ်၊ လာခဲ့မယ်”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ၏။ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားပြီမှန်းသိနေတာမို့ ခဏမျှရပ်နေမိပါသည်။ OFF ရက်မို့ သူ့သာ အိမ်မှာရှိလေ၏။ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီသို့သွားနေ သဖြင့် အိမ်မှာမရှိ။ မေမေကတော့ စက်ရုံကို နေ့တိုင်းသွားတာ မျိုးမဟုတ်ဘဲ ရက်ခြားသာ သွားတတ်တာမို့ အိမ်မှာရှိနေပါသည်။

“တော်ပါတယ်ရှင်၊ တော်ပါတယ်။ မမလုပ်တဲ့အာလူး ကက်တလိတ်က မမလိုဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ လှလှလေးပါတော်။ တကတည်း . . . ဝိုင်းကူချက်ပေးပြီး ပျော်နေရတယ်လို့”

ထမင်းစားခန်းဆီလျှောက်လာရင်း သူ့ပြုံးလိုက်မိလေ ၏။ စာမေးပွဲပြီးသွားတာတောင် အရင်လိုအိပ်ပုပ်မကြီးတော့တာ လေ။ ပျင်းရိတဲ့အကျင့်ကို မေမေတို့ပြင်ပေးလိုက်တာမို့ မနက် စောစောဆို ဘုရားခန်းဆီမှအမွှေးတိုင်ရနံ့ရနေသလို ဘုရားစာ ဖွဖွရေရွတ်သံက မနက်အရုဏ်ဦးကို မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံစေ

ပြီမဟုတ်ပါလား။

“လာ... ထိုင်၊ သား”

“ဘွားရော”

“ဘွားက ဆယ်နာရီကတည်းက စားပြီးနေပြီ ဦးခဲ... ဟုတ်သားပဲ။ ဘွားက အမြဲတမ်း ထမင်းစောစော... တတ်တာလေ။ Breakfast ဝိုင်းမှာသာ မကြာမကြာဆုံရတာနဲ့ ကိုး။ ဒူ့ကိုမြင်လိုက်ကြတိုင်း ‘ဘယ်တော့လဲ’ ဟူသည့်အကြံ... တွေကို ရှောင်ရှားနေရပါ၏။ အိမ်ခန်းထဲမှာမဟုတ်ရင် အပေါ်ထ... လသာဆောင်မှာ တစ်ယောက်တည်းရပ်ငေးနေရတာကိုပဲ အကျွ... ပါသလိုဖြစ်နေလေသည်။

“ဟော! Phone ထင်တယ်”

“မမ သွားကိုင်ပေးရမလား အန်တီ”

“အေး... သမီး၊ သိပ်အရေးကြီးတာမျိုးမဟုတ်... နောက်နာရီဝက်လောက်မှခေါ်ပါလို့ ပြောလိုက်နော်။ အန်တီ... ထမင်းစားချိန်ဖြစ်နေလို့ပါဆိုပြီးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

တွေ့လား။ ဘာလုပ်လုပ်ခွင့်တောင်းပြီး လုပ်တတ်... အကျင့်ကောင်းလေးပါ ရှိနေပြီကိုး။ ထမင်းစားဖို့ပြင်နေရာမှ

ရှေ့ညှည့်ခန်းသို့ သူမထွက်သွားလေပြီ။ စားပွဲထက်မှဟင်းလျာတို့ က စားချင်စဖွယ်ပါပဲ။ အာလူးကက်တလိတ်ကြော်၊ ကြက်သား နှင့်ဗူးသီးကာလသားချက်၊ မျှစ်သုတ်၊ ပဲပင်ပေါက်ပဲပြားကြော်၊ ကြက်ရိုးနှင့်ကြာဆံဟင်းချို၊ မျှစ်သုတ်က ရှောက်ရွက်ပါးပါးလှီး ထည့်ထားကာ သံပုရာသီးညှစ်ထားတာမို့ ဟင်းနဲ့တွေ့ထက် ပိုပြီး မွှေးနေသယောင်ပါလေ။

“ဟဲလို”

“ဘယ်သူလဲ”

မမ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ တကယ်ဆို Phone လက် ခံတဲ့သူကသာ မေးရမှာမဟုတ်လား။ အခုတော့ ဟိုတက်ကလည်း ဆောက်သေး။ အမေးကလည်း စမေးတော့တာ ဘာသဘောလဲ။ ဒီအိမ်မှာ Phone တဝှမ်းဝှမ်းလာတတ်ပေမယ့် ဒေါ်ပုသာ အမြဲ ကိုင်တတ်တာပါ။

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်၊ ဘာကိစ္စများ ရှိ လို့ပါလဲ”

“မင်း... မမဟန်သီဇော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စာမေးပွဲပြီးတာတောင် ခုထိ နယ်မပြန်သေးဘူးလား။

မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“ရှင်!”

အန်တီက နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ပြန်ဆက်၍ ပြောခိုင်းပေမယ့် ဦးခရဲချစ်သူကြောင့် မမပြောရဲပါလေ။ တကယ်ဆို ဦးခရဲပြောချင်ရင် ဦးခရဲ Hand Phone ကိုဆက်ပါတော့လား။ ဘာလို့ အိမ် Phone ကိုဆက်ရပါသလဲ။

“ဘာသဘောနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေတာလဲလို့ မေးနေတာ ဖြေလေ”

“ဟို... ဟို”

‘ဦးခက မပြန်ရဘူး’ လို့ပြောတာကို မမဘယ်လိုပြောပုံပါမလဲ။ လေးလပဲ ဆက်နေပါတဲ့။ Results ထွက်ပြီးရင် လက်ထောင် ရင်ကျော့ပြီး ပြန်တာကိုပဲမြင်ချင်တယ်တဲ့။ အန်တီဘီသဘောကလည်း ဒီတိုင်းပါပဲ။ မမကို အိမ်မှုကိစ္စပိုနိုင်နင်းအောင် သင်ပေးစရာတွေရှိတုန်းပဲတဲ့လေ။

ဦးဦးကရာ ‘ကလေးကို Speaking တို့ Computer တို့ သင်ပေးလိုက်ဦး’ တဲ့။ အိမ်ပြန်ရင် ဘွားအေအလိုလိုက်ထားပုံနဲ့ ဘာမှလုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ ‘ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်တက်ပါ။ ဘွဲ့ရပါစေ’ ဆိုတဲ့စကားကိုပြောတာက ဘွားပါပဲ။

ဒီတော့ အိမ်ရှိမိသားစုအကုန် ခွင့်ပြုမိန့်နဲ့ နေခွင့်ရနေတာကို ဦးခရဲချစ်သူက ဘာလို့မနှစ်မြို့ရတာပါလိမ့်။ မမက... မမက မစန္ဒီကို ဘာအနှောင့်အယှက်များ လုပ်မိနေလို့လဲဟင်။

“မင်းပုံစံကို တို့ကြည့်မရဘူး”

“ရှင်! မမက... မမက”

“မောင့်ကိုလား... ကိုသူကိုလား”

“ဟင်! ဘာ... ဘာကိုလဲ မမစန္ဒီ”

“မင်းအရှက်မရှိ ချိန်ရွယ်နေတဲ့မြားဦးကို ပြောနေတာလေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပဋိပက္ခဖြစ်မှာကိုမသိဘူးလား။ အန်တီသဇင်လည်း သူ့သားကိုပြောမရလို့ မင်းကိုတော်တော်တင်းနေတာကွ”

လူက ရှက်စိတ်တို့ဖြင့် ထူပူကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရိလာလေ၏။ စော်ကားဝံ့လိုက်တာ။ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ပြောရက်ရတယ်လို့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုချိန်နေတာတဲ့။ မမက အနေအထိုင်မတတ်ဘဲ လျှပ်ပေါ်လော်လီနဲ့ ယောက်ျားတွေကို ဈားယောင်းသွေးဆောင်နေတဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။

ပညာတတ်ဆို။ ဘွဲ့ရပြီး စီးပွားရေးကုမ္ပဏီမှာ ဦးဆောင်နေတဲ့အမျိုးသမီးရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားတွေက အထိန်းအကွပ်မဲ့လှ

ချည်လား။ ကောင်းကောင်းပြောလည်း ဒီစကား၊ ဆိုးဆိုးပြောလည်း ဒီစကားဆိုတာကို မမစနို့နားမလည်ဘူးတဲ့လား။ တကယ်ဆို 'အိမ်ကိုမလွမ်းဘူးလား၊ မျှော်နေကြမှာပေါ့' ဆိုပြီး အလိမ္မာနည်းနဲ့လို့လည်း ရပါတယ်လေ။

'လူလိမ္မာအပျက် အပြင်မထွက်ဘူး' ဆို။ မမဆို ဘာပဲပြောချင်ချင် မျှီချသိမ်းဆည်းတတ်တဲ့အကျင့်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပဲမဟုတ်ပါလား။ ပြောတတ်တာပေါ့။ အော်တတ်တာပဲဟာ။ အဲဒီလိုပြန်ပြောမိရင် ပြန်ခံပက်တယ်ဆိုတဲ့အပြစ်က ပိုကြီးတာလေ။ ဒါကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်တတ်ကျင့်ကြောင့် 'ခဲမပြောနားမထောင်' ဆိုတဲ့နာမည်ဆိုးကို မမရခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီလိုထုံပေပေနေတတ်လို့ ဘွားကတောင် 'ပြိတ္တာမနားထူမ' လို့ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး ပြောခဲ့တာလေ။ အခုတော့ ရေငုံနှုတ်ဆိတ်တတ်တဲ့ကောင်မလေးကို မျက်ရည်ကျခဲ့တဲ့ သတ္တိခဲမလေးကို မျက်ရည်ကျအောင် ဘယ်လိုများလုပ်ရပါသလဲ။

"မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ပြန်တော့ပေါ့။ ဘာလို့ အဲဒီမှာဆက်ရှိနေရသလဲ။ မင်းကို အန်တီစပယ်တို့က သမီးရင်းလိုသဘောထားပြီး ခေါ်တင်ထားတာလေ။ ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမယူ

ဘဲ ပညာသင်ပေးပြီး ဘာမဆိုအကုန်တတ်အောင် သင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်မှာလဲ... ပြော"

"မမ... မမ"

"မပြောနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ အေး... လူဆိုတာ ကျေးဇူးတရားကို ပြန်မဆပ်နိုင်ရင်တောင် ကျေးဇူးကိုတော့ သိတတ်ချတယ်ကွ။ ဒါမှ လူလို့ခေါ်နိုင်မှာ"

ဟုတ်ပါတယ်။ မမလည်း ဒါကိုမပြောပြပေမယ့် သိနေတာပါလေ။ သူများလက်ညှိုးထိုးပြမှ သိတတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဆုံးမသည့်စကားလုံးဖြစ်သော်ငြား ရင်ဝသို့လာစိုက်သည့်မြားတံငိုငှယ် စူးနှစ်ဝင်လာစေတာပါလေ။

"အန်တီက... အန်တီက..."

"မင်း... လူကြီးတွေရဲ့ကရုဏာစိတ်ကို အခွင့်ကောင်းမယူချင်ပါနဲ့။ အားနာသင့်တာပေါ့။ အလိုက်သိဖို့ဆိုတာ သင်ပေးစရာမလိုဘူး မမဟန်သီဇော်"

လက်ထဲကိုင်ထားသည့် Phone ကို ဖျတ်ခနဲယူလိုက်တာမို့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပါ၏။ ဦးခက် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တာမို့ မျက်နှာလွှဲကာ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ဘယ်သူနဲ့ Phone ပြောပြီး လေများနေသလဲလို့ ဆူတော့မှာထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ်ပါ”

ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားလေ၏။ ထမင်းစားနေရင်း ကောင်မလေး တော်တော်နဲ့ပြန်မဝင်လာတာမို့ သံသယဖြစ်နေတာပါ။ အစာစားချင်စိတ်လည်းသိပ်မရှိတာမို့ (၁၅)မိနစ်လောက်နဲ့ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို မနည်းကြိုးစားပြီး ကုန်အောင်စားလိုက်ရတာလေ။ ညှို့ခန်းကိုထွက်လာတော့ Phone ကိုကိုင်ထားသည့် မိန်းကလေး၏ရှက်ရဲရဲမျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီနေဟန်ကို မြင်လိုက်ရတာမဟုတ်လား။

Phone ကိုယူလိုက်စဉ် အသံက စန္ဒီမှန်းသိအောင်ကို ထင်ရှားနေတာလေ။ ဘာကြောင့် ဘာအတွက်နဲ့များ မမကို စကားတွေအများကြီးပြောနေရပါသလဲ။ လေသံမာမာကိုကြားလိုက်ရကတည်းက ကောင်းသောစကားတို့မဟုတ်နိုင်မှန်း သူ့သိနေပါသည်။

“မောင်လား”

“ကိုယ်တို့ Lunch စားနေလို့ နောက်မှဆက်ပါလို့ မမကိုပြောခိုင်းလိုက်တာပါ။ စန္ဒီ”

“Sorry... ပါမောင်၊ မောင့် Hand Phone ကိုဆက်တာ စက်ပိတ်ထားတာနဲ့ အိမ် Phone ကိုပဲဆက်လိုက်တာပါ”

မောင်ရဲ့”

“နာရီကြည့်ပြီးခေါ်ပေါ့ စန္ဒီ၊ နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုတာ Lunch Time မှန်း လူတိုင်းသိပါတယ်။ ကိုယ့် Phone က Bettery အားသွင်းနေလို့ ပိတ်ထားတာပါ”

“ဪ”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဟိုလေ၊ ဘာမှထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး မောင်ရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မမကို ဘာကြောင့်စကားအကြာကြီးပြောနေရတာလဲ စန္ဒီ”

အသံတိတ်သွားပြန်လေ၏။ မပြောဘူးလို့တွက်ထားပေမယ့် ပြောကိုပြောရမှာပါလေ။ ကိုယ့်အိမ်မှာလာတည်းတဲ့ ညှို့သည်ကို ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး စွက်ဖက်ပြောဆိုရလောက်အောင် လောလောဆယ်အခြေအနေမှာ စန္ဒီက သူတို့မိသားစုဝင်မှမဖြစ်သေးတာကိုး။ ဒါကိုမစဉ်းစားဘဲနဲ့ ဒီကလေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောတာတော့ လွန်သည်ဟု သူယူဆမိပါ၏။

“ဒီလိုဟိုလိုအကြောင်းပါ မောင်ရဲ့။ ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး”

“သာမန်အကြောင်းကိစ္စလောက်နဲ့တော့ သူ့မျက်နှာ

ဒီလောက်နီရဲပြီး ပျက်ယွင်းစရာမလိုဘူး စန္ဒီ။ ပြီးတော့ ဒေါသ ဖြစ်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို ကိုယ်က မျက်စိနဲ့မြင်နေရလို့ မင်းကိုမေးနေတာပါ”

“မောင်... မောင်က... မောင်က စန္ဒီထက် အဲဒီ မိန်းကလေးကို ပိုအလေးထားနေတာလား”

“ကျစ်! မဆိုင်လိုက်တာ”

“မဆိုင်ဘဲနဲ့တော့ စန္ဒီကို ဒီလိုစွပ်စွဲစရာမှမလိုတာ မောင် ရဲ့”

“ကိုယ်ပြောနေတာ မင်း Phone ဆက်တဲ့ကိစ္စကိုပါ စန္ဒီ။ မဆိုင်တာတွေ ဆွဲမပြောနဲ့”

“ပြောမှာပဲ၊ ပြောသင့်လို့ပြောရတာရှင်”

ပြဿနာပဲ။ သူ့ဘက်က နည်းနည်းလေးစမိတာနဲ့ ဟို ဘက်က အစဆွဲထုတ်တာ ရှည်ချေပြီ။ မိန်းမတွေလို စကားလည်း များများမပြောတတ်တော့ အခက်ပါပဲ။ သူ့က လူနာတွေကိုသာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ရှင်းပြညွှန်ပြလေ့ရှိပေမယ့် ဒီလိုစကားယှဉ် ပြောရရင် ဝန်လေးတတ်တာပါလေ။

“စန္ဒီ”

“မောင် Wedding ကိစ္စကို တွေဝေနေတာ သူ့ကြောင့်

မဟုတ်လား”

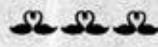
“ဘာ! မင်း... မဟုတ်တာတွေကို”

“အနာပေါ် တုတ်ကျတော့ နာတတ်မှာပေါ့”

“တော်ပြီ စန္ဒီ၊ မင်းစကားတွေ လွန်နေပြီ”

သူ Phone ကို ဝှက်ခနဲပိတ်ချလိုက်မိပါ၏။ စွပ်စွဲလိုက် ဘာပါလား။ မမကိုလည်း ဒီလိုမျိုးပြောလိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီ ဆက်ပိုရင့်သီးတဲ့စကားလုံးတို့နှင့်က ပိုဖြစ်နိုင်တာပါလေ။ ဟို ချာ ဘိတ်မကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်မိသောငြား အရိပ်သော်မျှ မမြင် ခုတော့ပါချေ။

ရှက်ရှာပေမပေါ့။ ရွယ်တူဖြစ်တဲ့ကိုယ့်နဲ့ တွဲပြောခံရတာ က ဘာမှမကြာသေးတာလေ။ ခုတော့ စန္ဒီမိုးမြင့်က သူနဲ့မှ မမ ဘန်သီဇော်ကို ယှဉ်တွဲပြီး စွပ်စွဲလိုက်ရတယ်လို့။

အခန်း (၁၈)

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မြေးရဲ့၊ ဒီလာပို့ပေးတုန်းက မောင်တင်အောင်ပဲဟာ။ ဒီတော့ လာကြိုရမှာလည်း တာဝန်ရှိတဲ့ မောင်တင်အောင်ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ် တစ်ယောက်တည်းပြန်ချင်ရတာလဲ။ မဖြစ်ပါဘူး... ဘွား စိတ်မချဘူး မမရဲ့”

သိပါတယ်။ ဒီလိုပဲအငြင်းခုံရမှာကို မမကြိုတွက်ထားပြီးသားပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်လေးပြန်သွားချင်ပေမယ့် လက်ထဲမှာ ငွေမှမရှိတာလေ။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေကို ခွင့်မတောင်း အသိမပေးဘဲ ပြန်မိရင် ရိုင်းသလိုဖြစ်မှာကို စိတ်ထဲက သိနေတာပါ။ အရင်လို တစ်စွတ်ထိုးဉာဉ်တွေ အခုတော့ ဘယ်ဆီမှာ ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားကုန်ပါလိမ့်။

ဘွားနဲ့အတူ လသာဆောင်မှာ ထိုင်နေရင်း တီးတိုးပြော
နေတာပါ။ ဘွားသိရင် အန်တီနဲ့ဦးဦးကတစ်ဆင့် ဦးခပါသိတော့
မှာပဲ။ ဒုက္ခပါပဲနော်။ မမကြောင့်နဲ့ ဦးခကို မစန္ဒီနဲ့ပြဿနာမတက်
စေချင်ပါ။ ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်မကြိုဆိုဘဲ ရောက်လာခဲ့ရသလို
မနှင်ခင် ပြန်သင့်ပြီမှန်း မမအတွင်းစိတ်က သိနေပါ၏။

“စပယ်တို့ ကိုခတို့ကို ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဘွားကိုပဲ မမအရင်ပြောတာပါ။ အန်
တီတို့သိရင် ဆူမှာပေါ့ ဘွားရဲ့”

“အေးလေ... အဆူခံရမှာကိုသိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့ပြန်
ချင်ရတာတုန်း”

‘ဘာလို့ပြန်ချင်ရတာတုန်း’ တဲ့လား။ မစန္ဒီကြောင့်လို့ပြော
လို့မှမရတာလေ။ ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့မမအတွက် လိမ်ညှာပြော
ရမှာက အခက်ခဲဆုံးပါပဲ။ အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ် ကလေးသာ
သာ ကောင်မလေးကို ဒီလိုလိမ်ညှာပြောတတ်အောင်လို့ သင်ပေး
တာ မမရဲ့ကံကြမ္မာပဲဖြစ်မှာပါလေ။

“အမေတို့ကိုလွမ်းလို့ပါ”

“ရော်! စာပေးပွဲပြီးကတည်းက မြေးကို Phone ဆက်
ခွင့်ပေးထားတာပဲ။ တင်တင်နဲ့ရော သီသီနဲ့ပါ တစ်ပတ်တစ်ခဲ

Phone နဲ့ စကားပြောနေရတာပဲမဟုတ်လား။ ဘာလွမ်းစရာများ
ရှိလို့လဲ။ ပြောပါဦး... မြေးနဲ့အတူ Phone ပြောတာကြာတဲ့
ကလေးက ဘယ်သူ”

“သားငယ်ပါ ဘွား၊ လေးလေးရဲ့သားလေးပါ”

“အေးလေ၊ အဲဒီမောင်လေးနဲ့လည်း စကားပြောရတာ
ပဲဟာ။ ဘွားနဲ့တောင် ပြောဖြစ်သေးတယ်။ ချောကလက်ကြိုက်
လား ဘွားတဲ့”

မျက်ရည်ပဲနေရာမှ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ပြောရင်းမှ သား
ငယ်ကိုပါ ပိုလွမ်းလာသလိုဖြစ်သွားရတာပါလေ။ လေးလေးကို
လာခေါ်ခိုင်းရမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ တော်ကြာ ဒီမှာဘာဖြစ်
သလဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ထင်ပြီး အပြေးရောက်ချလာမှ ပြဿနာ
ပိုကြီးသွားတော့မှာကိုး။

“ဒီမှာမပျော်တော့လို့လား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့”

“အောင်စာရင်းလည်း ထွက်ခါနီးနေပြီကို ပြီးတော့ မြေး
တက်နေတဲ့သင်တန်းတွေက မပြီးသေးဘူးလေ။ ဒီမှာ တို့လို့
တန်းလန်းထားပြီး ပြန်လို့မှမရသေးတာ။ ကိုယ်စလုပ်တဲ့အလုပ်
ကို မပြီးပြတ်သေးခင် မရပ်သင့်ဘူးဆိုတာ မမှတ်မိဘူးလား။

ပြီးအောင်လုပ်မှ အောင်မြင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမသိပါတယ်”

“အေး... အဲဒါဆို အိမ်ပြန်ချင်တဲ့စကား နောက်ထပ် မဟလေနဲ့မမရေ။ ခုတစ်ကြိမ်ကိုတော့ ဘွား ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ ရေငုံထားပါမယ်။ မြေးပြန်သင့်ချိန်ကျရင် ကိုခ ခွင့်ပြုလိမ့်မပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

ဟုတ်ကဲ့ပဲပြောရတော့မှာပေါ့။ ရှေ့ဆက်လို့မှမရတော့တာကိုး။ ဘွားလက်မောင်းကို နှိပ်ပေးတာပြီးတော့မှ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ သင်တန်းချိန်က နေ့လယ်ပဲမို့ မနက်နဲ့ညနေကို ဒေါ်ပုနဲ့ဝိုင်းကူပေးနိုင်တာပါလေ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ချိန်ရွယ်တာတဲ့လား။ မမဖြင့် ဤသို့ယောင်လိုတောင် မတွေးမိပေါင်။ မင်းသူ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ နေတာတောင်မှ မမက မောင်လေးလိုသဘောထားပြီး ခင်ခင်မင်မင်လေးပဲ နေမိတာပါ။ အိမ်မှာလည်း မောင်နှမတွေရှိတာမို့ သူစိမ်းလို့မမြင်ဘဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းမနေမိတာပဲရှိပါ၏။

ခပ်ခွာခွာနေမိတာ ဒီအိမ်မှာ ဦးခတစ်ဦးတည်းသာရှိတာပါ။ မမကို Guide လုပ်ပေးစဉ်က စာဆိုရင် ဦးခမျက်နှာကို

ကြည့်မိရင် စာတွေအကုန်မေ့ကုန်လို့ မျက်လုံးအကြည့်လွှဲပြီး စာရွတ်ပြခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ရိုသေလေးစားတဲ့အစ်ကိုကြီးအရွယ်မို့ ရိုနှိုမိတာလည်းအမှန်ပါပဲ။

ဒီလိုမျိုးနေတတ်တဲ့မမကိုမှ ဦးခနဲ့မင်းသူတို့ကို မမနဲ့စွပ်စွဲရတယ်လို့။ ညီမအရွယ်လေးမို့ ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး ပြောပါတော့လား။ ဆိုဆုံးမသလိုပြောရင် ခံရတဲ့လူက နာခံပြီး ခံစားရသက်သာမှာပါလေ။ ခုတော့ ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့နဲ့ နားထဲ မကြာခဏ ပြန်ကြားယောင်နေမိတာမို့ မမမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေပျောက်ကွယ်သွားတာ ကြာပါပြီကော။

“ဂျစ်တူးမ”

ဟော! ပေါက်ချလာပြန်ပါပြီ။ လက်ထဲမှာ မုန့်ပုံးတွေ သစ်သီးခြင်းတွေနဲ့မို့ ဘွားဆီလာတာပေါ့။ ဒါကိုမြင်ရင် ဘာပြောဦးမှာပါလဲ မစန္ဒီ။

“ငါလာမယ်မှန်းသိလို့ ထွက်ပျော်နေတာပေါ့လေ”

“သေလိုက်! ငါ့ဘာသာညောင်းလို့ လမ်းဆင်းလျှောက်နေတာဟဲ့”

“ဘွားသစ်ရော”

“လသာဆောင်မှာရှိတယ်”

“မာမိပို့ခိုင်းလိုက်တာဟ၊ နင်မိလိုက်ခဲ့လေ”

“ဘာလိုလိုက်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အဘွားကိုယ်ကန်တော့ပေါ့၊ ငါနဲ့မှမဆိုင်တာကို”

“အဲဒီလိုခွဲခြားခွဲခြားလား”

“ဒါပေါ့”

“ဒါမပေါ့ဘူး... လေးတယ်ဟ၊ ကူသယ်ပေး။ လိမ္မာ ပါတယ် ဂျစ်တူးမရာ”

“အံ့မာ! လူကိုညာခိုင်းနေပြန်ပါပြီ”

တကယ်လည်း ကူညီသင့်တာမို့ မုန့်ပုံးနှစ်ပုံးထည့်လာ သည့်အထုပ်ကို ကူသယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ အပေါ်ထပ် လသာ ဆောင်ရောက်တော့ မျက်စိမှိုတ်ပြီး ပုတီးစိပ်နေသည့်ဘွားကို မင်း သုက ခြေသံဖွဖွနှင့် အနီးသို့ကပ်လာပြီး ဘွားရဲ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်လေ၏။

“ဘုရားကြီးငုတ်တုပ်! ဟယ်... လန့်လိုက်တာ ကိုသု ရယ်”

“ဘုရားကြီးငုတ်တုပ်မဟုတ်ပါဘူး ဘွားသစ်ရဲ့။ အဘွား ကြီးငုတ်တုပ်ပါ”

“နင်နော်... လူကြီးကို ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ”

“ဘွားအတွက် မာမိပို့ခိုင်းလို့ လာပို့တာ”

“ယုံအောင်လည်းပြီးပြီ။ မင်းအမေလား ဒီကိုလွှတ်မှာ”

“တကယ်ပြောတာ ဘွားသစ်ရဲ့။ မယုံရင် မာမိကိုမေး ကြည့်လိုက်။ ကျွန်တော် Phone ခေါ်ပေးမယ်”

“တော်ပါအေ၊ အလုပ်ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့”

ဘွားနှင့်မြေးဖြစ်သူ မင်းသု စကားကောင်းနေပြီမို့ သင် တန်းသွားရန် ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ Speaking ရော Computer ပါ ရက်ခြားစီတက်နေရတာမို့ တစ်ပတ်မှာ ခြောက်ရက်လုံး နေ့ ခင်းဘက် မအားတော့ပါလေ။ မင်းသုတွေ့ရင် လိုက်ပို့ပေးမယ် ပြောနေမှာမို့ အသာလစ်ရတော့မှာပါပဲ။

“ဒေါ်ကြီးပု”

“ဝေ! . . . ဘာလဲသမီး”

“မမသင်တန်းသွားတော့မယ်၊ ခါတိုင်းလို ညနေလေး နာရီကျော်မှပဲ ပြန်ရောက်မှာနော်။ ဘွားမေးရင် ပြောပေးပါ”

“အေးအေး... သမီး”

ဒေါ်ပုကိုအသိပေးခဲ့ပြီး ခြံထဲမှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ လမ်း ထိပ်ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေစဉ် ကားနီနီလေးက လမ်းထဲ မှ ထွက်လာလေသည်။ မမက အရင်မြင်သွားတာမို့ ကားမှတ်တိုင်

ရှိကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်နှင့် ကွယ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ မင်းသု မတွေ့ပါစေနှင့်။

“တိ! တိ!”

“ကျစ်တူးမ”

“ကျစ်!”

“ဘာလဲ”

“လာလေ၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မပို့ပါနဲ့၊ မလိုပါဘူး။ ငါလိုင်းကားစီးနေကျပါ”

“နင်ကလည်း လမ်းကြိုလို့ခေါ်တာကို အိုက်တင်ခံနေပြန်ပါပြီ။ ကိုကြီးခေါ်တော့ နှစ်ခါမငြင်းဘူးမဟုတ်လား”

မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ လုပ်ပြန်ပြီတစ်ယောက်။ မမစန္ဒီပြောထားတာဖြင့် ဘာမှတောင်မကြာသေးတာလေ။ ခုတစ်ခါ မင်းသုကပါ ဤသို့တစ်လွဲတွေးပြီးပြောနေရင် မခက်ချေဘူးလား။

“လိုက်မယ်... လိုက်မယ်ဟယ်”

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့”

မင်းသုနှင့်စွပ်စွဲတာက ကိစ္စမရှိ။ လူငယ်ချင်းမို့ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းလို့ရမှာပါလေ။ ဦးခက လူကြီးမို့ မမလည်း မျက်နှာပူရတာမဟုတ်လား။ မမစန္ဒီပြောလိုက်ကတည်းက ဦးခရှေ့မှာ

လမ်းပင်မလျှောက်ခဲ့တော့လောက်အောင် အနေခက်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ။

“နင်ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ မေးကြည့်တာပါဟ၊ နင်နဲ့ ခါက ရွယ်တူပဲဟာ။ ဘာမဆိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရပါတယ်”

ကဲ! ဘယ်လောက်ပွင့်လင်းတဲ့ကောင်လေးပါလဲ။ မမရင်နှင့်ဖြစ်အောင် လမ်းအဆင်သင့်ပွင့်ပေးနေတာလေ။ မျက်နှာမှာ ခေါ်သတဲ့။ မမမျက်နှာမကောင်းတာကို တစ်ခါတလေမှလာတတ်တဲ့မင်းသုတောင်မှ သတိထားမိရင် အိမ်ကမိသားစုက မသိဘဲ နေပါ့မလား။

ရင်မောဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ငါ့မျက်နှာမှာ အရမ်းသိသာနေသလား”

“အေး”

“မင်းသု”

“ပြောလေ”

“ငါ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်... ပြောစရာဆိုတာထက် ဘာင်းဆိုစရာဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

မင်းသုက ကားကိုအရိပ်ကျနေသည့်လမ်းဘေးမှာ ကပ်ပြီးရပ်လိုက်လေ၏။ လိုင်းကားမဟုတ်တာမို့ သင်တန်းကို ခပ်စောစောရောက်နိုင်မှန်း သူလည်းခန့်မှန်းမိမှာပါလေ။

“ဘာလဲ၊ မာမိပြောတဲ့ကိစ္စကြောင့်လား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ နင်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဟာ။ ငါက နင့်ကိုရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်တာပါ။ ဘာမှမဆန်းပြားပါဘူး။ ဝတ္ထုတို့လို ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေလိုပဲ နင့်ကိုတရင်းတနှီးဆက်ဆံခဲ့တာပါ ဂျစ်တူးမ၊ ယုံပါ”

“ငါယုံပါတယ်”

“ဒါဆို နင်ပြောချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

ခေါင်းကို အသာခါပြလိုက်ပါ၏။ ပြောလို့ဘယ်ဖြစ်ဖို့မလဲ။ ပြောလိုက်ရင် ညီဖြစ်သူက အစ်ကိုကိုတိုင်တော့မပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဦးခနွဲမမစန္ဒီတို့ မမကြောင့် စကားများကြတော့မှာပါလေ။ ဒီမိသားစုကြား အလည်ခဏတာရောက်လာတဲ့မမက မိသားစုကို မွေ့နှောက်မိတဲ့ လေပွေတစ်ခုတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့လေ။

“ငါ့ကို နယ်ပြန်ပို့ပေးနိုင်မလား”

“ဘာရယ်”

“ရထားပေါ် တင်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ဘွားက တစ်

ယောက်တည်းပြန်ရင် စိတ်မချဘူးဆိုလို့ပါ။ ပြီးတော့ လေးလေးကို လာခေါ်ခိုင်းပြန်ရင်လည်း အမေတို့ ငါ့ကို စိတ်တစ်မျိုးပူကြရဦးမှာလေ”

“ဘာလို့ပြန်ချင်တာလဲ”

“ပြန်ချင်လို့ပေါ့”

“ဘာလဲ၊ အန်တီသီသို့ကိုလွမ်းလို့ ပြန်ချင်တယ်ပြောမှာလား။ ငါမယုံဘူးနော်”

မပြောတော့ပါဘူး မင်းသုရယ်။ ဘွားကိုပြောတုန်းက တောင်မှ မယုံသေးတာ။ နင့်ကို ဒီအကြောင်းပြတော့ရော ဘာသူ့မှာမို့လို့လဲ။ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲလေးကျလာလေ၏။ ငါးလပိုင်းကုန်ရုံလေး ရှိသေးတာ မိုးဦးစောလိုက်တာနော်။ အပင်အောက်မှာ မို့ ကားကိုမိုးသိပ်မစိုပေမယ့် မိုးစက်လေးတွေ တဖွဲဖွဲကျနေတာကိုတော့ ရှေ့မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရလေသည်။

“ကိုကြီးနဲ့များ ပတ်သက်နေလား”

“ငါမပြောချင်ဘူး”

“ပြောမှသိမှာပေါ့ဟ၊ နင်မြဲထားရင် ဒီထဲမှာပိုပြီး ခံရခက်တယ် ဂျစ်တူးမရဲ့။ ပြောမယ်ဆိုမှတော့ အကုန်သာပြော၊ အကုန်သိရမှ နင့်ကို ငါ့ကူညီလို့ရမှာ”

အကုန်ပြောတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောပြီး နှုတ်ပိတ်ခိုင်း ထားလို့လည်း ရတာပါပဲ။ ယောက်ျားလေးဆိုတာက ပိုပြီးကတိ တည်တတ်တာပါလေ။ ဦးခရယ်၊ ဦးခရဲသိက္ခာကို ကျစေချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး။ မမကြောင့် ဦးခရဲအမည်မှာ အမည်းစက် မစွန်း စေချင်တာအမှန်ပါလေ။ စေတနာကို ဦးခ နားလည်ပါလေစ။

“ငါ့ကိုပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုမှ”

“အေးပါ၊ ပြန်ပို့တာ ဘာများခက်လို့လဲ။ ရထားနဲ့ပြန် ရင် လက်မှတ်ကြိုယူရဦးမှာ။ ကားနဲ့ပြန်ရင် ပိုတောင်မှပြန်ဦးမယ်၊ စိတ်ချ”

တကယ်လိုက်ပို့မယ်မှန်းသိလိုက်ရ၍ စိတ်အေးသွားမ ပါ၏။ သူငယ်ချင်းတဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း မမကိုကူညီမယ့်သူဖြစ် ရတာပေါ့ မင်းသူရယ်။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါရဲ့။

“ဂျစ်တူးမ”

“ငါ့ကို... ငါ့ကို... မမစနီက”

စကားကိုရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တို့က ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက်ကျလာလေတော့၏။ ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ခံစားနေရမှာ တဲ့။ မှန်လိုက်တာ မင်းသူရယ်။ နှင်ပြောသလိုပဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ မမ စနီထိုးစိုက်လိုက်တဲ့မြားတစ်စင်းက သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နဲ့ တပေါက်

ပေါက်ယိုကျနေပြီ။ နာကျင်နေရတာ ခံရအခက်ဆုံးပါပဲ။

မင်းသူက မမခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်တော့ဘဲ အသာထွေးပွေ့လိုက်တာမို့ စိတ်လွတ်ပြီး ငိုချလိုက်တော့ပါ၏။ ဒီတစ်ရက်သာ မျက်ရည်တွေကုန်ပါစေတော့လေ။ မမမှာ ဒီလို ရင်ဖွင့်ဖို့ ဒီလိုစိတ်လွတ်ပြီးငိုချကာ ရင်ပေါ်သွားအောင် ကူညီမယ့် သူက တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတာကိုး။

အခန်း (၁၉)

“တောက်!”

“ဟဲ့! နေရင်းထိုင်ရင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သားရဲ့”

မေမေကားနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်လိုက်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်မိပါ၏။ မေမေက စက်မှုရုံမှပြန်လာတာမို့ လမ်းမတူဘဲ ဘယ်မြင်လိုက်ပါ့မလဲ။ သူကသာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းမို့ လမ်းဘေးမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး နှစ်ပါးကြည်နေသည့်မြင်ကွင်းကို ထင်းထင်းကြီးမြင်နေခဲ့ရတာပါလေ။

Night duty ထွက်လာတာ ညမအိပ်ရသေးတာမို့ စိတ်မကြည်ရတဲ့အထဲ ဆေးရုံမှဆင်းလာစဉ် လာစောင့်နေသည့်စန္ဒီနှင့် ဆုံရသေးတာပါ။ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ကိစ္စကိုရှင်းရဦးမှာပါပဲ

၂၅၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုပြီး ကော်ဖီဆိုင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ရှင်းခဲ့ရသေးတာ ပါလေ။

“နောက်မှ အေးဆေးဆေးဆေးတွေ့ပါလား စန္ဒီ ကိုယ် Night duty ထွက်လာတာမို့ စိတ်သိပ်မကြည်လို့ပါ”

“နောက်မှဆိုတဲ့စကားကို တို့ မယုံကြည်ပေးနိုင်ဘူး မောင်၊ တို့က ဘာမဆို ချက်ချင်းထလုပ်မှဖြစ်တဲ့သူမို့ပါ”

သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ရှင်းမှတော့ ပြတ်အောင်သာ ရှင်းပါတော့လေ။ Phone ဆက်စဉ် သူ့ဘက်က အရင်စပြီး Phone ချလိုက်တာကို ခုထိမကျေညက်နိုင်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ့်ချစ်သူကို မြင်နေရတာတောင် မောင့်မျက်နှာက ဒီလိုရှစ်ခေါက်ချိုးမျိုးပဲလား”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ duty ထွက်လာတာပါလို့။ ညက Operation တွေဆက်တိုက်ဝင်ခဲ့ရတာ Emergency case တွေချည်းမို့ တစ်မှေးမှမမှေးခဲ့ရဘူး စန္ဒီ။ နားလည်ပေးမှပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ၊ မောင်အနေနဲ့တော့ စန္ဒီက သည်းခံနိုင်စရာမှမရှိတော့တာ”

“ကျစ်!”

စိတ်ပျက်ရပါဘိ။ စကားကို အထအနကောက်ပြီးတော့ ပြဿနာအစဆွဲထုတ်နေတာပဲကိုး။ ဘယ်လိုလဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ခုချိန်မှာ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး ပြုံးပျော်နေရမှာလေ။ မေမေက ပိတ်စနမူနာအမျိုးမျိုးကိုတောင် သူ့ကြည့်ဖို့ ယူလာပေးထားပြီမဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ မကားနာထိုးဖိုတစ်ခုကိုပဲ ဦးတည်နေရတယ်လို့။

“ခုထိ ဟိုကောင်မလေးကို မပြန်ခိုင်းသေးဘူးမဟုတ်လား”

“စန္ဒီ”

“အန်တီစပယ်တို့ကလည်း အံ့ပါရဲ့၊ အိမ်မှာ ယောက်ျားပျိုရှိနေတာတောင် ဒီလိုဆတ်စလူးအရွယ်လေးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားရတယ်လို့”

“ဟာ! . . . မင်းစကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား”

“တို့ပြောတာ မှားနေလို့လား မောင်ရဲ့”

“မှားတာပေါ့၊ မှားတာမှ အလွဲကြီးကိုမှားနေတာ။ ဟိုက ကလေးပဲရှိသေးတာ၊ မင်းနဲ့ဘာမှနှိုင်းယှဉ်စရာမှမလိုတာ။ ဘာလို့ ကလေးနဲ့မှ ဆင်းပြိုင်ချင်နေရတာလဲ”

“မောင်က စန္ဒီကို သူ့နဲ့ပြိုင်ဘက်လို့သဘောထားနေ

တယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“ခက်တာပဲ”

ခုမှပဲ ပိုရှုပ်ကုန်တော့တာလေ။ ရှင်းအောင်လို့ ဖြေရှင်း ပါတယ်ဆိုမှ ပိုဆိုးတော့တာပါပဲ။ လူကြီးဖြစ်ပြီး ဒါလေးကိုတောင် နားမလည်ဘဲ အထအနကောက်တတ်တဲ့မိန်းမစိတ် ရှိနေတာပါ လား စန္ဒီရယ်။

“တို့က မခက်ပါဘူး။ ခက်အောင်လုပ်နေတာက မောင် ပါ”

“ကျစ်! ဒီလောက်ထိ သဘောထားမသေးသင့်ဘူး စန္ဒီ ဟိုက ခုမှကလေးပါ”

“လာပြန်ပြီလား ကလေး။ အဲဒီ ကလေး ကလေးဆိုပြီး တစ်အိမ်လုံးက ဖူးဖူးမူတ်ထားလို့ သူ့အတင့်ရဲနေတာ။ မောင်တို့ ယောက်ျားတွေကိုကြည့်တဲ့အကြည့်ကိုက မပြောချင်ဘူး”

“ဉာဏ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ဒီကလေးရဲ့မျက်ဝန်းက အမြဲတောက်ပနေတာကို”

“ဘာကိုတောက်ပတာလဲ။ ကြာကြည့်ကြည့်တတ်တာ ကို မောင်က သဘောခွေနေတာမဟုတ်လား”

“ဘာကွ!”

အတော့်ကိုလွန်နေချေပြီ။ ဒီလိုမျက်ဝန်းတောက်တောက် ကလေးရှိတတ်တာကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူးတဲ့လား။ နိုင်ငံခြားမင်း သမီးတွေထဲမှာ အိန်ဂျလီနာဂျီလီ၊ ကင်မရွန်းဒီရက်စ်၊ မြန်မာမင်း သမီးတွေထဲမှာ အကယ်ဒမီနန္ဒာလှိုင်နဲ့ အေးဝတ်ရည်သောင်းလို မျက်ဝန်းတို့ကို သူမ မသိမမြင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ တရုတ်တလျားဖြေ ရှင်းပြချင်ပေမယ့် သူမရှိချလိုက်မိလေ၏။

“အန်တီသဇင်ပြောထားလို့ ကိုသုတောင်မှ သွားလာ တာ ဆင်ခြင်နေပြီ။ မောင်ကသာ”

“စန္ဒီ တော်တော့”

“ဘာလဲ၊ နည်းနည်းလေးမှတောင် အထိမခံနိုင်ဖြစ်နေ ပြီလား။ ပြောပါဦး”

“မင်းမရှက်ဘူးလား စန္ဒီ၊ ကိုယ့်ထက်အငယ်ကို မနာ လိုဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မနာလိုတာမှန်တယ်။ အဲဒါ မောင့်ကိုချစ် လွန်းလို့ အူတိုရတာလေ။ မောင်မသိဘူးလား။ အချစ်ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းပဲ”

မြတ်စွာဘုရား! စန္ဒီနှုတ်မှ ဒီလိုကလေးကလားစကား တွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူထင်မထားမိတာလေ။ ရဲတင်းတာ

လား။ ဒါမှမဟုတ် ပေါက်ကွဲထွက်လာရတာများလား။ သူ့ဝေခွဲ မရပါလေ။

‘အချစ်’ တဲ့။ သူ့နားမလည်တဲ့ဝေါဟာရကို စန္ဒီရေရွတ် လိုက်တာကိုး။ ဝန်တိုခြင်းမည်၏တဲ့။ ဒီနေ့အထိ စန္ဒီဘာလုပ်နေ လဲ။ ဘယ်သူနဲ့သွားတယ်၊ လာတယ်၊ စားတယ်ဆိုတာကို သူ့လို ဆန့်ကျင်ဘက်သူစိမ်းတို့နဲ့ စန္ဒီ့ကို အူတိုပြီးစွပ်စွဲခဲ့တာမျိုး တစ် ကြိမ်တစ်ခါမှမရှိခဲ့တာလေ။

“တိုးတိုးပြော စန္ဒီ”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ ဘာကိုရှက်ရမှာလဲ”

ကော်ဖီဆိုင်ထဲ လူရှင်းနေတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့ကို စိတ်တိုင်းကျပြောနေသည့်စန္ဒီ့ကို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အငေးသား သာ ကြည့်နေမိတော့တာပါလေ။

“ပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“သူနဲ့စန္ဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောလေ”

“ဘာရယ်”

“မောင့်ဘက်က အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရင်ပြီးပြီ”

“ဝန်ခံရမယ်၊ ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ။ ဝန်ခံရတယ်ဆိုတာ အမှားလုပ်ထားတဲ့လူမှာပဲ တာဝန်ရှိတာ”

“မောင်လည်း စန္ဒီမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးကို စိတ်ယိုင် ခဲ့တဲ့အမှားရှိခဲ့တာပဲ။ လက်မထပ်ခင် ဝန်ခံနိုင်မှာသာ ခွင့်လွှတ် နိုင်သင့်သလောက် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မှာပေါ့”

ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ စိတ်ယိုင်သတဲ့လား။ ဝှပ်စွဲချက်က ပြင်းထန်ပါ။ မည်သို့သောအမှားမျိုးက သူ့တစ်ကိုယ် လုံးကို လာဖုံးအုပ်ပြီး ရိုက်ချက်တွေနဲ့ အားကုန်လာရိုက်ကြတာ ပါလိမ့်။

“ကိုယ်က”

“အင်း”

“မမကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျစ်! မဖြစ်နိုင်တာ စန္ဒီရယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်နေတာကိုပဲပြောနေတာ လေ။ သူ့ကိုပြောရင် မောင် ဆတ်ဆတ်ခါနာနေတာ၊ မခံမရပ် ဖြစ်ပြီး တို့ကိုစကားဖြတ်တာ ဘယ်နှခါရှိနေသလဲဆိုတာ မမှတ် ဘူးမဟုတ်လား”

“စန္ဒီ”

“နယ်ပြန်ဖို့ပြောထားတာတောင် ပြန်မလွှတ်မှန်းသိနေဘူး။ ဘယ်စွန့်ရက်ပါလဲ၊ မြက်ကနတော့ ချီတာကိုး”

“ဘာ! မင်း... မင်း”

ကြည့်စမ်း! လူကို နွားနဲ့နှိုင်းပြလိုက်တာလေ။ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လိုက်ပါတိ။ ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားချင်းသာဖြစ်နေရင် နောက်ပိုင်းဘာပဲဆက်ဖြစ်ဖြစ် လက်သီးနဲ့ထထိုးလိုက်မိမှာ အမှန်ပါလေ။ ခုတော့ သူလက်ထပ်ဖို့ကတိပြုထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေရတဲ့အဖြစ်က မနက်ခင်းကို အလှပျက်သွားစေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ဟင်းဟင်း... ရှင်ဝန်မခံနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ တို့ကလည်း ဒီလိုစိတ်မတည့်ငြိမ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျက်စိစုံမှိတ်လက်ထပ်နိုင်ဖို့ ပြန်စဉ်းစားရဦးမယ်”

“စဉ်းစားဖို့မလိုပါဘူး စန္ဒီမိုးမြင့်၊ ငါတို့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ဖျက်သိမ်းဖို့ နောက်တစ်ပတ်ထဲသတင်းစာမှာ ပါလာပါလိမ့်မယ်”

စန္ဒီမျက်နှာ ဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသလိုနယ် ပျက်ယွင်းသွားရလေ၏။ စကားတွေလွန်သွားပြီမှန်း သိလိုက်ပေမယ့် ထိန်းလို့

မှမရတော့တာလေ။ နာအောင်ရိုက်ရင် ရိုက်တဲ့လက်ပါ နာတတ်တာကို မင်းသိပါရဲ့လား စန္ဒီ။ တူသောအကျိုးတစ်ခုကိုပဲ မင်းကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်ပါမယ်။

“မမကို ကိုယ်ချစ်နေတာမှန်တယ်”

“ဘာ!”

“အူတိုတတ်တယ်ဆိုတာလည်း မင်းပြောသလိုမှန်နေတာပဲ။ ကိုသူနဲ့စကားပြောတာမျိုးလည်း မကြိုက်ဘူး။ လမ်းထိပ်မှာ တစ်ခုခုသွားဝယ်တိုင်း ကောင်လေးတွေ ကပ်ပါလာတာကိုလည်း ကိုယ်ဘယ်လိုမှကြည့်မရတာအမှန်ပဲ”

စန္ဒီမျက်ဝန်းတို့က အကျယ်သားဖြစ်နေလေ၏။ အခွဲတိုက်တတ်ပါတယ် စန္ဒီ။ ကိုယ်က ဘာသားနဲ့ထုထားလို့လဲ။ ပုထုဇဉ်ဖို့ နေရာဒေသအချိန်အခါနဲ့ ပြောင်းလဲတတ်ပါတယ်။

“သူ့ကို မင်း Phone ပြောလိုက်ကတည်းက ကိုယ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာကိုစိုးရိမ်ပြီး ရှောင်နေတာကြာပြီ။ သူ့မျက်နှာလေးကို တစ်ရက်မှမမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေတာပါ”

“ရှင်... ရှင်”

“အဲဒါ မင်းပြောသလို စိတ်ယိုင်တာမဟုတ်ဘူးစန္ဒီ၊ ချစ်တာပါ။ ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးစူးနင်းနင်းနဲ့ချစ်မိတာ။ မင်းဆီ

၂၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ကနေ သူ့ဆီကို ကိုယ့်စိတ်တွေ ယိုင်လဲသွားရတယ်လို့ စွပ်စွဲလေ့ကအောင် အဲဒီချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်နှခါများ မင်း ကိုကြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

သူ့စကားမဆုံးခင် မျက်နှာထက်သို့ ခပ်နွေးနွေးကော်ဖီဖြင့် အပက်ခံလိုက်ရလေ၏။ နှုတ်ဖျားက စကားလုံးတွေကြောင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်နာကျင်နေရတာထက်စာရင်တော့ တော်ပါသေးတယ် စနိုးနိုးမြင့်ရယ်။

“အင်္ကျီတွေလည်း ပေပွလို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့”

“ဟယ်! ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ မေမေတို့အသည်းကျော် မမဟန်သီဇော်ကိုပြောနေတာ”

“မမကို ဘာလို့ပြန်ခိုင်းရတာလဲ သားရယ်။ သင်တန်းတွေမပြီးသေးဘူးဆို အောင်စာရင်းထွက်တာကိုစောင့်ပြီးမှ”

“ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါမေမေ၊ ဒီညကားလက်မှတ်ရအောင် ကျွန်တော် Phone နဲ့ လှမ်းမှာပေးထားမယ်”

မေမေရင်ဘတ်ဖိလေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ ပြောနေသည့်သူ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်

နေတာမဟုတ်လား။

“သား ကိုခါ၊ စနိုးနိုးများ တစ်ခုခု”

“Wedding ကို Cencel လုပ်လိုက်ပြီမေမေ။ Engage လုပ်ထားတာကို ဖျက်သိမ်းဖို့လုပ်ပေးပါ”

“ဘယ်လို! စနိုးနိုးပြဿနာဖြစ်တာနဲ့ မမကိုပြန်ခိုင်းတာ ဘာများသက်ဆိုင်လို့လဲသားရယ်”

“မေမေ့သမီးအလိမ္မာကလေးက ယောင်းမပါ မကဘူး။ လှော်တက်ပါ မြင်းစီးပြီးထွက်နေပြီ။ အခုကတည်းက မပြန်ခိုင်းမိရင် အန်တီလေးတို့နဲ့နောက်ပိုင်းပြဿနာ ဆက်ရှင်းရလိမ့်မယ် မေမေ”

“ဘာရယ်”

ဒီလောက်ပြောရုံနဲ့ မေမေနားလည်မှာပါလေ။ သူ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့တော့၏။ မျက်လုံးထဲတစ်ခုစုံဝဲဝဲမြင်ယောင် နေမိသည်က ကိုသူရင်ခွင်ထဲ ဖိုတွယ်ခိုဝင်နေသည့်မြင်ကွင်းပါပဲ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို Love sene ရိုက်နေကြတာပေါ့လေ။

ကောင်းပါလေ့။ ဟိုကောင်ကလည်း မအေ ဒီလောက် ပြောထားတာကို အမှတ်သည်းခြေမရှိ။ အိမ်က ဟာမလေးကလည်း သူတို့အရိပ်ကိုမှအားမနာဘဲ မျက်ကွယ်ပြုပြီး အတင့်ရဲရ

တယ်လို့။

ညနေမှာတော့ ဖေဖေပါပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်စိကျွန်စိအသံတွေ ကြားရတော့တာပါလေ။ သူမပြန်ရောက်နေပြီမို့ မျက်စိရှေ့မှာ ဖေဖေကိုဘယ်လို မေမေပြောရဲပါ့မလဲ။

“သမီးရဲ့ဦးခဲက ပြောလို့ပါကွယ်”

“ရှင်!”

“ညကားနဲ့ပဲပြန်တဲ့ ကားလက်မှတ်ကြိုမှာပြီးပြီလို့ပြောတယ်။ ကားဂိတ်ကို မောင်ထွန်းလိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး၊ ပြန်ခိုင်းရင်လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပို့ပေးရမှာပေါ့။ ကလေးကို မျက်နှာလွှဲခဲပစ်လုပ်လို့ ဘယ်ရပါမလဲ။ ပိတ်ရက်မှပြန်... သမီး”

“အစ်ကိုသားအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“သူ့ကိုစွဲအဆင်မပြေတာနဲ့ ကလေးကို ရမယ်ရှာတာတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဘယ်မလဲ ကိုခ”

“မမပြန်ရဲပါတယ် ဦးဦး”

ရဲလှချည်လား။ သတ္တိတွေ သိပ်ရှိနေတယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်တာပေါ့။ အချစ်က လူကို ခွန်အားတွေဖြစ်တည်စေတာ မဟုတ်ပါလား။ ပြန်ပါ... ပြန်ပါ... ဒီအိမ်ကို ဘယ်တော့မှခြေ

ဦးပြန်မလှည့်ဘဲ အပြီးသာပြန်ပါတော့ မမဟန်သိဇော်။

“မမကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဘွားတို့မိသားစုအားလုံးရဲ့ကျေးဇူးကို မမ ဒီတစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ မမ ကန်တော့ပါတယ်”

အောက်ထပ်ညှို့ခန်းကော်ဇောထက်မှာ ဘွားနှင့်ဖေဖေ မေမေတို့ကို ပုဆစ်တုပ်ပြီး ထိုင်ကန်တော့နေသည့်မြင်ကွင်းကို အပေါ်ထပ်လှေကားအနီးမှ သူငဲ့ကြည့်နေမိ၏။ မျက်လွှာချထားတာမို့ မျက်နှာကိုအသေအချာမမြင်ရ။ မျက်ရည်ဘယ်ကျပါ့မလဲ၊ အသည်းမာတဲ့ကောင်မလေးပေကိုး။

ကားရှိရာသို့ထသွားစဉ် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်သုတ် တို့လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မင်း ငိုများငိုမိလေသလား မမဟန်သိဇော်...

အခန်း (၂၀)

“ကိုကြီး မှားတယ်”

ညီဖြစ်သူကို ရှုတည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်စဉ် မင်းဒင်က သူ့ကျောကိုနှစ်ချက်ပုတ်လိုက်လေ၏။ မာလာက မေမေလာ ပို့သွားသည့်လက်ဖက်သုတ်ကို စိတ်ဝင်တစား ခပ်စားနေချေပြီ။ ဘာလဲ... သူ့ဆွေးနွေးနေတဲ့ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့လေ။

“ငါက ဘာမှားလို့လဲ”

“မှားတာပေါ့ဗျ၊ မှားတာမှ ဆက်တိုက်ကြီးကို မှားသွားတာ။ သေးသေးလေးမဟုတ်ဘူး... အကြီးကြီးမှ Heavy ကြီး”

“ဘာ!”

လေသာဆောင်ထက်မှာပို့ လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေ

သလို ညနေခင်းနေက ခပ်နွေးနွေးပူနေပါတ်။ သူငယ်ချင်းတွေ
OFF ရက်အတူတူရတာမို့ အိမ်မှာဆိုကြသလို ကျောင်းကပြန်
လာတဲ့ကိုသူပါ ရောက်လာတာမို့ လူစုံနေပြီလေ။

“ဘာလဲ၊ ငါနဲ့စနီနဲ့ပြတ်သွားတာကို ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါက ကိုကြီးနဲ့စိတ်သဘောထားချင်း
မတိုက်ဆိုင်လို့ ဖျက်သိမ်းတာပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကမှားတာလဲ”

“အဲဒါကအပြန် ကုမူးရှူးထိုးနဲ့ စမှားတော့တာလေ”

“ဘာကွ! ဟောဒီဖျက်စိကြီးနဲ့ မင်းတို့ကိုတည့်တည့်ကြီး
တွေ့ခဲ့တာကွ။ ဘာကမှားရမှာလဲ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“တိုးတိုးသက်သာပြောကြစမ်းပါဟယ်၊ ညီအစ်ကိုချင်း
စကားပြောတာ ထသတ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ ဘယ်လိုဟာတွေ
လဲ”

“နင့်အစားကိုပဲ နင်စိတ်ဝင်စားစမ်းပါ။ လာမရှုပ်နဲ့”

“ဒေါသကိုလျှော့မှပေါ့ သိခံရာ၊ မင်း အခုနောက်ပိုင်း
ထစ်ခနဲရှိ စိတ်တိုတတ်နေပြီနော်။ သတိလည်းထားဦး”

မင်းဒင်က သူ့ကိုသတိပေးလေသည်။ သူ့မှာသာ တစ်
ယောက်တည်းပူလောင်ပြီး အငြိမ်မနေ မထိုင်ရသလိုဖြစ်နေတာ

ပါလေ။ မင်းသုစံကဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် မာလာနှင့်အတူ
လက်ဖက်သုတ်ထဲမှ ပုစွန်ခြောက်ရွေးပြီး လှစားနေတာမဟုတ်
ပါလား။

“ညီကို အဲဒီလိုကြီးကြည့်ရလား”

“ပြောမနေနဲ့ ကိုမင်းရေ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ရန်သူ
လိုပဲမြင်နေတာ”

“ဟေ့ကောင်!”

“ကိုယ့်ဘာသာ ထင်ချင်ရာထင် မြင်ချင်ရာမြင်ပြီး စွတ်
တင်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ရှုပ်တူးမကိုလေ”

“မဟုတ်လို့လား။ လူမြင်ကွင်းကြီးထဲ မြင်မကောင်း
အောင်။ တောက်! ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး”

မင်းသုက မင်းဒင်ပေးသည့်ရေခွေးကို မှုတ်ပင်သောက်
နေသေးတာလေ။ သွေးက အေးပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူ
ပါပဲလား။ ကိုယ်လုပ်ပြီး မလုပ်သလို မှင်က သေပါ။

“အဲဒီတုန်းက သူ့ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကိုကြီးသိလို့
လား”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါက မသိရမှာလဲ”

“မမစနီကြောင့်လေ”

“အေးလေ၊ အဲဒါငါသိတာပဲ”

“ဘာသိလို့လဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးအရိပ်အယောင်ကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးသင့်တာပေါ့ဗျ။ သူစိမ်းတွေအိမ်မှာ လာနေရပြီး လူတွေရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နေရတဲ့လူ၊ အားငယ်နေမှာကို နည်းနည်းလေးမှမတွေးမိဘူးလား။ မာမိပြောသွားလို့ အန်တီစပယ်နဲ့ သူ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားရသေးတာ။ အန်တီက မာမိနဲ့ပြဿနာ မဖြစ်ချင်ဘူးလို့ပြောဖူးတာကိုး။ ဒီအိမ်မှာ သူပြောရတာဆိုလို့ ဘွားသစ်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

“အံ့မာ! ငါ့ကို ဘာလိုလိုပြောလို့ သူ့ကိုမှာထားတာပဲဟာ”

“ဒါဆို မင်းက ရန်ကုန် Directory ပေါ့လေ”

“မနောက်နဲ့ကွ၊ အတည်ပြောနေတာ”

မင်းဒင်ကို သူလှည့်ကောလိုက်တာမို့ ဧကပုသွားရပါ၏။ ဒင်းတို့ကတော့ ပေါ့ပါးနေပေမပေါ့။ သူ့လိုမှ မီးခဲကိုင်မိသလို မဖြစ်ဖူးတာကိုး။

“သူ့ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းတော့ ကျွဲကြီးကိုပြောရဲမလားဗျ”

“ဩ... မင်းကိုတော့ ပြောတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့၊ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ခွယ်တူကိုး။ အဲဒီနေ့က သူပြောပြီးငိုတာနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်သိမ့်ပေးနေတုန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျိကြီးမြင်သွားရတာပဲ”

“ဘယ်လို!”

“ကျိကြီး မပြန်ခိုင်းခင်ကတည်းက ပြန်ချင်တယ်ချည်း တဖွဖွပြောနေခဲ့တာပဲ ကြာနေပြီ။ ကျိကြီးပြောတာနဲ့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလို၊ ပြီးတော့ စူဠလိပ် ရေထဲလွှတ်လိုက်သလို ဒန်တန်တန်ဆိုပြီး ပြန်ပြေးတာပေါ့။ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

“ဘာ!”

“နည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစားပြီး မပြောဘူး၊ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ချင့်ချိန်ကြည့်မှပေါ့။ တဆိတ်ရှိ ၂ ဝင်ပြီး လူကိုဟောက်ဖို့ ငေါက်ဖို့လောက်ပဲ သိတယ်”

“ငါက ဘယ်မှာ ၂ ဝင်လို့လဲ”

“၂ ဝင်တာမဟုတ်ရင် ဘာလဲ။ ဂျစ်တူးမကို ကျွန်တော်က ခုမှ ကျိကြီးလိုစတွေ့ရတာမှမဟုတ်တာ။ ဟိုး... ခုနစ်တန်း လောက်ကတည်းက သူ့စုတ်တီးစုတ်ဖတ် ပေပေတေတေနေတတ်တဲ့အရွယ်ကတည်းက တွေ့ဖူး မြင်ဖူး ခင်ဖူးတာ။ အဲဒီလိုပုံစံကို

ကြိုက်စရာလား”

“မင်းနော်! သူများသားသမီးကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့မပြောနဲ့ကွ”

“မဟုတ်လို့လား၊ မင်းသုခံတို့က ပေါများလွန်းလို့ ဟော
ဒီလို ခါချနေရတာ။ သူ့တစ်ယောက်တည်းကွက်မြင်နေတဲ့ မျက်စိ
တစ်လုံးနဲ့ ငါးခွေးလျှာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မင်းတော့ နာတော့မယ်”

ကိုသုက အင်္ကျီလက်မောင်းကို လက်ဖြင့်ခါချသလိုဟန်
ပြုလုပ်ပြနေလေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ ဟိုကလေးမကိုများ ပြောသွား
လိုက်တာ ရစရာကိုမရှိတော့တာလေ။ စိတ်တိုလိုက်တာမပြောပါ
နဲ့။ ညီဝမ်းကွဲမို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်မပြုစေချင်တာပါလေ။

“သိပြီလား”

“ဘာကိုသိရမှာလဲ။ မင်းထက် ငါအသက်ကြီးတာကို
သိသိကြီးနဲ့ ဆရာလာမလုပ်ချင်နဲ့”

ကိုသုက ပန်းတွန့်ပြလိုက်လေ၏။ မထိမဲ့မြင်ပုံစံမျိုးတော့
ဟုတ်ပုံမရပါလေ။ သူ့ကိုဘယ်လိုမှပြောမရနိုင်သလို ဟန်ပန်မျိုး
ပါပဲ။

“ကိုမင်း”

“အေး... ပြော”

“ကိုမင်းရော မမာလာရော သိတယ်မဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘာအေးလဲ”

“သိတယ်လို့ပြောတာလေဟယ်၊ ကာယကံရှင်မမြင်နိုင်
ပေမယ့် ဘေးလူက ပိုပြီးမြင်တဲ့ Chess ကစားနေသလိုပေါ့”

“အံ့မာ! ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ တစ်တပ်တစ်အား ထောက်
ခံနေရအောင် ဘာအကြောင်းလဲ”

“ကိုသု... မင်းပြောမှာလား”

“No!... သူ့ဘာသာမသိရင် အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်သလို
ပဲ နေပါလေ့စေ”

ကြည့်စမ်း! လူကို သတ္တဝါမျိုးစုံနဲ့ နှိုင်းနေကြပြန်ပါရော
လား။ စန္ဒီပြောတုန်းက သူ့ကို နွားလုံးလုံးလျားလျားဖြစ်သလို
မဟုတ်လား။ အခုလည်း ငါးလို့ပြောလို့ပြော၊ အိမ်မြှောင်နဲ့နှိုင်း
လိုနိုင်နဲ့လေ။

“ငါပြောမယ်”

“အေး... ပြောလိုက်”

“အရင်တုန်းကနဲ့ နင်မတူတော့တာက စရမှာ”

“ငါက”

“အေး”

“အရင်နဲ့ဘာက မတူတာလဲ၊ ဘာလဲ... ဒေါသပိုကြီးလာတာကိုပြောတာလား။ ဒါက စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ များလွန်းလို့ဖြစ်ရတာပါ မာလာရာ”

“အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ”

“အဲဒီကောင်မလေး နင့်အိမ်ကို စရောက်လာကတည်းက ငါတို့ရိပ်မိခဲ့တာ။ တို့ပြောရင် မခံမရပ်နိုင်နဲ့ဒေါပွပြီး သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်တွေ ပြတ်ကုန်မှာစိုးလို့ မသိယောင်ဆောင်နေရတာဖြင့် ကြာလှပြီ”

သူ့မျက်မှောင်ကြည်လိုက်မိပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းလက်ညှိုးထိုးနေကြတာလဲ။ ကိုယ်တိုင်ထူးချွန်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့သူ့ကို အထင်တသေးနဲ့ပြောနေကြတယ်လို့။ အလိုမမကိုနှိမ်ချသလိုပြောခဲ့တဲ့ဝဋ်ကြွေးတွေက သူ့အပေါ်ပုံကျနေတာများလား။

“ဆေးရုံရောက်တာနဲ့ နို့ညည်းသလိုပြောခဲ့တဲ့အကြောင်း

က အများကြီးပဲဟာ”

“လာပြန်ပြီ နောက်သတ္တဝါတစ်ကောင်”

“တုံးလိုက်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူးတဲ့၊ ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်မရှိဘဲ ကျောက်တုံးတွေပဲ ထည့်ထားသလားမသိဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ ဘာတဲ့၊ ဪ... ပျင်းလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့၊ အအိပ်ကလည်း မက်သေး၊ မနက်ဆို မေမေ့နိုးသံက ကြားရပြီတဲ့”

“အေးလေ၊ ငါမှန်တာပြောခဲ့တာပဲကို”

“လမ်းလျှောက်ရင် တဒုန်းဒုန်းပြည်တယ်ဆိုတာကရော”

“ကျန်သေးတယ်... လျှပ်ပြာလျှပ်ပြာနဲ့လုပ်တာ၊ ခဏခဏလှုပ်တိုက်တာရော၊ မျက်စိနှောက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တဲ့”

ခက်တာပဲ။ ဟုတ်တာတွေချည်းပြောခဲ့တာဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် ပြန်ပြောင်းပြောနေကြတာလဲ။ အားလုံးက အစားအသောက်မပြတ်ဘဲ မမကို သူ့ပြောမိခဲ့သမျှ သတိတရနဲ့ ပြောနေကြတာလေ။ ဘာသဘောပါလဲ။

“ငါတို့က အစဆိုတော့ ချာတိတ်မကို မင်းအဖြစ်မြင်

ကြည့်မရလို့ပြောတာပဲ ထင်ခဲ့ကြတာ”

“ဟုတ်တာပဲဟာ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ”

“နောက်ပိုင်းမှာ မင်းလေသံက လုံးလုံးကြီးပြောင်းသွားတာလေ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဆေးရုံကိုဝတ်လာတဲ့အင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီက ဖွေးသန့်ပြီး မီးပူကျော့နေအောင် တိုက်ပေးထားတာမို့ မျက်နှာက ပြုံးနေပါရော”

“အိမ်မှာ ဘာဟင်းနဲ့စားလာတယ်ဆိုတာက ပါသေးတယ်”

“ဒီလ အမှတ်ကောင်းနေလို့ ဘာဝယ်ပေးရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီး ငါ့ဆီမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းသေးတာလေ”

သူတော်တော်ညစ်လာပြီလေ။ ဒင်းတို့ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေကြသလဲဆိုတာကို သူ နားမှမလည်တာကိုး။ ဒင်းတို့သူ့ကို ပဟေဠိဝှက်တမ်းများ ကစားနေလေသလား။

“အဲဒီတော့ . . .”

“အဲဒီအတိုအစ အပိုင်းအပြတ်တွေကိုစုစည်းလိုက်တာ”

အဖြေထွက်လာရော”

“ဘာအဖြေလဲ”

“သူ့ကို မင်းစိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာလေ”

“ဘာ!”

“မဟုတ်လို့လား”

“ငါက”

“အေး”

“မမကို”

“မှန်တယ်၊ မမဟန်သီဇော်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်မကို မင်းခွဲလန်းနေတာအမှန်ပဲ မြတ်သိမ့်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မဖြစ်နိုင်တာကြီး။ မင်းတို့ မဟုတ်ဘမ်းတရားတွေ လျှောက်မစွပ်စွဲနေနဲ့ကွ”

သူ တစ်ယောက်သာ တရူးရူးဒေါသတွေ ထွက်နေရပြီး ဒင်းတို့သုံးယောက်ကဖြင့် သူ့ကိုသနားစရာသတ္တဝါလိုကြည့်ကာ ရယ်နေကြလေပြီ။ ဒါ နောက်စရာလား။ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ဘလေးနဲ့ သူ့လိုလူကို ယှဉ်တွဲပြောစရာလားလို့။ မဖြစ်နိုင်တာ။

“ဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး ကိုကြီးရ၊ ဖြစ်နေတာကိုပြောတာ”

“မင်းနော်... ကိုသူ၊ မင်းကအစ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူကို အချွန်နဲ့ ‘မ’ နေတာ”

“ကိုကြီးရင်ထဲက အဲဒီအချစ်ငှက်ကောင်လေး နီးထမလာဘဲ ကျွန်တော့်ကို ရန်သူလိုမြင်နေတာမလား”-

“ဘာ!”

“ဂျစ်တူးမနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတိုင်း ပျက်စိစပါးပွေးစူး လို့ဆိုပြီး အိမ်ကနေ မောင်းထုတ်တတ်တာရော ဘာလဲ။ သူလမ်းထိပ်မှာ ဈေးထွက်ဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ နောက်မှာ လမ်းထဲက ချာတိတ်နှစ်ကောင်ပါလာလို့ဆိုပြီး အိမ်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်ကျွန်ညံ့အောင်ဆူခဲ့တာ ဘာသဘောနဲ့လဲ... ပြော”

“ဒါက... အဲဒါက”

“ကိုကြီးရင်ထဲမှာ ဂျစ်တူးမရှိနေပြီ”

နားထဲမှာ ပူထူသွားရပါ၏။ တိတိကျကျကြီးကို ပြောချလိုက်တာပါလား။ သူတစ်ခါမျှမတွေ့မိခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုသိပြီး အပ်ချက်ချပြောနေရတာပါလိမ့်။ ဘုရားရေ! ကိုသူတို့ပြောသလိုများ တကယ် သူဖြစ်နေပြီလား။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ငါ... ငါ”

“သေချာပါတယ် ကိုကြီးရဲ့ မမစနီနဲ့လမ်းခွဲခဲ့တာကို

တောင် မကြေကွဲဘဲ ဘာတစ်ခွန်းမှထုတ်မပြောတာသာ ကြည့်၊ ဂျစ်တူးမနဲ့ကျွန်တော့်ကို ၂ ဝင်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ခိုင်းတဲ့ မစ္စရိယက အချစ်ပဲဗျ”

“ဘာရယ်”

“မနက်ဖြန် သူတို့ Results ထွက်မှာနော်”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရပါ၏။ မစ္စရိယတဲ့လား။ မမကို ကိုသူနဲ့မနာလိုမှုက သူ့နားထင်အထိရောက်ကာ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ကိုဆောင့်တက်ခဲ့ရတာအမှန်ပါလေ။ ချစ်နေတာတဲ့။ ဟုတ်ပါ့မလား။ အဲဒီအတွေးဝင်သွားမိတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲနွေးသွားရတာလေ။ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ‘ပြန်’ လို့နှင်ထုတ်ခဲ့ပြီးမှ ‘လာ’ ဆိုပြီး ပြန်ခေါ်လို့ရပါ့မလား။

စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်ရအောင် ကလေးလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။ တဆိတ်လှည့်ကြည့်ပါဦး မမဟန်သိဇော်။

အခန်း (၂၁)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြားနေရပေမယ့် ပေတေပြီး အိပ်ရာထဲ ဆက်အိပ်နေမိ၏။ လူက ကိုယ့်နေရာဒေသကို ပြန်ရောက်တာ မှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာမပေါ့ပါးဘဲ လေးလံနေရတာလေ။ စို့နှင့်နေ တဲ့ဝေဒနာက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့ပိတ်နေသလို အခံရခက် ပါဘိ။

‘ပြန်တော့’ တဲ့လား။ နောက်ဆုံးတော့ မဖိတ်ဘဲရောက် လာတဲ့ညှော်သည်ကို ခဏတာတည်းခိုခွင့်ပြုပြီး နှင်ချလိုက်တာ လေ။ ရက်စက်လိုက်တာနော်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်လဲ ဆိုပြီး အခြေအနေကို တိတိကျကျမသိခဲ့ရ။ ဘယ်သို့ဘယ်နှယ်

အကြောင်းပြုပြီး ဖြေရှင်းခွင့်လေးတောင်မှ မရခဲ့တာလေ။

မမြင်ချင်တော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မမက ဦးခတ် မနှစ်လိုတဲ့ညှို့သည်ပေကို။ အထူးသဖြင့် ဦးခတ်ထံ ငြိုငြင်စရာ ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုးသောအပြစ်တွေကို ပြုမိခဲ့တာကို။ ဒီတော့ ဘယ်ရှိစေချင်ပါ့မလဲ။ ဒီမျက်နှာကို တစ်ချက်ကလေးမှ မတွေ့ချင်သလို ဒီအသံကိုပါ တိုးတိုးလေးတောင် မကြားချင်တော့လို့ ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်ကြီး နှင်ချရက်ခဲ့တာပေါ့။

'ဘာဖြစ်လာတာလဲ'ဆိုတဲ့ ဘွားနဲ့အမေရဲ့စိုးရိမ်တကြီး မေးခွန်းတို့ကို ခေါင်းခါပြခြင်းနဲ့သာ ခပ်တိုတိုဖြေပြခဲ့မိတာလေ။ ဟိုးအရင်တုန်းကလို အသံကျယ်ကြီးနဲ့အော်ဟစ်ပြီး မျှော်ရှုံးလောက်အောင် (အငယ်တွေနဲ့အတူ) ဆော့ကစားခဲ့တဲ့ကောင်မလေးက အခုမရှိတော့ပြီ။

'မာလကာသီးခူးစားရအောင်' ဆိုပြီး လာခေါ်ရင်လည်း ခေါင်းခါပြ။ 'ချောကလက်စားမယ်လေ' ဆိုပြီး လာကျွေးတဲ့သားငယ်လေးကိုတောင် ပြန်ပြုံးပြရတဲ့အပြုံးက ခွန်အားမရှိတော့သလို ခပ်ယဲ့ယဲ့နဲ့ပါလေ။

အရင်က 'မမ'ဆိုတာနဲ့ တစ်ခုခုပြဿနာရှာမှာကို စိုးရိမ်ခဲ့ရတဲ့မောင်နှမတွေကြားမှာ အရိပ်တောင်မပြဘဲ အသံတစ်

ချက်မှမထွက်တော့တဲ့မမ။ အိမ်တစ်ချက်မှမကပ်ဘဲ မိုးလင်းတာနဲ့ အပြင်လျှောက်လိမ့်နေခဲ့တဲ့မမ။ အခုတော့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းအောင်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရတဲ့ Feeling ကိုနှစ်ခြိုက်တတ်နေလေပြီ။

မုန်းချင်လိုက်တာနော်၊ လူကို လူလိုမမြင်ဘဲ ခွေးမောင်းသလို ချက်ချင်းမောင်းထုတ်ခဲ့တဲ့သူ့ကိုပါလေ။ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး 'ဦးခတ် မမမုန်းတယ်' လို့ပြောပစ်ချင်လိုက်တာအမှန်ပါပဲ။ ဘာအပြစ်မှမလုပ်မိပါဘဲ ညာတာမှုမဲ့စွာနဲ့ ဒီလိုဘာကြောင့်လုပ်ခဲ့ပါသလဲ။

မုန်းချင်ပေမယ့် အဲဒီအမှန်းအစား မျက်ရည်တို့ကသာ စို့တက်ဝဲလာရတာပါလေ။ တကယ်ပါ။ အင်မတန်ခေါင်းမာတဲ့မမ၊ အသည်းမာတဲ့မမ၊ ဒီလိုခပ်မာမာမိန်းကလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကို ကျလာအောင်ပြုနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ဦးခပ်ပါပဲ။

ဘယ်ပျောက်ကုန်ပါသလဲ။ အရင်လို ဘာမဆိုဂရုစိုက်ဘဲ မထိမ့်မြင်နေတတ်တဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးမိန်းကလေးရဲ့ မိတ်တူလာလုံးဝပျောက်သွားပြီလေ။ ကြိုးပြတ်သွားတဲ့စွန်လို အိမ်အတွင်းလွင့်ချင်ရာကိုလွင့်နေတော့တာပါပဲ။ အဝတ်စတစ်ခုလို အိမ်ရင်းထက် အပုံလိုက်ချထားတဲ့အရုပ်လေးလို ပျော့ရွေနေမိတာ

ဘယ်နှရက်ရှိနေပြီလဲ။

ရန်ကုန်က Phone ခေါ်တိုင်း မင်းသူသာဖြစ်နေတာမို့ Phone ထမကိုင်ဖြစ်။ ဘွားကိုကူညီပေးဖို့ မမကို အခိုက်အတန့် ကာလလေးတော့ လွတ်လပ်ခွင့်ပြုဖို့တောင်းဆိုထားတာမို့ ဒီအခန်း ဘယ်သူမှလာမခေါက်ကြတာပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမကြီး”

သားငယ်ရဲ့အသံမှန်း သိနေပါ၏။ တခြားလူတွေ လာ ခေါ်တိုင်း အသံကုန်ပိတ်အော်လေ့ရှိတာမို့ ဘယ်သူမှအခန်းနား မကပ်ရဲကြ။ သားငယ်ကိုတော့ မမချစ်ရင်းစွဲရှိတာမို့ မကြာခဏ လာခေါ်တတ်တာပါလေ။

“မမကြီး... ဧည့်သည်တဲ့”

“ဘာဧည့်သည်လဲဟာ၊ ငါ့ဘော်ဒါတွေက နေဖင်ထိုး အောင် အိပ်ကြတာချည်းဟဲ့။ လာမနှောင့်ယှက်စမ်းပါနဲ့”

“သားတကယ်ပြောနေတာ မမကြီးရ”

“သွားဆော့ပါ သားငယ်ရာ၊ မမနေမကောင်းဘူးဟဲ့”

“ဘွားဘွားကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ သားလာခေါ်တာ နော်”

“သွားစမ်းပါဟာ”

“ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တဲ့”

“ဘာ!”

လူက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွားပါ၏။ ရန်ကုန်ကတဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ။ အခုမှ နာရီက မနက်ခြောက်နာရီလား ခုနစ်နာရီ လားရှိသေးတာကို။ အစောကြီး ဘယ်သူက လာမှာတဲ့လဲ။ ညာ စရာရှိလို့ လူကို ကလေးပေါက်စနများ ထင်နေသလားမသိ။ စားပွဲထက်မှနာရီကို မျက်လုံးပွတ်ကာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“မလာဘူးလား”

“မလာဘူး”

“ဒါဆို သားသွားပြောလိုက်မှာနော်”

“ပြောပေါ့”

“သွားခေါ်ဆိုလို့လည်း ခေါ်ရသေးတယ်၊ ဦးဦးဒေါက် တာကမှ သဘောကောင်းသေး။ သားဖို့ချောကလက်တွေ အများ ကြီးဝယ်လာပေးတယ်သိလား။ မမကြီးကို မကျွေးတော့ဘူး”

“ဘာရယ်”

နားကြားများလွဲလေသလား။ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် တကယ်အဟုတ်ကိုပဲ သားငယ်လေး

ရဲ့လက်ထဲမှာ ချောကလက်ဘူးကြီး ပိုက်ထားလို့ပါလေ။

ဘုရားရေ! ဘယ်သူများ ရောက်လာတာလဲ။ မင်းသူက တော့ ကျောင်းပြန်တက်နေပြီမို့ လာမှာမဟုတ်ပါလေ။

“ဘယ်သူလာတာလဲ သားငယ်”

“ပြောဘူး”

“ပြောပါဟဲ့၊ သားငယ်က လိမ္မာပါတယ်။ ပြောနော်”

သားငယ်က မကျေမနပ်ဖြင့် မမကို မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ မောင်လေးကိုကြည့်နေရင်း ကိုယ်ထဲမှာ နွေးလာသလို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လာရလေသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မမ ဟန်သီဖော်။

“ရန်ကုန်က ဦးဦးဒေါက်တာတဲ့”

“ဘုရား!”

ဦးဦးဒေါက်တာဆိုတော့ ဦးခပေါ့။ ဦးခက ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီအချိန်မနက်အစောကြီး ရောက်လာတာပါလိမ့်။ ညအိပ်ဝတ်စုံ ကိုယ့်ကားယား၊ ဆံပင်ဖို့ယိုဟားလျားဖြင့် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိလေသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘွားနှင့်အတူ စကားထိုင်ပြောနေသည့်သူက တကယ့်ဦးခအစစ်ပါပဲလား။

“ဦး... ဦးခ”

ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာက မမရပ်နေရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာလေ၏။ ပြီးနောက် တွန့်ခေါက်သွားပါသည့်မျက်ခုံးနှစ်ခု သိတယ်လေ။ ဒီပုံစံကိုမြင်တာနဲ့ မမကို စဆူတော့မှာမဟုတ်လား။

“ကြည့်စမ်း! ဒီပြန်ရောက်တာနဲ့ အကျင့်က မျက်နေပြီ မဟုတ်လား။ မင်းကိုလေ့ကျင့်ပေးထားတာတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ”

“မြေး အစ်ကိုကြီးက ညကတည်းက ထွက်လာခဲ့တာတဲ့”

ဧည့်ခန်းစီရိုကိုမှီရပ်ကာ မျက်နှာကိုစုပုပ်ထားလိုက်မိ၏။ ဟိုမှာ ဆူတာမဝသေးလို့ ဒီအထိလိုက်လာပြီး ဆူရတယ်လို့ ဆူပါ... ဆူပါ... မမက ဦးခဆူချင်သလိုဆူ၊ ပြောချင်သလိုပြော ထုချင်သလိုထုလို့ရတဲ့အရပ်ပေပဲကိုး။

“အောင်စာရင်းထွက်ပြီတဲ့”

“ဟင်!”

မျက်ဝန်းတို့ ဝင်းလက်သွားလေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ အိပ်ရာထဲက ကျုံးထလာတဲ့ပုံစံလေးက အဘယ်မျှချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ညအိပ်ဝတ်စုံ (ဖဲပန်းရောင်)ဘောင်းဘီပွပ္ပလေးက သူမကို ပို၍ငယ်နုနေစေသလိုပါလေ။

“အောင်လားဟင် ဦးခ၊ မမအောင်ရဲ့လား”

“အင်း”

“ဟယ်!”

“D သုံးလုံးပါတယ်”

“သုံးလုံးတောင်! ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်... Maths ရယ်... Chemistry နဲ့ Physics”

“အား... မမအောင်ပြီ ဘွားရေ၊ မမအောင်ပြီ အမေ ရော... အမေ”

“ညည်းအမေ ဈေးသွားပြီလေ၊ ညည်းသာ အိပ်ပျော်သုံး နေတာ”

ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသည့်ဘွားကို နောက်ဘက်မှ ကျုံးဖက် လျှက် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေလေ၏။ ပျော်ပေမပေပေါ့။ အိမ်မှာ အလုပ် တွေ ကူလုပ်ပေးနေရပြီး လူကြီးတွေပြောဆိုတာကို နာခံခဲ့ရတာ လေ။ အဘယ်မျှပင်ပန်းရှာမလဲ။ သူမမျက်နှာထက်မှအပြုံးက ဖျတ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“အဲဒါကို Phone ဆက်ပြီးပြောရင် ရတာပဲကို။ ဒီအထိ လူကိုယ်တိုင်လာစရာလိုလို့လား”

သူပြုံးကာ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်မိ၏။ ညနေဘက် ဝိုင်းခဲ့ အစည်းအဝေးအပြီးမှာ မနက်မှကပ်မည့် Results ကို ညတွင်း ကြီးသွားကြည့်ခဲ့ရတာလေ။ ပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်ကနေ ထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ရုတ်တရက်ပျော်နေရာမှ စိတ်ကောက်ဖို့ သူမသတိရ သွားတာထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်မှာပေါ့။ သူမကို သူ့ကိုယ်တိုင် နှင်လွှတ် ခဲ့မိတာလေ။

“ကိုယ်လာခေါ်တာပါ”

“လာခေါ်တာ! ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကဲကဲ... မြေးတို့စကားပြောကြဦး။ ဘွား ပွဲရုံသွားဖို့ ပြင်ရဦးမယ်”

ဘွားက တကယ်လည်းအလုပ်သွားနေကျဖို့ သူနှင့်မမ ကို ထားခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်က ညည်သည်ဆိုပြီး အိမ်က အငယ် တွေက မသိမသာရော သိသိသာသာပါ လာချောင်းကြည့်နေကြ တာလေ။ လာခေါ်တာတဲ့။ အပြောကတော့ လွယ်ပါ။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မမကိုပေါ့”

“ဦးခ သွားဆိုသွား။ လာဆိုလာဆိုပြီး ခိုင်းလို့ရအောင်

မမက ဒိုင်းလွှာမဟုတ်တာ၊ မလိုက်ဘူး”

သူက စိတ်ရှည်သည်းခံသလိုအပြုံးမျိုး ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဘာလဲ၊ အရင်လို ထစ်ခနဲရှိ ဒေါသနဲ့မအော်တော့ဘူးလား။ စိတ်တိုင်းမကျတာနဲ့ မမခေါင်းကိုမထုချင်တော့ဘူးလား။

“ဒီမှာပြောလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောစရာရှိလို့လေ”

“အင်းလေ၊ အဲဒါကြောင့် Phone ဆက်မပြောဘဲ ဘာလို့လူကိုယ်တိုင်ရောက်လာရလဲ မေးနေရတာပေါ့”

သူက ထိုင်ခုံမှ ဖျတ်ခနဲထကာ မမလက်ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲလျက် ခြံထဲဆင်းလိုက်လေ၏။ ဘာသဘောလဲ၊ ခြံထဲမှာရော လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောလို့ရမယ်ထင်နေလား။ မမတို့အိမ်က အမျိုးတွေများနေသလို ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေ များပါတာသနဲ့။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ပါဆို”

“ပြောစရာဘာရှိလို့လဲ... ပြောလေ”

လက်ကိုရုန်းခါလျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ မမကို ငုံ့ကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းတို့က တလက်လက်တောက်ပနေသလို

နယ်။ အလို! ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးပါလိမ့်။ လူကိုတုန်လှုပ်တာ ရင်ထဲရန်ပေါက်လာစေသလို ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတဲ့ အကြင်နာမျက်ဝန်းတွေ ဖြစ်နေပါရောလား။

“မမ”

“ရှင်!”

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာကို အရင်ဆုံးတောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုသုနဲ့တစ်မျိုးထင်ပြီး အထင်လွဲခဲ့မိတာကိုဝန်ခံဖို့ပါ”

“မင်းသူကို မမက သူငယ်ချင်းလို မောင်လေးလိုပဲ သဘောထားတာပါ”

“သိတယ်၊ ကိုယ်သိပါတယ်”

“ဒါလေးပြောဖို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“အင်း... ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့မှပဲပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူက မျက်နှာပန်းရောင်သန်းကာ ပြောလိုက်လေ၏။ အပိုင်တွက်ထားပုံပါလား။ သူလာခေါ်တာနဲ့ မမက ငေါက်ခနဲ ထလိုက်လိမ့်မယ်ပေါ့လေ။ မုန်းစရာကြီးနော်။

“မမ မလိုက်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မလိုက်ချင်လို့ပေါ့၊ အကြောင်းပြချက်ပေးရဦးမှာလား”

မျက်စောင်းခဲပြီး မကျေမနပ်ပြောလိုက်ပုံက ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းနေလေ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ သူမက နဂိုကတည်းက ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်လေ့ရှိသူလေ။

“မလိုက်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ မေမေတို့ပါ ညနေရောက်လာကြမှာကို”

“ဟင်! အန်တီရော ဦးဦးပါ လိုက်လာမှာ”

“ဒါပေါ့”

“လူကြီးတွေပါ ဘာလာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ရောက်လာတော့ သိမှာပေါ့”

“ဦးခ”

“ဗျာ”

“မမကိုစိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်နဲ့နော်”

“မလုပ်ပါဘူးကွ”

“ဒါဆို ဘာလာလုပ်တာလဲ... ပြော”

“ပြောရမှာလား”

“အင်းပေါ့”

သူက သူမကိုငုံ့ကြည့်ကာ ပြုံးတုံ့တုံ့လေး လုပ်နေလေ၏။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ မမကိုရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်အောင် ပြုစားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မမလိုဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ဦးခလိုဆရာဝန်က ဘာမှမသက်ဆိုင်သလို အရမ်းကြီးကွာဟနေတာမဟုတ်ပါလား။

“သမီးလာတောင်းကြမှာ”

“ဟင်! သမီး ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“မမရဲ့အမေဆီကပေါ့”

“မမရဲ့အမေ ဟင်! ဒါဆို မမကိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဦးခ... ဟာ! မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်မမရဲ့၊ မေမေတို့က ကိုယ့်အတွက် မမကို လာတောင်းပေးကြမှာ”

မမခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်စဉ် သူက မမလက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ အို! လက်ဖျားတွေ အေးနေတာကို သူသိတော့မှာပဲ။ မမတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီထင်မိခဲ့။

“ဦးခ... မမကို... မမကို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မမကို ကိုယ်ချစ်နေတာလေ။ သိပြီလား”

ထွေးခနဲပွေ့ဖက်လိုက်သည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မမကိုယ်လုံးသေးသေးလေး ပျောက်သွားရလေ၏။

ဘုရားရေ! ဦးခက ... ဦးခက မမကိုချစ်နေတာတဲ့။ မယုံနိုင်စရာ။ အတွေးတွေ ဗလောင်ဆူနေစဉ် မမနဖူးထက် နွေးခနဲဖြစ်သွားတာမို့ ရုန်းလိုက်မိလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမမျက်နှာမသစ်ရသေးဘူး ဦးခရဲ့၊ ဒုက္ခပါပဲ”

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေတော့၏။ အဲဒီလို မမကဖြင့် လုပ်လိုက်ရင် ဗရုတ်သုက္ခပါပဲ။ သူ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ စကားမပြောဘူး၊ Phone ဆက်ရင်လည်း မကိုင်ဘူးဆိုပြီး တင်းထားသမျှ အကုန်လုံး အရည်ပျော်ကျကုန်တော့တာလေ။

ဪ... မုန်းပါတယ်ဆိုမှ မုန်းဖို့ကလည်း ခက်လိုက်တာနော်။ ။

မမသဒ္ဒါမောင်
8th August 2013
PM 6:30

